

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bree tanner'ın
ikinci hayatı

bir tutulma romanı

*Angelly**

STEPHENIE MEYER

ALACAKARANLIK SERİSİNİN YAZARI

Gazetenin manşeti ufak metal satış otomatının arkasından adeta bana dik dik bakıyordu: SEATTLE KUŞATMA ALTINDA - ÖLÜM SAYILARI YİNE ARTIYOR. Bunu daha önce görmemiştim. Gazetecinin biri otomatı yeni doldurmuş olmalıydı. Şimdi yakında olmadığı için şanslıydı.

Harika. Riley çok sinirlenecekti. Haberi gördüğünde bana ulaşacağı mesafede olmamaya dikkat etmeliydim. Başkasının kolunu koparmasını tercih ederdim.

Eski püskü üç katlı bir binanın arka tarafına düşen gölge alanda durdum ve birinin karar vermesini beklerken göze çarpmamaya çalıştım. Kimseyle göz göze gelmek istemediğim için yanımdaki duvara bakıyordum. Binanın giriş katında uzun zaman önce kapanmış bir müzik dükkânı vardı. Pencereleeri kontrplakla kaplıydı; ya hava koşullarından ya da sokak saldırılarından nasibini almış olmalıydı. Yukarı katlarda daireler vardı - boş olduklarını tahmin ediyordum çünkü içlerinden insanlara ait uyuma sesleri gelmiyordu. Şaşırmamıştım - mekân sert bir rüzgârla yıkılacakmış gibi

görünyordu. Karanlık, dar sokağın öteki tarafındaki binalar da bunun kadar yıpranmış durumdaydı.

Şehirde bir gece için normal bir sahneydi.

Konuşup dikkat çekmek istemiyordum ama birinin bir an önce bir şey karar vermesini istiyordum. Çok susamıştım. Sağa sola gitmemiz ya da çatının üzerinden geçmemiz umurumda değildi. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeyim, diye düşünmeye bile fırsat bulamayacak birkaç şanssız insan bulmak istiyordum.

Ne yazık ki bu gece Riley beni var olan en işe yaramaz iki vampirle beraber dışarı yollamıştı. Riley hiçbir zaman av gruplarına kimi yolladığını umursamazdı. Yanlış insanları beraber gönderdiğinde eve daha az vampirin gelmesinden rahatsız oluyormuş gibi bir hali de yoktu. Bu gece Kevin ve adını bilmediğim sarışın bir çocukla kalakalmıştım. İkisi de Raoul'un çetesindendi, o yüzden aptal olduklarını söylemeye bile gerek yok. Ve tehlikeli. Ama şu anda daha çok aptaldılar.

Av için farklı bir yön seçmek yerine birdenbire hangisinin en sevdiği süper kahraman daha iyi bir avcı olur diye tartışmaya tutuşmuşlardı. İsimsiz sarışın şimdi Örümcek Adam'ı savunuyordu, sokaktaki tuğla duvarı hızla tırmanıyor, bir yandan da çizgi filmin müziğini mırıldanıyordu. Öfkeyle derin bir iç çektim. Ava başlamayacaktık galiba!

Solumdaki hafif bir hareket dikkatimi çekti. Bu, Riley'in av grubu için gönderdiği diğer kişi, Diego'ydu. Onun hakkında diğer birçok vampirden daha yaşlı olduğu dışında çok fazla şey bilmiyordum. Riley'in sağ koluydu ve ne derse o olurdu. Ama bu onu diğer salaklardan daha fazla sevmemi sağlamıyordu.

Diego bana bakıyordu. İç çektiğimi duymuş olmalıydı. Başımı çevirdim.

Başını aşağıda, çeneni de kapalı tutman gerekir. Riley'in adamlarının arasında canlı kalmanın tek yolu budur.

"Örümcek Adam mızımız bir beceriksizin tekiydi," diye seslendi Kevin sarışına. "Sana gerçek bir süper kahramanın nasıl avlandığını göstereceğim." Ağzını iyice yayararak sırıttı. Sokak lambasının ışığının altında dişleri parlamıştı.

Gelen bir arabanın farları mavi-beyaz bir pırıltıyla çatlamış kaldırımı aydınlatınca Kevin sokağın ortasına atladı. Kollarını önce gerdi, sonra da hava atan profesyonel bir güreşçi gibi kavuşturdu. Araba yaklaştı, muhtemelen onun normal bir insan gibi yoldan çekilmesini bekliyordu. Zaten çekilmesi gerekirdi.

"Hulk kızdı!" diye bağırdı Kevin. "Hulk... EZECEK!"

Araba fren yapamadan öne atlayıp arabanın ön tampo-nunu kavradı ve arabayı kafasının üzerinden hızla fırlattı. Araba gıcırdayan metal ve kırılan cam sesleri eşliğinde tepetklak kaldırırma düştü. Arabanın içindeki kadın çığlık atmaya başladı.

"Of," dedi Diego, başını iki yana sallayarak. Koyu, gür kıvrık saçları; büyük, badem gözleri ve dolgun dudaklarıyla yakışıklıydı ama zaten kim yakışıklı değildi ki? Kevin ve Raoul'un diğer salakları bile yakışıklıydı. "Kevin, şu anda göze çarpmamamız gerekiyor. Riley dedi ki..."

Kevin sert bir soprano sesle, onu taklit ederek, "Riley dedi ki!" diye dalga geçti. "Biraz cesur ol Diego. Riley burada değil."

Kevin ters duran Honda'ya doğru atıldı ve nasıl olduysa şimdiye kadar sağlam kalan şoför koltuğunun camına

yumruk attı. Kırılan camların arasından elini uzatıp şoförün önünde açılmış hava yastığını söndürdü.

Arkamı döndüm ve nefesimi tutup düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

Kevin'in beslenmesini izleyemezdim. Bunu yapamayacak kadar susamıştım ve onunla kavga etmeyi hiç istemiyordum. Raoul'un kara listesine girmeme hiç gerek yoktu.

Sarışın çocuğun ise böyle sorunları yok gibi görünüyordu. Üzerimizdeki tuğlalardan kuvvet alıp yavaşça arkama atladı. Kevin'la birbirlerine hırladıklarını duydum, sonra da ıslak bir yırtılma sesi geldi ve kadının çığlıkları kesildi. Bu ses muhtemelen kadını ortadan ikiye ayırmalarının sesiydi.

Düşünmemeye çalışsam da arkamdaki ısıyı hissedebiliyor, düşen damlaların çıkardığı sesi duyabiliyordum ve nefes almıyor olmama rağmen boğazım çok kötü yanıyordu.

Diego'nun, "Ben gidiyorum," diye mırıldandığını duydum.

Daha sonra karanlık binaların arasındaki gediğin içine sıvıştı, ben de onu hemen peşinden takip etmeye başladım. Buradan hızla uzaklaşmazsam, artık çok fazla kanının kalmış olması bile imkânsız olan bir beden için Raoul'un kiralık katilleriyle baş etmek zorunda kalacaktım. Ve bu sefer eve dönmeyen belki de ben olacaktım.

Ah, ama boğazım yanıyordu! Acı içinde bağırarak için dişlerini birbirine kenetledim.

Diego çıkmaz sokağın çöplerle dolu kısmından hızla geçti ve sonra sokağın bitimine geldiğinde duvara tırman-

maya başladı. Parmaklarımı tuğlaların arasındaki gediklere geçirdim ve onun arkasından kendimi yukarı çekmeye başladım.

Çatıya geldiğimizde Diego yine fırladı. Çatıların üzerinden parlayan ışıklara doğru sessizce ve zarafetle atlıyordu. Onu yakından takip ediyordum. Ondan daha gençtim, o yüzden daha güçlüydüm. Genç olanların daha güçlü olması iyi bir şeydi, yoksa Riley'in evindeki ilk haftayı atlatamazdık. Onu kolayca geçebilirdim, ama nereye gittiğini görmek istiyordum ve onun arkamda olmasını kesinlikle istemiyordum.

Diego kilometreler boyunca durmadı; neredeyse sanayi bölgesine varmıştık. Sessizce mırıldandığını duyabiliyordum.

"Aptallar! Sanki Riley bize sebepsiz yere komut verecekmiş gibi! Mesela kendini koruma. Birazcık sağduyulan olmasını istemek suç mu?"

"Hey!" diye bağırdım. "Yakında avlanacak mıyız? Boğazım alev almış durumda."

Diego geniş bir fabrika çatısının kenarına atlayıp bana döndü. Bunun üzerine kendimi korumak için birkaç metre geriye sıçradım ama saldırgan bir harekette bulunmadı.

"Evet," dedi. "Sadece o delillerle aramda biraz mesafe olsun istedim."

Arkadaş canlısı bir şekilde gülümseyince ona şaşkınlıkla baktım.

Bu Diego diğerleri gibi değildi. O... Sanırım onun için kullanılması gereken kelime sakın. Sakindi. Normal. Şu anda normal değildi ama eskiden normaldi. Gözleri benimkinden daha koyu bir kırmızıydı. Muhtemelen uzun

zamandır varlığını sürdürüyor olmalıydı, zaten onun hakkında duyduğum da buydu.

Altaki sokaktan Seattle'in gecekondu mahallelerinin her zamanki gece sesleri geliyordu. Birkaç araba, bası ağırlıklı müzik, endişeli, hızlı adımlarla yürüyen birkaç insan ve uzakta detone bir sesle şarkı söyleyen bir sarhoş.

"Sen Bree'sin değil mi?" diye sordu Diego. "Yenilerden birisin."

Bundan hiç hoşlanmamıştım. Yeni. Neyse. "Evet, ben Bree. Ama son grupla beraber gelmedim. Ben neredeyse üç aylığım."

"Üç aylık biri için oldukça ustasın," dedi. "Birçok kişi kaza alanını öyle terk edemezdi." Bunu iltifat ediyormuşçasına söylemişti, sanki gerçekten etkilenmiş gibi.

"Raoul'un manyaklarıyla kavgaya girmek istemedim."

Beni onaylar gibi başını salladı. "İşte buna içerim. Onlar beladan başka bir şey değil."

Garip. Diego garipti. Sıradan bir sohbeta katılan biri gibi konuşuyordu. Ne sinirli ne şüpheliydi. Sanki beni şu anda öldürmenin ne kadar kolay veya ne kadar zor olacağını düşünmüyormuş gibi. Sadece benimle konuşuyordu.

"Ne zamandır Riley'lesin?" diye sordum merakla.

"On bir ay oldu."

"Vay canına! Raoul'un yaşından bile fazla olmuş."

Diego gözlerini devirdi ve nefretle yere tükürdü. "Evet, Riley'in o rezili getirdiği zamanı hatırlıyorum. Onun gelişile birlikte her şey kötüye gitmeye başladı."

Bir süre sessiz kalıp ondan genç olan herkesin rezil olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Tabii umursadığımdan değil. Artık kimsenin ne düşündüğünü

umursamıyordum. Buna gerek yoktu. Riley'in de dediği gibi, artık bir tanıydım. Daha güçlü, daha hızlı, daha iyiydim. Başka kimsenin önemi yoktu.

Sonra Diego sessizce ısıklık çaldı.

"İşte! Tek gereken biraz beyin ve sabır." Aşağı, sokağın karşısını işaret etti.

Kapkaranlık sokağın kenarında bir adam bir kadına bir yandan küfrediyor bir yandan da onu tokatlıyordu ve başka bir kadın da sessizce onları izliyordu. Kıyafetlerinden adamın pezevenk, diğer ikisinin de onun çalışanları olduğunu tahmin ettim.

Riley bize bunu yapmamızı söylemişti. Süprüntüleri avlamamızı. Kimsenin özlemeyeceği bir insanı seçmemizi, evde onu bekleyen ailesine dönmeyecek bir insanı, onun için kayıp ilanı verilmeyecek bir insanı.

Bizi de aynen böyle seçmişti. Yemekler de tanrılar da süprüntülerden geliyordu.

Bazı diğer vampirlerin aksine, ben hâlâ Riley'in bana söylediklerini yapıyordum. Onu sevdiğimden değil - o his çoktan gitmişti. Bize söyledikleri doğru geldiği için. Yeni birkaç vampirin Seattle'ı av alanı haline getirmesine dikkat çekmenin nesi mantıklıydı ki? Bunun bize ne yardımı dokunacaktı?

Ben vampir olmadan önce vampirlere inanmıyordum bile. O yüzden dünyanın geri kalanı vampirlere inanmıyorsa, o zaman vampirlerin geri kalanı zekice avlanıyor olmalıydı, Riley'in söylediği şekilde. Bunun muhtemelen iyi bir sebebi vardı.

Ve Diego'nun dediği gibi, zekice avlanmak için tek gereken birazcık beyin ve birazcık sabırdı.

Tabii çok sık hata yapıyorduk ve Riley gazetede ki haberleri okuduğu zaman öfkeyle inliyor, bize bağıyor ve bir şeyler kırıyor - mesela Raoul'un en sevdiği oyun sistemini. Sonra Raoul sinirleniyordu ve birini parçalara ayırıp ateşe veriyordu. Sonra da bu sefer Riley çok sinirlenip bütün çakmaklara ve kibritlere el koymak için bir arama daha yapıyordu. Bu birkaç kere tekrarlanıyordu, sonra Riley kaybettiği vampirlerin yerine koymak için birkaç yeni süprüntü vampir getiriyordu. Bu hiç bitmeyen bir döngüydü.

Diego burnundan derin bir nefes aldıktan sonra bedeninin değişmesini izledim. Çömeldi ve bir eliyle çatının kenarını tuttu. O garip arkadaş canlılığı kaybolmuştu, artık bir avcıydı.

Bu tanıdık bir şeydi, beni rahat ettiren bir şey, çünkü avcı olmayı anlayabiliyordum.

Beynimi kapattım. Artık avlanma zamanıydı. Derin bir nefes alıp aşağıdaki insanların kanının kokusunu içime çektim. Etraftaki insanlar onlardan ibaret değildi ama en yakındakiler onlardı. Kimi avlayacağımıza avınızın kokusunu almadan önce karar vermeniz gerekir. Artık herhangi bir seçim yapmak için çok geçti.

Diego çatının kenarından atlayıp gözden kayboldu. İnişi, ağlayan fahişenin de, dalgın dalgın ona bakan fahişenin de, kızgın pezevenğin de dikkatini çekemeyecek kadar sessizdi.

Dişlerimin arasından kısık bir hırıltı çıktı. Benim. Kanları benim olmalıydı. Boğazımdaki yangın iyice alevlendi ve başka hiçbir şey düşünemez oldum.

Kendimi çatıdan aşağı attım ve sokağı geçerek ağlayan

sarışının tam yanına indim. Diego'nun arkamda, yakında bir yerlerde olduğunu hissedebiliyordum, o yüzden şaşkın kızı saçından kavrarken onu uyarmak amacıyla hırladım. Kızı sokaktaki duvara doğru çekip sırtımı duvara dayadım. Ne olur ne olmaz diye kendimi koruyan bir şekilde hareket ediyordum.

Sonra Diego'yu tamamen unuttum çünkü kendimi tamamen kıza vermiştim. Kızın teninin ısını hissedebiliyordum ve yüzeye yakın bir yerlerde gümbürdeyen nabızının sesini duyabiliyordum.

Çılgılık atmak için ağzını açtı ama o daha sesini çıkarmadan dişlerim nefes borusunu parçaladı. Artık sadece akciğerlerindeki hava ve kanın gurultusu ve benim elimde olmadan çıkardığım iniltiler duyuluyordu.

Kanı ılık ve tatlıydı. Boğazımdaki yangını söndürmüş ve midemdeki rahatsız edici, tırmalayıcı boşluğu sakinleştirmişti. Kanı tamamıyla emip yuttum, etrafımda olup bitenin hayal meyal farkındaydım.

Diego'nun da aynı sesleri çıkardığını duydum. O da adamdan besleniyordu. Diğer kadın bilinçsiz bir halde yerde yatıyordu. İkisi de hiç ses çıkarmamıştı. Diego çok başarılı bir avcı olmalıydı.

İnsanların sorunu hiçbir zaman içlerinde yeterli kanın olmayışı. Kızın kanının bitmesi bana birkaç saniye sürmüş gibi gelmişti. Öfkeyle gevşek bedenini sarstım. Boğazım yine yanmaya başlamıştı.

Harcanmış bedeni yere attım ve duvara yaslanıp çömeldim, sonra da Diego bana yetişmeden baygın kızı alıp kaçıp kaçamayacağımı düşünmeye başladım.

Diego adamla işini çoktan bitirmişti. Bana sadece...em-

pati olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle baktı. Ama tamamen yanılıyor da olabilirdim. Daha önce kimsenin bana empatiyle yaklaştığını hatırlamıyordum, o yüzden bunun nasıl bir şey olduğundan emin değildim.

“Hadi senin olsun,” dedi yerdeki baygın kızı işaret ederek.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, şimdilik doydum. Bu gece tekrar avlanacak zamanımız var.”

Tuzak kurup kurmadığını anlamak için onu dikkatle inceleyerek öne atladım ve kızı kaptım. Diego beni durdurmak için tek bir hareket bile yapmadı. Yavaşça arkasını döndü ve karanlık gökyüzüne baktı.

Dişlerimi kızın boynuna geçirirken gözlerimi Diego’dan ayırmadım. Bu seferki diğer kızıdan bile daha lezzetliydi. Kanı tamamen temizdi. Sarışın kızın kanında uyuşturucudan sonra kalan acı bir tat vardı - bu tada o kadar alışkımdı ki, zar zor fark etmiştim. Temiz kana rast gelmem çok nadiren oluyordu çünkü süprüntü kuralını uyguluyordum. Diego da kuralları uyguluyordu. Kokusunu alınca nasıl bir kandan vazgeçtiğini anlamış olmalıydı.

Neden böyle bir şey yapmıştı?

İkinci bedeni de boşaltınca kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Artık içimde çok fazla kan vardı. Boğazım muhtemelen birkaç gün boyunca yanmayacaktı.

Diego sessizce ılık çalarak beni bekliyordu. Cesedi ufak bir gümbürtüyle yere attığımda bana dönüp gülümsedi.

“Şey, teşekkürler,” dedim.

Başını salladı. “Benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Başlarda ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum.”

“Sonraları kolaylaşıyor mu?”

Omzunu silkti. “Bazı açılardan.”

Bir an birbirimize baktık.

Daha sonra, “Şimdi gidip bu cesetleri koya atmamız,” dedi.

Eğilip ölü sarışını kucakladım ve gevşek bedenini omzuma aldım. Diğerini de alacaktım ama Diego benden önce davrandı, adamı ise çoktan sırtlamıştı.

“Ben hallederim,” dedi.

Onun ardından ben de duvarı tırmanıp geçtim ve sonra çevre yolunun altındaki kirişlerin üzerinden atladık. Aşağıdaki arabaların farları üstümüze gelmiyordu. İnsanların ne kadar aptal, her şeyden ne kadar habersiz olduklarını düşündüm ve onlardan biri olmadığım için memnun oldum.

Karanlıkta kalmaya dikkat ederek geceleri kapalı olan boş bir rıhtıma geldik. Diego betonun sonuna gelince hiç duraksamadı, ağır yüküne rağmen kenardan hemen atlayıverdi ve suyun içinde kayboldu. Ben de onun arkasından aşağı kaydım.

Bir köpekbalığı kadar hızlı ve ustaca yüzüyor, karanlık koyun derinliklerine doğru ilerliyordu. Aradığı şeyi bulunca birdenbire durdu - bu, okyanusun dibinde büyük, yosunla kaplı bir kayaydı, üstüne denizyıldızları ve çöpler yapışmıştı. Yüz metreden daha derinde olmalıydık - burası bir insana zifiri karanlık görünürdü. Diego cesetleri bıraktı. O elini kayanın altındaki yapış yapış kuma soktuğu sırada cesetler akıntıda sakın sakın sallanıyordu. Hemen sonra Diego kayayı kavradı ve kaldırdı. Kayanın ağırlığı yüzünden beline kadar koyu deniz kumunun içine batmıştı.

Bana bakıp başıyla bir işaret yaptı.

Ona doğru yüzerken bir yandan da tek elimle üstüme gelen cesetlerini ittim. Sarışını kayanın altındaki karanlık deliğe ittim, arkasından da ikinci kızı ve adamı. Kuma gömülmeleri için cesetleri hafifçe tekmeledim, sonra da Diego'nun önünden çekildim. Riley'in sağ kolu kayayı cesetlerin üzerine bıraktı. Kaya yeni çıkıntılı zemine alışmadığı için bir iki kere sallandı ve sonra tekrar yerine oturdu. Diego bir tekmeyle gömüldüğü kumlardan kurtuldu ve kayanın üzerine sertçe basıp altındaki çıkıntıları ezdi.

Daha sonra yaptığı işi incelemek için birkaç metre geriye yüzdü.

Mükemmel, dedim sessizce. Cesetler asla yüzeye çıkmazdı. Riley kesinlikle onlarla ilgili bir haber görmeyecekti.

Diego sırtıp elini kaldırdı.

Çakmak için beklediğini anlamam bir dakika aldı. Duraksayarak öne doğru yüzdüm, avucumu onun kine dokundurdum, sonra aramızda biraz mesafe bırakmak için suya birkaç tekme savurdum.

Diego'nun yüzünde garip bir ifade belirdi, sonra da kurşun hızıyla yüzeye fırladı.

Ben de onun arkasından yüzmeye başladım, şaşırmıştım. Sudan çıktığımda onu neredeyse kahkaha atmaktan boğulacakmış gibi bir halde buldum.

"Ne oldu?"

Bir an gülmekten bana cevap veremedi. Sonra kahkahalarının arasında, "Şimdiye kadar gördüğüm en kötü çakiştı bu," diyebilmeyi başardı.

Sinir olmuş bir halde burnumu çektim. "Kolumu koparıp koparmayacağına emin olamadım."

Diego homurdandı. "Öyle bir şey yapmazdım."

"Başka biri olsa yapardı," diye karşı çıktım.

"Doğru," diyerek bana katıldı, birdenbire eğlenmeyi bırakmıştı. "Biraz daha avlanmaya var mısın?"

"Sormana gerek var mı?"

Bir köprünün altında sudan çıkık ve şansa eski gazetelerden oluşturdukları bir şiltenin üzerinde kirli tulumlar içinde uyuyan iki evsiz adama rastladık. İkisi de uyanmadı. Kanları alkolle ekşimişti ama yine de hiç yoktan iyiydi. Onları da koya gömdük, bu sefer başka bir kayanın altına.

Diego boş rıhtımın sonunda sudan çıktı ve üzerinden sular damlarken, "Eh, bu bana birkaç hafta boyunca yeter," dedi.

Derin bir iç çektim. "Sanırım kolaylaşan kısım bu değil mi? Birkaç gün sonra benim boğazım yine yanmaya başlayacak. Ve sonra Riley beni tekrar Raoul'un salaklarıyla birlikte dışarı yollayacak."

"İstersen seninle gelebilirim. Riley genelde ne istersem onu yapmama izin veriyor."

Şüphyle yaklaşısam da bu öneriyi düşündüm. Gerçi Diego diğerlerine benzemiyordu. Onun yanında kendimi farklı hissediyordum. Sanki arkamı sürekli kollamama gerek yokmuş gibi.

"Sevinirim," diye itiraf ettim ama bunu söyledikten hemen sonra pişman oldum. Sanki kendimi çok savunmasız durumda bırakmışım gibi olmuştu.

Ama Diego karşılığında sadece, "Güzel," dedi ve bana gülümsedi.

"Riley seni nasıl bu kadar serbest bırakıyor?" diye sordum, aralarındaki ilişkiyi merak ediyordum. Diego'yla

zaman geçirdikçe onun Riley'yle yakın olduğunu hayal etmek de o kadar zor oluyordu. Ama belki de zıtların birbirini çekmesi söz konusuydu.

"Riley bana pisliklerimi temizlemem konusunda güvenebileceğini biliyor. Bu arada, kısa bir iş yapabilir miyiz?"

Bu garip çocuk beni eğlendirmeye başlamıştı. Bende merak uyandırıyordu, o yüzden ne yapacağını görmek istiyordum.

"Tabii," dedim.

Rıhtımdan liman bölgesi boyunca uzanan yola sığırdı. Ben de onu takip ettim. Birkaç insan kokusunu almıştım. Çevre bizi göremeyecekleri kadar karanlıktı ve biz de farkına bile varmayacakları kadar hızlıydık.

Diego yine çatılarda yolculuk etmeyi seçmişti. Birkaç sıçrayıştan sonra ikimizin kokusunu aldım. Daha önce geldiğimiz yoldan geri dönüyorduk.

Ve o ilk sokağa geldik, Kevin ve diğer çocuğun arabayla aptallık ettiği yere.

"İnanılmaz," diye hırladı Diego.

Anlaşılan Kevin ve yanındaki çocuk biraz önce gitmişti. İlk arabanın üzerinde iki araba daha vardı ve etraftan geçmekte olan birkaç kişi de ceset sayısına eklenmişti. Polis daha gelmemişti çünkü bu katliamı rapor edebilecek herkes ölmüştü.

"Bunu halletmeme yardım eder misin?" diye sordu Diego.

"Olur."

Aşağı zıpladık; Diego çabucak arabaların duruşunu düzeltti, artık bağırp çağırın dev bir bebek tarafından fırlatılmış gibi değil de, kaza yapmış gibi görünüyordular. Kal-

dırımında duran iki kuru, cansız bedeni kaldırdım ve açıkça kaza yapmış gibi görünen arabaların içine soktum.

"Ne kötü bir kaza," dedim.

Diego sırttı. Cebinin fermuarını açıp bir çakmak çıkardı ve kurbanların kıyafetlerini yakmaya başladı. Ben de kendi çakmağımı çıkardım. Riley ava her gittiğimizde çakmakları tekrar dağıtıyordu: Kevin da kendininkini kullanmayı akıl etmeliydi. Daha sonra döseme üzerinde çalışmaya başladım. Yanıcı zehirle kaplı kuru bedenler anında alev aldı.

"Geri çekil," diye beni uyardı Diego. İlk arabanın benzin deposunun kapağını açtığımı gördüm. En yakın duvarın üzerine atladım ve izlemek için bir kat yukarıya yerleştim. Diego birkaç adım geri atıp kibrit çaktı. Sonra da hedefi mükemmel bir şekilde tutturarak kibriti ufak deliğe attı ve bunu yapar yapmaz yerinden zıplayarak yanıma geldi.

Patlamanın gürültüsü bütün sokağı sarsmış, her köşede ışıklar yanmaya başlamıştı.

"Bravo," dedim.

"Yardımın için sağ ol. Riley'in yanına dönelim mi?"

Kaşlarımı çattım. Gecemin geri kalanını geçirmek istediğim en son yer Riley'in eviydi. Raoul'un aptal yüzünü görmek veya uzun sürecek bağırsık ve kavgaları dinlemek istemiyordum. Diğerleri beni rahat bıraksın diye İğrenç Fred'in arkasına saklanmak zorunda kalmak istemiyordum. Üstelik hiç kitabım da kalmamıştı.

Diego yüz ifademden aklımdan geçenleri okuyarak, "Biraz zamanımız var," dedi. "Hemen gitmek zorunda değiliz."

"Okuyacak bir şeyler alsam iyi olur."

“Benim de yeni birkaç albüm almam gerek.” Sırıttı.
“Hadi alışverişe gidelim.”

Şehrin içinde hızla ilerledik. Yine çatıların üzerindeydik, binaların arasındaki boşluklar artınca gölgeli sokaklara geçtik ve daha canlı bir mahalleye geldik. Büyük bir kitabevi içeren bir alışveriş merkezi bulmamız uzun sürmedi. Çatının üzerindeki kilidi kırdım ve içeri girdik. Dükkân boştu, sadece pencerelerde ve kapılarda alarmlar vardı. Hemen H harfine yöneldim, Diego ise arkadaki müzik kısmına gitti. Hale’in kitaplarını yeni bitirmiştim. Sıradaki yeni bir düzine kitabı aldım; birkaç gün boyunca beni oyalardı.

Diego’yu kafe masalarından birinde, yeni CD’lerini inceleyenken buldum ve bir an için duraksadıktan sonra ona katıldım.

Oldukça garipti çünkü bu an rahatsız edici, akli kurcalayıcı bir şekilde tanıdıktı. Daha önce de böyle oturmuş-tum - masada birinin karşısına. O kişiyle rahat rahat sohbet etmiştim, ölüm kalım meselesi olmayan, susuzluk ve kan içermeyen şeyler hakkında konuşmuşum. Ama bütün bunlar daha farklı, daha bulanık bir hayatta kalmıştı.

En son biriyle masaya oturduğumda, o biri Riley’ydi. O geceyi hatırlamak birçok sebepten dolayı zordu.

“Nasıl oluyor da seni evde hiç görmüyorum?” diye sordu Diego birden. “Nereye saklanıyorsun?”

Aynı anda hem güldüm hem de irkildim. “Genelde iğrenç Fred neredeyse onun arkasında duruyorum.”

Tiksintiyle burnunu kırıştırdı. “Gerçekten mi? Buna nasıl katlanıyorsun?”

“Zamanla alışıyorsun. Arkasında olmak önünde olmak

kadar kötü değil. Her neyse, bu şimdiye kadar bulduğum en iyi saklanma yeri. Kimse Fred’e yaklaşıyor.”

Diego beni onaylayarak başını salladı ama hâlâ biraz iğrenmiş görünüyordu. “Doğru. Bu hayatta kalmanın bir yolu.”

Omzumu silktim.

“Fred’in Riley’in en sevdiği vampirlerden biri olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Diego.

“Gerçekten mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki?” Kimse iğrenç Fred’e katlanamazdı. Ona katlanmayı tek deneyen bendim, bu da sadece kendimi korumak içindi.

Diego bir komployu açıklayacakmış gibi bana doğru eğildi. Garip hareketlerine o kadar alışmışım ki irkilmedim bile.

“Onu telefonda o dişi vampirle konuşurken duydum.”

Ürperdim.

“Biliyorum,” dedi sempatik bir ses tonuyla. Tabii, konu o dişi vampir olunca birbirimize sempatiyle yaklaşmamız garip değildi. “Birkaç ay önceydi. Her neyse, Riley Fred’den bahsediyordu, çok heyecanlıydı. Söylediklerinden bazı vampirlerin bazı şeyler yapabildiği sonucuna vardım. Ve bu iyi - o vampirin aradığı bir şey. Anlaşılan yetenekli vampirler arıyor.”

“Nasıl yetenekler?”

“Birçok yetenek var. Akıl okumak, iz sürmek, hatta geleceği görmek.”

“Hadi be.”

“Dalga geçmiyorum. Sanırım Fred bilerek insanları kendisinden uzaklaştırabiliyor. Esasında her şey kafamızda ama yanında olma düşüncesinden iğrenmemizi sağlıyor.”

Kaşlarımı çattım. "Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki?"

"Hayatta kalmasına yarıyor, değil mi? Sanırım senin de hayatta kalmaya yarıyor."

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Riley başka biri hakkında bir şey söyledi mi?" Gördüğüm veya hissettiğim tuhaf bir şeyler olup olmadığını hatırlamaya çalıştım ama Fred türünün tek örneği idi. Bu gece süper kahramanmış gibi yapan o ahmakların yaptıklarını hepimiz yapabiliydik.

"Raoul'dan bahsetti," dedi Diego, suratı asılmıştı.

"Raoul'un nasıl bir yeteneği varmış? Süper salaklık gücü mü?"

Diego küçümser bir yüz ifadesiyle güldü. "O kesinlikle var. Ama Riley bir tür çekime sahip olduğuna inanıyor - insanlar ondan etkileniyor, söylediklerine itaat ediyorlar -mış."

"Sadece akıllarından zoru olanlar."

"Evet, Riley bundan bahsetti. Ama," diye devam etti Riley'in sesini çok başarılı bir şekilde taklit ederek, "daha uysal çocuklarda işe yaramıyor."

"Uysal mı?"

"Ancak bizim gibilerinden bahsedebiliyor olacağına kanaat getirdim, yani ara sıra düşünebilen vampirlerden."

Bana uysal denmesi hoşuma gitmemişti. Kulağa hiç hoş gelmiyordu. Diego'nun yorumu çok daha iyiydi.

"Ve Riley'in Raoul'un liderlik etmesini istemesi için bir sebep varmış gibiydi. Sanırım bir şeyler olacak."

Bunu söylediğinde omuriliğimde tuhaf bir karıncalanma hissettim ve sandalyemde doğruldum. "Ne gibi?"

"Riley'in neden sürekli bize göze çarpmamamız gerektiğini söylediğini hiç düşündün mü?"

Cevap vermeden önce bir an için duraksadım. Bu Riley'in sağ kolundan bekleyeceğim bir soru değildi. Sanki Riley'in bize söylediği şeyi sorguluyordu. Tabii Diego bu soruyu Riley için sormuyorsa. Tıpkı bir casus gibi. 'Çocukların' Riley hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Ama hiç de öyle yapıyormuş gibi gelmiyordu. Diego'nun koyu kırmızı gözleri güven verici görünüyordu. Hem Riley ne düşündüğümüzü neden umursasın ki? Belki de diğerlerinin Diego hakkında söyledikleri gerçek değildi. Sadece dedikoduydu.

Ona dürüstçe cevap verdim. "Evet, aslında biraz önce tam da bunu düşünüyordum."

"Dünyadaki tek vampirler biz değiliz," dedi Diego ciddiyle.

"Biliyorum. Riley bazen bir şeyler anlatıyor. Ama çok fazla vampir de olamaz. Yani, öyle olsa daha önce fark etmez miydik?"

Diego onaylayarak başımı salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden o vampirin sürekli bizim gibi yeni vampirler üretmesi çok garip, öyle değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hımm. Haklısın, Riley'in bizi sevdiği falan yok..." Bir an durdum ve bana karşı çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim. Çıkmadı. Sadece onaylayarak hafifçe başını salladı, o yüzden devam ettim. "Ve o dişi vampir kendini tanıtmadı bile. Haklısın. Daha önce bu açıdan bakmamıştım. Eh, aslında hiç bu konuyu düşünmemiştim. Ama o zaman, bizi neden istiyorlar ki?"

Diego tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne düşündüğümü duymak ister misin?"

Endişeyle başımı salladım. Ama endişem artık onunla ilgili değildi.

"Dediğim gibi, bir şeyler olacak. Bence o koruma istiyor ve onu koruyacak adamları yaratması için de Riley'yi görevlendirdi."

Bunu düşününce yeniden ürperdim. "Neden bize söylemiyorlar? Bir şeyler olacaksa dikkatle beklememiz gerekmez mi?"

"Bu mantıklı olurdu," diye bana katıldı Diego.

Bana oldukça uzun gelen birkaç saniye boyunca sessizlik içinde birbirimize baktık. Söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu, onun da varmış gibi görünmüyordu.

Sonunda yüzümü ekşitip, "Buna inandığıma emin değilim, yani Raoul'un herhangi bir konuda işe yaradığına."

Diego güldü. "Bu söylediğine katılmamak zor." Sonra pencereden hafif hafif aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktı. "Zamanımız doldu. Küle dönüşmeden dönsek iyi olur."

Ayağa kalktum ve kitaplarımı toplamaya başladım, bir yandan da "Külüz külüz, düşünüyoruz*," diye mırıldanarak şarkı söylüyordum.

Diego güldü.

Yolda kısa süreliğine kamp eşyaları satan bir yerde durduk, iki tane sırt çantası ve fermuarlı torba aldık. Kitaplarımı torbalara yerleştirdim. Sudan zarar görmüş sayfalar sinirimi bozuyordu.

Sonra çatılardan atlayarak tekrar suya döndük. Doğuda gökyüzü hafifçe grileşmeye başlamıştı. Büyük iskelenin oradaki dünyadan habersiz iki gece bekçisinin burunlarının dibinde denize daldık. Kendimi kontrol edemeyeceğim kadar yakınımda duruyorlardı. Tok olduğum için

* Amerika'daki bir çocuk şarkısının son iki mısrası.

şanslılardı. Daha sonra bulanık suların içinde Riley'in evine doğru ilerledik.

Başta yarış yaptığımızı anlamamıştım. Sadece gökyüzü aydınlanmaya başladığı için hızlı yüzüyordum. Genelde zamanımı böyle son dakikasına kadar kullanmazdım. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, tam anlamıyla inek bir vampir olmuştum. Kuralları takip ediyor, belaya yol açmıyor, gruptaki en popüler olmayan çocukla takılıyor ve eve sürekli erken dönüyordum.

Ama sonra Diego hızımı bir hayli artırdı. Beni geçti ve arkasını dönüp, ne yani, yetişemiyor musun? dercesine gülümseyip yüzmeye devam etti.

Buna katlanmayacaktım. Daha önce hırslı bir tip miydim hatırlamıyorum ama belki de öyleydim çünkü bu davete olması gerektiği gibi tepki verdim. Diego iyi bir yüzücüydü ama ben çok daha güçlüydim, özellikle de besleneli çok olmadıysa.

Onu geçerken dudaklarımı 'Görüşürüz' dercesine oynattım ama görüp görmediğine emin olamadım.

Daha sonra onu karanlık sularda kaybettim ama ne kadar önde olduğumu görmek için arkamı dönerek vakit kaybetmek istemiyordum; son zamanlarda kullandığımız evlerin bulunduğu adanın kenarına gelinceye kadar hiç durmadan yüzdüm. En son evimiz Cascades'deki bir bağın kenarında Snowville'in ortasında büyük bir kulübedi. Bir önceki gibi bu evin de büyük bir bodrum katı vardı ve sahipleri kısa bir süre önce ölmüştü.

Sığ, taşlı kumu olan sahile hızla ilerledim, sonra da parmaklarımı kuma geçirip havaya sıçradım. Çıktınlı bir çam ağacının gövdesini kavrayıp kendimi uçurumun üzerinden fırlatırken Diego'nun da sudan çıktığını duydum.

Ayaklarımın üzerine nazikçe inerken iki şey dikkatimi çekti. Bir: Hava çok aydınlıktı. İki: Ev yok olmuştu.

Aslında tam olarak yok olmuş sayılmazdı. Bir kısmı hâlâ görünüyordu ama evin bir zamanlar kapladığı alan boştu. Çatı simsiyah olmuş tahtalardan ibaretti ve bir zamanlar ön kapının olduğu yere kadar sarkıyordu.

Güneş hızla doğuyordu. Karanlıkta siyah görünen çam ağaçlarının rengi yeşile dönmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra üst noktaları belirginleşecekti ve o sıralarda ölecektim.

Yani gerçekten ölü olacaktım. Bu ikinci, susuzluk içinde geçen süper kahraman hayatım birden alev alacaktı. Ve alevlerin çok acı verici olduğunu tahmin edebiliyordum.

Evimizin yok edildiğini ilk görüşüm değildi. Bodrum-da o kadar çok kavgaya oluyor ve yangın çıkıyordu ki genelde evlerimiz sadece birkaç hafta dayanıyordu ama mahvolmuş mekâna güneşin ilk ışınlarının tehdidiyle aynı anda ilk gelişimdi.

Diego yanıma indiğinde şok içinde nefesimi tutmuş, etrafa bakıyordum.

“Belki çatının altına çekilebiliriz?” diye fısıldadım. “Yeteri kadar güvenli olur mu? Yoksa?”

“Merak etme, Bree,” dedi Diego, sesi fazla sakın geliyordu. “Saklanabileceğimiz bir yer biliyorum. Gel.”

Tepenin kenarından çok büyük bir zarafetle ters takla atıp aşağı indi.

Suyun güneşi bloke etmeye yeteceğini düşünmüyordum. Ama belki suyun altındayken yanmazdık. Yine de bu bana çok zayıf bir plan gibi görünmüştü.

Ama yapacak bir şey yoktu, bu yüzden çökmüş evin

yanık tahtalarının altında saklanmak yerine ben de aşağı atladım. Bunun mantıklı olduğundan emin değildim ve bu emin olamama hissi çok garipti. Genelde her zaman aynı şeyleri yapardım -rutini takip eder, sağduyuma güvenerdim.

Diego'ya yetiştim. Yine yarışıyordu ama bu seferki yarış hiç de saçma değildi çünkü güneşle yarıştık.

Ufak adanın bir köşesini geçince Diego iyice derine daldı. Denizin kayalık zeminine çarpmaması beni şaşırtmıştı, sonra sadece bir kayanın ucu olduğunu zannettiğim yerden ılık bir akıntının geldiğini görünce daha da şaşırdım.

Böyle bir yeri bulup aklında tutmuş olması çok zeki-neydi. Bütün gün denizin altındaki bir mağarada oturmak elbette çok eğlenceli olmazdı, nefes almamak birkaç saat sonra sinir bozucu olmaya başlıyordu ama yine de küle dönüşmekten iyiydi. Ben de Diego gibi düşünmeliydim. Yani kan dışındaki şeyleri de. Beklenmedik şeyler için hazır olmalıydım.

Diego kayaların arasındaki dar gediğin içinde ilerlemeye devam etti. Burası mürekkep kadar siyahtı. Güvenliydi. Yüzmeye devam ediyordum. Kayaların arası çok dardı. Bu yüzden aynı Diego gibi dolambaçlı kayaların arasından tırmanmaya başladım. Önümdeki vampirin durmasını bekliyordum ama bir türlü durmuyordu. Sonunda gerçekten de yukarı çıktığımızı fark ettim ve Diego'nun yüzeye çıktığını işittim.

Yarım saniye sonra ben de çıkmıştım.

Mağara ufak bir delikten başka bir şey değildi, eski Volkswagen arabalar kadardı ama onlar kadar yüksek de-

ğildi. Arkada sürünülerek geçilecek bir gedik daha vardı, oradan temiz hava kokusunun geldiğini duyabiliyordum. Kalker duvarlarda Diego'nun buraya daha önce de birçok kez geldiğini gösteren parmak izleri vardı.

"Güzel yer," dedim.

Diego gülümsedi. "İğrenç Fred'in arkasında durmaktan iyidir."

"Haksız olduğunu söyleyemem. Şey, teşekkürler."

"Bir şey değil."

Bir süre karanlıkta birbirimize baktık. Yüzü sakindi. Başka biri olsa, Kevin, Kristie veya başka biri, bu çok korkutucu olurdu. Dar alan, yakın durmak zorunda olmak Kokusunu her yanımda almak Bu her an hızlı ve acı dolu bir ölüm yaşayabileceğim anlamına gelirdi. Ama Diego çok kontrollüydü. Diğerleri gibi değildi.

"Kaç yaşındasın?" dedi birden.

"Üç ay. Sana bunu söylemiştim."

"Onu demek istemedim. Şey, kaç yaşındaydın? Sanırım bu şekilde sormam gerekiyor."

İnsan muhabbetine girdiğini anladığımda rahatsız bir şekilde arkama yaslandım. Kimse bu konulardan bahsetmezdi çünkü kimse bunları düşünmek istemezdi. Ama konuşmayı kesmek de istemiyordum. Sohbet etmek bile yeni ve farklı bir şeydi. Duraksadım, Diego ise meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Şey, sanırım on beş yaşındaydım. Neredeyse on altı. Gününü tam olarak hatırlayamıyorum... Acaba doğum günüm geçmiş miydi?" Hatırlamaya çalıştım ama aç geçirdiğim o son birkaç hafta çok bulanıktı ve onları netleştirmeye çalıştığım başımın garip bir şekilde ağrımaya

sebepe oluyordu. Başımı iki yana salladım ve hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtim. "Sen?"

"On sekizimi yeni bitirmiştim," dedi Diego. "Çok yaklaşılmıştım."

"Neye yaklaşılmıştın?"

"Gitmeye," dedi, ama devam etmedi. Bir an garip bir sessizlik oldu ve sonra konuyu değiştirdi.

"Buraya geldiğinden beri çok iyi iş çıkardın," dedi, gözleri kavuşturduğum kollarımı ve bitştirdiğim bacaklarımı adeta yalayıp geçmişti. "Hayatta kaldım, yanlış bir şekilde dikkat çekmekten kaçındım ve sağlamsın, hiç zarar görmedin."

Omzumu silktim, sonra kolumu çevreleyen ince çizgiyi görebilmesi için sol tişörtümün kolunu sıvadım.

"Bu kolum bir kere koparıldı," diye itiraf ettim. "Jen yakamadan geri aldım. Riley de nasıl geri takacağımı gösterdi."

Diego buruk bir şekilde gülümseyip parmağıyla sağ dizine dokundu. "Herkesin başına geliyor."

"Acımış olmalı," dedim.

Başını salladı. "Evet. Neyse, daha önce de söylediğim gibi, oldukça iyi bir vampirsin."

"Teşekkürler mi demem gerekiyor?"

"Sadece sesli düşünüyordum, bir şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Ne gibi şeyleri?"

Kaşları biraz çatıldı. "Tam olarak neyin döndüğünü. Riley'in ne iş çevirdiğini. Neden çocukların çoğunu o dişi vampire götürdüğünü. Vampirlerinin senin gibi veya o aptal Kevin gibi olmasının Riley için neden hiçbir fark yaratmadığını."

Riley'yi ancak benim kadar tanıyor gibiydi.

"Benim gibi derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Riley'in senin gibilerini araması gerekirdi - zekileri, Raoul'un getirdiği o aptalları değil. Eminim insan olduğun zamanlarda uyuşturucu bağımlısı bir dilenci değildin."

İnsan kelimesini duyunca rahatsızca kıpırdandım. Diego garip bir şey söylememiş gibi cevabımı beklemeye devam etti. Ben de derin bir nefes aldım ve geçmişini düşündüm.

"Buna yeteri kadar yakındım," dedim. Diego birkaç saniye boyunca beni sabırla izledikten sonra, "Daha tam o seviyeye gelmemiştim ama birkaç hafta daha geçseydi..." diye devam ettim ve omzum silktim. "Çok iyi hatırlamıyorum ama bu gezegende açlıktan daha güçlü bir şey olmadığına inanıyordum. Oysa susuzluk daha kötüymüş."

Güldü. "Kesinlikle."

"Peki ya sen? Bizim gibi sorunlu, evden kaçmış bir ergen değil miydin?"

"Ah, kesinlikle sorunluydum." Konuşmayı kesti.

Ama sanırım benim de oturup sorduğum uygunsuz soruların cevaplarını beklemeye hakkım vardı. Hiç konuşmadan ona baktım.

Derin bir iç çekti. Nefesinin kokusu güzeldi. Herkes tatlı kokuyordu ama Diego'da ekstra bir şey daha vardı; tarçın veya karanfil gibi bir baharat kokusu.

"Bütün belalardan uzak durmaya çalıştım. Okula konsantre oldum. Gecekondu mahallesinden kurtulmaya, üniversiteye gitmeye, bir şeyler başarmaya çalışıyordum.

Ama bir adam vardı - Raoul'dan çok farklı bir adam. Adam etrafta ya bana katıl ya öl der gibi dolaşıyordu. Ben onlara bulaşmak istemiyordum, o yüzden adamın çetesinden uzak durdum. Dikkatli oldum. Hayatta kaldım." Durdu ve gözlerini yumdu.

Merakım hâlâ dinmemişti. "Ve?"

"Küçük kardeşim o kadar dikkatli davranmadı."

Tam kardeşinin çeteye mi katıldığını, yoksa öldüğünü mü soracaktım ki, yüzündeki ifadeden bunun gerekli olmadığını anladım. Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için başımı çevirdim. Kaybını, açıkça hâlâ hissettiği acıyı anlamıyordum. Ben arkamda, özlemeye devam ettiğim bir şey bırakmamıştım. Ne farkı vardı ki? Diego bu yüzden mi diğerlerinin uzak durduğu anıları düşünüp duruyordu?

Hâlâ Riley'in işin içine nasıl girdiğini anlayabilmiş değildim. Riley ve acı. Hikâyenin bu kısmını öğrenmek istiyordum ama artık Diego'yu cevap vermeye zorladığım için kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Neyse ki Diego merakımı gidererek konuşmaya devam etti.

"Kendimi kaybettim. Bir arkadaşımın tabancasını çaldım ve ava çıktım." Yüzünde kasvetli bir gülümseme vardı. "O zamanlar avlanma konusunda başarılı değildim ama yine de onlar bana zarar vermeden kardeşimi öldüren çocuğu vurmayı başardım. Çetenin geri kalanı beni bir sokakta köşeye sıkıştırdı. Sonra, birdenbire onlarla benim aramda Riley belirdi. Şimdiye kadar gördüğüm en beyaz adamın o olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Adamlar ona ateş ederken onlara bakmıyordu bile. Sanki kurşunlar

sinemiş gibi umursamaz davranıyordu. Bana ne dediğini biliyor musun? Yeni bir hayat ister misin, çocuk?”

“Hah!” diye güldüm. “Bu benimkinden çok daha iyi. Bana tek söylediği, hamburger ister misin çocuk, olmuştu.”

Riley’in o gece nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyordum ama bu görüntü bulanıktı çünkü o zamanlar gözlerim hiç iyi görmüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı çocuktü; uzun boylu, sarışın ve mükemmeldi. Çıkarmadığı güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin de mükemmel olduğuna emindim. Ve sesi çok nazik, çok yumuşaktı. Yemek karşılığında ne isteyeceğini tahmin ediyordum ve bunu vermeye hazırdım. Çok yakışıklı olduğu için değil, iki haftadır çöpten beslendiğim için. Ama görünüşe bakılırsa başka bir şey istiyordu.

Diego hamburger lafını duyunca güldü. “Çok açtın herhalde!”

“Hem de çok.”

“Peki neden o kadar açtın?”

“Çünkü aptaldım. Ehliyetimi almadan evden kaçmıştım. Düzgün bir iş bulamadım ve gerçekten de kötü bir hırsızdım.”

“Neden kaçmıştın?”

Duraksadım. Onlara odaklandıkça hatıralar birazcık daha netleşiyordu ama bunu istediğimden emin değildim.

“Ah, hadi,” diye beni ikna etmeye çalıştı. “Ben sana anlattım.”

“Evet, doğru. Pekâlâ. Babamdan kaçıyordum. Beni çok döverdi. Muhtemelen annem kaçmadan önce onu da döv-

müştür. Annem kaçtığında çok küçüktüm. O zamanlar çok fazla bir şey bilmiyordum. Sonra durum iyice kötüleşti. Uzun süre beklersem sonunda öleceğime karar verdim. Babam bana eğer evden kaçarsam aç kalacağımı söylemişti. Haklıydı, hatta bence hayatı boyunca haklı olduğu tek konu buydu. Ama bu konuyu çok fazla düşünmüyorum.”

Diego beni onaylayarak başını salladı. “Bunları hatırlamak zor, değil mi? Her şey çok belirsiz ve karanlık.”

“Gözlerinde çamurla önünü görmeye çalışmak gibi.”

“Çok güzel ifade ettin,” dedi. Görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı ve sonra da gözlerini ovuşturdu.

Yine beraber güldük. Garip.

“Riley’yle tanıştığımdan beri sanırım kimseyle beraber gülmedim,” dedi, düşüncelerimi okumuş gibi. “Bu iyi bir şey. Sen de iyisin. Diğerleri gibi değilsin. Hiç onlarla sohbet etmeyi denedin mi?”

“Hayır.”

“Bir şey kaçırıyor sayılmazsın. Ben de işte tam olarak bundan bahsediyordum. Riley kendini düzgün vampirlerle çevrelese yaşam standardı birazcık daha yüksek olmaz mıydı? Eğer o dişi vampiri korumamız gerekiyorsa, Riley’in bunun için zeki vampirler araması gerekmez miydi?”

“Demek ki Riley’in akla ihtiyacı yok,” dedim. “Sayıca fazla vampire ihtiyacı var.”

Diego düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. “Satranç gibi. At ve fil üretmiyor.”

“Biz sadece piyonuz,” dedim, bunu yeni fark etmiştim.

Uzun bir süre yine birbirimize baktık.

“Bunu düşünmek istemiyorum,” dedi Diego.

“Peki ne yapacağız?” diye sordum, otomatik olarak birinci çoğul şahıs kullanmıştım. Sanki çoktan bir takım olmuşuz gibi.

Yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı, ‘biz’ dediğim için pişman olmuşum. Ama sonra, “Ne olduğunu bilmeden ne yapabiliriz ki?” diye sordu.

Demek ki takım olayı onun için sorun değildi, bu kendimi şimdiye kadar hiç olmadığı kadar iyi hissetmemi sağlamıştı. “Sanırım gözlerimizi açık tutup dikkat kesilerek olayı anlamaya çalışmalıyız.”

Başını salladı. “Riley’in bize söylediği her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmemiz gerek, yaptığı her şeyi.” Duraksadı. “Biliyor musun, bir seferinde Riley’yle bu konuları konuşmaya çalıştım ama hiç umursamadı. Bana daha önemli şeylere konsantre olmamı söyledi - susuzluk gibi. Tabii o sırada sadece bunu düşünebiliyordum. Sonra beni ava gönderdi ve ben de endişelenmeyi bıraktım...”

Onun bu anıyı tekrar yaşamasını izlerken gözlerinin odaklanmayı bırakmasını izledim. Diego bu hayattaki ilk arkadaşımdaydı ama ben onun ilk arkadaşı değildim.

Birdenbire yine bana döndü. “Peki Riley’den ne öğrendik?”

Konsantre oldum ve son üç ayı tekrar düşündüm. “Bize çok fazla şey söylemiyor. Sadece vampirlerin bilmesi gerekenlerden bahsediyor.”

“Daha dikkatli dinlemeye başlamalıyız.”

Sessizlik içinde oturup bunu düşündük. Ben çoğunlukla ne kadar çok şey bilmediğimi düşünüyordum. Ve şimdiye kadar neden bilmediğim şeyler hakkında endişe-

lenmediğimi. Sanki Diego’yla konuşmak zihnimdeki her şeyi netleştirmişti. Üç aydır ilk defa aklımdaki ana konudan değildi.

Bir süre sessizlik içinde durduk. Mağaraya taze hava akıttığını hissettiğim siyah delik artık siyah değildi. Koyu griydi ve rengi her saniye birazcık daha açılıyordu. Diego endişeyle gediğe baktığını fark etti.

“Merak etme,” dedi. “Güneşli günlerde buraya sadece loş bir ışık giriyor. Bir zararı dokunmuyor.” Omzunu silketti.

Akıntının suları aşağıya sürüklediği deliğe birazcık daha yaklaştım.

“Gerçekten, Bree. Buraya daha önce gündüz vakti gelmişim. Riley’e bu mağaradan ve neredeyse tamamen suyla dolu olduğundan bahsettim, o da o çıldırtıcı evden kaçmak istediğim zaman buraya gelmemin sorun olmayacağını söyledi. Her neyse, daha önce yanmış gibi görünüyor muyum?”

Duraksadım, Riley’yle olan ilişkisinin benim Riley’yle olan ilişkimden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum. Cevap beklediğini göstermek istercesine kaşlarını kaldırdı. “Hayır,” dedim sonunda. “Ama...”

“Bak,” dedi sabırsızlıkla. Hızla tünele doğru süründü ve kolunu içeri soktu. “Hiçbir şey olmuyor.”

Başımı salladım.

“Rahatla! Ne kadar yukarı çıkabileceğime bakayım mı?” Bunu der demez başını deliğe soktu ve tırmanmaya başladı.

“Yapma, Diego.” Çoktan gözden kaybolmuştu. “Rahatladım, tamam.”

Gülüyordu. Gelen sese bakılırsa tünelde birkaç metre yukarı çıkmıştı bile. Peşinden gidip onu geri çekmek istiyordum ama içine girdiğim tedirginlikten donakalmıştım. Bana tamamen yabancı birini kurtarmak için hayatımı riske atmak saçma olurdu. Ama ezelden beri hayatımda yakın bir arkadaşına benzer biri bile olmamıştı. Tek bir geceden sonra bile artık konuşacak kimsenin olmadığı o duruma dönmek çok zor olurdu.

"No estoy quemando*", diye seslendi, alaycı bir ses tonuyla. "Bir dakika... Bu ne...? AH!"

"Diego?"

Mağarayı hızla geçip kafamı tünele soktum. Yüzünü görebiliyordum, benimkinden sadece birkaç santim ötede-ydi.

"Böö!"

Çok yakınında olduğu için irkilerek geri çekildim.

"Çok komik," dedim hissizce ve o mağaraya dönerken geri çekildim.

"Biraz rahatlamam lazım, kızım. Bunu araştırdım, tamam mı? Direkt temas etmeyen güneş ışığı zarar vermiyor."

"Güzel, yani gölge veren bir ağacın altında durursam hiç sorun olmayacağını mi söylüyorsun?"

Bir an sanki bana bir şey söyleyip söylememek arasında tereddütte kalmış gibi duraksadı, sonra sessizce, "Ben bir kere durdum," dedi.

Ona baktım ve gülmesini bekledim. Çünkü bu ancak bir şaka olabilirdi.

Ama gülmedi.

* Yanmıyorum.

"Riley dedi ki..." diye başladım ama sonra sesim çatal-laştı ve sustum.

"Evet, Riley'in ne dediğini biliyorum," dedi Diego. "Ama belki de Riley bildiğini söylediği kadar fazla şey bil-miyordur."

"Ama Shelly ve Steve. Doug ve Adam. O parlak kızıl saçlı çocuk. Hepsi. Hepsi zamanında dönmediği için öldü. Riley küllerini görmüş."

Diego'nun kaşları mutsuz bir şekilde birbirlerine yak-laştı.

"Herkes eski vampirlerin gündüz vakti tabutlarda yat-mak zorunda kaldığını biliyor," diye devam ettim. "Gü-neşten kaçınmak için. Bu herkesin bildiği bir şey, Diego."

"Haklısın. Bütün hikâyelerde bundan bahsediliyor."

"Peki ya Riley hepimizi ışık geçirmeyen bir bodruma, yani, kocaman bir tabuta kapatarak ne elde edebilir ki? Mekânı mahvediyoruz, o da kavgalarla baş etmek zorunda kalıyor ve bu sürekli bir işkence haline geliyor. Bundan keyif aldığını söyleyemezsin."

Söylediğim bir şey onu şaşırtmış olmalıydı. Bir an ağzı açık kaldı ama sonra toparlandı.

"Ne?"

"Herkesin bildiği bir şey," diye tekrarladı. "Vampirler bütün gün tabutlarda ne yapıyor?"

"Ah, evet, sözde uyuyorlardı, değil mi? Ama sanırım sa-dece sıkılmış bir şekilde yatıyorlardır, çünkü biz uyumu-yo... Evet, hikâyelerin bu kısmı yanlış."

"Evet. Ama hikâyelerde sadece uyumuyorlar. Tamamen bilingsiz oluyorlar. Uyanamıyorlar. Bu haldeyken bir in-san gelip kolaylıkla onları kazıklayabiliyor. Bu da başka bir

konu - kazıklar. Sence gerçekten biri içine bir parça tahta sokabilir mi?"

Omzumu silktim. "Bunu çok düşünmemiştim. Yani tabii ki normal bir tahtayı sokamazlar ama belki ucu sivriltilmiş bir tahtanın bir tür...sihirli gücü falan vardır."

Diego söylediklerimi küçümsercesine güldü. "Buna inanamıyorum."

"Bilmiyorum ama herhalde biri bana jiletle keskinleştirdiği süpürgesiyle koşarken olduğum yerde durmazdım."

Diego'nun yüzünde hâlâ iğrenmiş bir ifade vardı, sanki biz vampirken sihir çok imkânsız bir durummuş gibi. Sonra dizlerinin üzerine doğruldu ve yukarıda duran kireçtaşını kazmaya başladı. Sağına düşen ufak taş parçalarını görmezden geliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Deney yapıyorum."

Dik durabilene kadar iki eliyle kazdı ve bir an için durduktan sonra kazmaya devam etti.

"Diego, yüzeye geldiğinde patlayacaksın. Kes şunu."

"Böyle bir amacım yok. Ah, işte!"

Yüksek bir çıtırtı, sonra başka bir çıtırtı geldi ama ışık yoktu. Yüzünü görebilmem için eğildi, elinde bir adet ağaç kökü vardı. Beyaz renkli, ölü ve kuruydu ve üzerinde top-rak parçaları vardı. Kırdığı kısımda keskin bir nokta vardı. Kökü bana attı.

"Hadi kazığı bana batır."

Tahtayı geri attım. "Saçmalama."

"Ciddiyim. Bana zarar veremeyeceğini biliyorsun." Kökü tekrar bana attı, ben ise kazığı yakalamak yerine elimle vurup ona geri yolladım.

Ağaç kökünü havada yakalayıp inledi. "Ne kadar da... batıl inançlısın!"

"Ben bir vampirim. Eğer bu batıl inançlı insanların haklı olduğunu kanıtlamıyorsa, başka ne kanıtlar bilmiyorum."

"Pekâlâ, sen yapmazsan ben yaparım."

Dalı dramatik bir ifadeyle kendinden uzakta tuttu, kolu iyice gerilmişti. Sanki dal bir kılıcı ve kendini öldürecek-ti.

"Yapma," dedim endişeyle. "Bu çok saçma."

"Ben de onu demek istiyorum. Hadi bakalım göreceğiz."

Tahtayı tam eskiden kalbinin attığı yere, granit bir levhayı kırabilecek güçle sertçe çarptırdı. Ben panikle donakalmıştım ama o sadece gülmekle yetindi.

"Yüzünün halini görmelisin, Bree."

Kırık tahtanın kıymıklarını parmaklarından ayırdığında yıpranmış ağaç kökü yere birkaç parça halinde düştü. Diego tişörtünü silkeledi ama kıyafeti yüzmekten ve kaz-maktan o kadar kötü bir hale gelmişti ki bu hiçbir işe ya-ramadı. Fırsatımız olduğunda ikimizin de yeni kıyafetler çalmamız gerekiyordu.

"Belki bir insan yapınca farklı oluyordur."

"İnsanken kendini çok sihirli mi hissediyordun?"

"Bilmiyorum Diego," dedim sinirle. "Bütün o hikâyeleri ben uydurmadım."

Birdenbire ciddileşip başını salladı. "Ya bütün bunlar sadece hikâyeden ibaretse? Uydurulmuşlarsa?"

Derin bir iç çektim. "Ne farkı var?"

"Emin değilim. Ama neden burada olduğumuz konu-sunda kafamızı çalıştıracaksak - Riley'in neden bizi o dişi

vampire götürdüğü konusunda, neden sürekli yeni vampirler yarattığı konusunda - mümkün olduğu kadar fazla şeyi anlamak zorundayız." Kaşlarını çatı artık yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı.

Ben ise sadece ona bakmakla yetindim. Hiçbir cevabı bilmiyordum.

Daha sonra yüzü biraz olsun yumuşadı. "Biliyor musun, bu çok iyi geliyor. Konuşmak. Odaklanmama yardımcı oluyor."

"Benim de," dedim. "Neden bunları daha önce hiç düşünmedim bilmiyorum. Oysa her şey oldukça açık görünüyor. Ama beraber düşününce...Bilmiyorum. Daha kolay fikir yürütebiliyorum."

"Aynen." Diego gülümsedi. "Bu gece iyi ki geldin."

"Aşırı bir duygusallık içine girmeyeceksin değil mi?"

"Ne?" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "En iyi arkadaşım olmak istemiyor musun?" dedi ve güldü.

Gözlerimi devirdim, yüzündeki şapşal ifadeyle mi yoksa benimle mi dalga geçiyordu emin olamamıştım.

"Hadi, Bree. Sonsuza dek en iyi arkadaşım ol. Lütfen?" Hâlâ dalga geçiyordu ama gülümsemesi doğaldı ve... umutlu. Elini uzattı.

Bu sefer gerçekten çakacaktım, elimi tutana dek başka bir amacı olduğunu anlamamıştım.

Bütün hayatım boyunca çevremdekilere dokunmaktan kaçındıktan sonra ona dokunmak çok garipti çünkü son üç ay gerçekten de bütün hayatımdı. Ona dokunmak, sanki elektrikli bir tele dokunup bunun hoş bir şey olduğunu fark etmek gibiydi.

Yüzümdeki gülümsemenin eğri büğrü olduğunu hissedebiliyordum. "Varım."

"Harika. Kendi özel kulübümüz."

"Başka kimseyi almayacağız," diye ona katıldım.

Elim hâlâ eline değiyordu. Elimi sıkıyordu ama tutuyor da sayılmazdı. "Gizli bir el sıkışması bulmamız lazım."

"Bundan sen sorumlu olabilirsin."

"Çok gizli en iyi arkadaş kulübünü açıyorum, bütün üyeler burada. Gizli el sıkışması daha sonraki bir tarihte belirlenecek," dedi. "İlk konuşulacak konu: Riley. Habersiz mi? Yanlış mı bilgilendirildi? Yoksa yalan mı söylüyor?"

Konuşurken gözleri bendeydi, çok samimi görünüyordu. Riley'in adını söylerken yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. O an Diego'yla Riley hakkında anlatılan hikâyelerde hiç gerçeklik payı olmadığına emin oldum. Diego sadece diğerlerinden daha uzun zamandır Riley'in yanındaydı, o kadar. Ona güvenebilirdim.

"Listeye bunu ekle," dedim. "Amaç. Yani, Riley'in amacı ne?"

"Çok güzel bir soru. Bulmamız gereken tam olarak bu. Ama önce yeni bir deneyimiz var."

"Bu kelime beni endişelendiriyor."

"Gizli kulüplerdeki en önemli şey güvendir."

Biraz önce kazdığı tavandaki boşlukta ayağa kalktı ve yine kazmaya başladı. Bir saniye sonra ayakları havada duruyordu, bir eliyle tutunuyor, diğer eliyle de kazmaya devam ediyordu.

"Sarımsak için kazıyor olsan iyi edersin," dedikten sonra denize çıkan tünelden uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attım.

"Hikâyeler gerçek değil, Bree," diye seslendi. Açtığı

delikte kendini daha çok yukarı çekti, çıkan toprak yere düşmeye devam ediyordu Bu gidişle mağara tamamen toprakla dolacaktı. Veya güneş ışığıyla Bu da bizim için pek iyi olmazdı.

Denize çıkan tünelin iyice içine girdim, mağaranın içine parmak uçlarımla tutunuyor ve göz ucuyla dışarı bakıyordum. Su sadece kalçama kadar geliyordu. Aşağıdaki karanlığın içine karışmam sadece saniyenin onda birini alırdı. Bir gün boyunca nefes almadan durabilirdim.

Hiçbir zaman ateşi çok seven biri olmamıştım. Bu bilinçaltımda kalan bir çocukluk anısı yüzünden olabilirdi ama yakın zamanda çıkmış olması da mümkündü. Vampir olmak hayatım boyunca yetecek kadar yanmamı sağlamıştı.

Diego yüzeye yakın olmalıydı. Yine yeni ve tek arkadaşımı kaybetme fikriyle üzüntüye kapıldım.

"Lütfen dur, Diego," diye fısıldadım ama sadece güleceğini ve beni dinlemeyeceğini biliyordum.

"Güven bana, Bree."

Kıpırdamadan bekledim.

"Neredeyse..." diye mırıldandı. "Tamam."

İşığın gelmesini, alev çıkmasını veya bir patlama olmasını bekleyerek gerildim ama Diego mağara hâlâ karanlıkken aşağı atladı. Elinde daha uzun bir kök vardı, neredeyse benim kadar uzun, kalın, yılanı benzer bir tahta. Bana, sana söylemiştim, der gibi bir bakış attı.

"Tamamen umursamaz biri değilim," dedi. Eliyle ağaç kökünü işaret etti. "Gördün mü, önlem alıyorum."

Bunu dedikten sonra kökü yukarıdaki yeni deliğe sapladı. Diego dizlerinin üzerine çöküp yoldan çekilirken son

bir çakıl taşı ve kum yağmuru daha oldu. Sonra parlak, neredeyse Diego'nun kolları kadar kalın bir ışık huzmesi mağaranın karanlığını adeta deldi. Işık tavandan yere kadar bir sütun oluşturdu. Parıldıyor, içinde uçuşan tozları aydınlatıyordu. Ben bir buz kadar kıpırtısız bir şekilde tünelin kenarına tutunmuş duruyordum, her an kendimi aşağı bırakmaya hazırdım.

Diego ne irkilerek geri çekildi ne de acıyla bağırdı. Duman kokusundan ise eser yoktu. Mağara biraz öncekinden yüz kat daha aydınlıktı ama bu yeni arkadaşımı etkilemiş gibi görünmüyordu. O yüzden belki de gölge veren ağaçlarla ilgili hikâyesinin doğru olduğunu düşündüm. İyi görünüyordu ama teninde ufak bir değişim vardı. Belki de uçuşan tozlar yüzünden, teninde hafif bir hareket vardı. Derisi parıltıyı yansıtıyor, sanki parlıyormuş gibi görünüyordu.

Belki bu tozdan değildi, belki de yandığı içindi. Belki de yanmak acı vermiyordu ve yandığını çok geç fark edecekti. İkimiz de hareketsiz bir şekilde gün ışığına bakarken saniyeler geçti.

Sonra, elini avucu yukarıda duracak şekilde uzattı ve kolunu ışığın altına soktu.

Düşünebildiğimden bile daha hızlı hareket ettim. Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar hızlıydım.

Diego son santimi de geçip derisini ışığa tutamadan onu toprakla dolu mağaranın arka duvarına yapıştırdım.

Oda birden ani bir parıltıyla kaplandı ve bacağımdaya ılıklığı hissettiğim an mağarada Diego'yu duvarda tutarken ışığa temas etmeyeceğim kadar yer olmadığını fark ettim.

"Bree!" dedi, nefes nefese.

Düşünmeden yana kayıp duvara yaslandım. Bu bir saniyeden kısa sürmüştü ve bütün bu zaman zarfı boyunca acının beni ele geçirmesini beklemiştim. Alevlerin çıkmasını ve bedenimi o dişi vampirle karşılaştığım günkü gibi sarmasını, bu sefer daha da hızlı sarmasını beklemiştim. Ama göz kamaştırıcı ışık kaybolmuştu. Mağarada yine sadece bir ışık huzmesi vardı.

Diego'nun yüzüne baktım; gözleri şaşkın, ağzı açıktı. Hiç kıpırdamıyordu, paniklediği açıkça belli oluyordu. Bacağıma bakmak istiyordum ama geriye ne kaldığını görmekten korkuyordum. Bu Jen'in kolumu koparması gibi değildi, gerçi o daha çok acımişti. Bunu düzeltmem imkânsızdı.

Ama hâlâ acı hissetmiyordum.

"Bree, gördün mü?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Ne kadar zarar gördü?"

"Zarar mı?"

"Bacağım," dedim dişlerimin arasından. "Geriye ne kaldı?"

"Bacağın gayet iyi görünüyor."

Hemen aşağı baktım. Gerçekten de ayağım ve baldırım daha önceki gibi oradaydı. Ayak parmaklarımı oynattım. Hiç sorun yoktu.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Yerden kalkıp dizlerimin üzerinde doğruldum. "Daha değil."

"Ne olduğunu gördün mü? Işığı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bak," dedi, yine gün ışığının önüne eğilmişti. "Ve bu

sefer beni itme. Çoktan haklı olduğumu kanıtladım." Elini uzattı. Bacağımda bir acı hissetmiyor olsam da, izlemesi çok güçtü.

Parmakları huzmenin içine girdiği an mağara milyonlarca parlak gökkuşağı yansımasıyla doldu. Mağara, öğlen saatinde camdan bir odanın olacağı kadar parlaktı. Her tarafta ışık vardı. İrkildim, sonra da ürperdim. Her tarafımda güneş ışığı vardı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Diego. Elinin geri kalanını da huzmeye soktu ve nasıl olduysa mağara daha da aydınlandı. Elinin arkasına bakmak için çevirdi, sonra yine avucunu çevirdi. Yansımalar sanki bir prizmayı çeviriyormuş gibi dans ediyordu.

Yanma kokusu gelmiyor ve açıkça acı çekmiyordu. Eline yakından baktım, sanki yüzeyde trilyonlarca ayna var gibiydi, birbirlerinden ayırt edilemeyecek kadar küçüktüler, hepsi de ışığı normal bir aynadan iki kat fazla yansıtıyordu.

"Gel, Bree! Bunu denemelisin."

Reddetmek için bir sebep bulamadım, hem merak da ediyordum ama yanına gittiğimde kendimi çok isteksiz hissettim.

"Yanmıyor mu?"

"Hem de hiç. Işık bizi yakmıyor, sadece...bizden yansıyor. Gerçi sanırım yansımak demek bu durumu azımsamak oluyor."

İsteksizce ve bir insan kadar yavaşça parmaklarımı ışığa uzattım. Işıklar anında tenimden yansıdı. Oda o kadar parlaklaştı ki, dışarıdaki gün buraya kıyasla karanlık kalmış olmalıydı. Gerçi buna tamamen yansıma denemezdi çün-

kü ışık bükülüyordu ve renkliydi, sanki benim kristalmiş gibi. Elimi tamamen huzmenin içine soktum ve parlaklık daha da arttı.

"Sence Riley biliyor mudur?" diye fısıldadım.

"Belki. Belki de bilmiyordur."

"Biliyorsa neden bize söylemesin? Söylememesinin ne anlamı olabilir ki? Demek ki yürüyen disko topları gibiyiz." Omzumun silktim.

Diego güldü. "Hikâyelerin nereden geldiğini hayal edebiliyorum. İnsanken böyle bir şey gördüğünü bir düşünse ne. Gördüğün adamın alev aldığı düşünmez miydin?"

"Kalıp benle konuşmazsa... Belki."

"Bu muhteşem," dedi Diego ve parmağıyla pırıltılı avucuma dokundu. Sonra güneş ışığının hemen içinde ayağa kalktı ve oda güçlü bir ışıkla kaplandı.

"Hadi, çıkalım buradan." Yukarı uzandı ve açtığı deliğe tırmanmaya başladı.

Artık korkumu atlatmış olmam gerekirdi ama yine de takip etmek konusunda endişeliydim. Tamamen korkak bir tavuk gibi görünmek istemediğim için onu takip ettim ama bütün yol boyunca gergindim. Riley gerçekten güneşte yanmak konusundaki tezini kanıtlamıştı ama benim aklımda bu olay vampir olduğumda hissettiğim korkunç yanma hissiyle bağlantılıydı, o yüzden bunu her düşündüğümde içgüdüsel bir şekilde içimi dolduran panikten kurtulamıyordum.

Sonra Diego delikten çıktı, ben de hemen ardından çıktım. Adayı kaplayan ağaçların birkaç metre ötesinde, çimlerin üzerinde durduk. Arkamızda birkaç metre dik kayalık vardı, sonra da su. Etrafımızdaki her şey bizden yansıyan ışığın rengine bürünmüştü.

"Vay canına," diye mırıldandım.

Diego bana gülümsedi, yüzü ışıkla daha da güzelleşmişti ve midemin adeta bir takla attığını hissettiğimde en iyi arkadaş kavramının bizden çok uzak olduğunu fark ettim. En azından benim için. Hislerim işte bu kadar hızlı gelişmişti.

Sırıltısı yumuşayıp hafif bir gülümsemeye dönüştü. Gözleri benimkiler gibi iyice açıldı. Hayranlık ve ışıkla doluydu. Yüzüme elime dokunduğu gibi, sanki pırıltıyı anlamaya çalışıyormuş gibi dokundu.

"Çok güzel," dedi. Yanağıma dayadığı elini çekmedi.

Orada ne kadar süre şapşallar gibi gülümseyip camdan fenerler gibi parlayarak durduk bilmiyorum. Kıyıda bir sürü boş kayak vardı, ki bu muhtemelen iyiydi. Çamur gözlü bir insanın bile bizi görmemesi mümkün değildi. Bize hiçbir şey yapamazlardı ama susamamıştım ve onca çığlık bu güzel ortamı mahvederdi.

Sonunda güneşin önüne yoğun bir bulut geldi. Birdenbire tekrar eski halimize döndük, gerçi hâlâ hafifçe parlıyorduk. Ama bir vampirin gözlerine sahip olmayanların fark edebileceği kadar değil.

Parıltı gittikten sonra zihnim biraz netleşti ve bir sonraki adımımı düşünemeye başladım. Ama Diego sanki bu normal haliymiş gibi dursa da - en azından artık ışıktan yapılmış gibi görünmüyordu - bir daha ona aynı gözle bakamayacağımı biliyordum. Midemdeki o karıncalanma hissi hâlâ oradaydı ve içimde sonsuza dek orada kalacağına dair bir his vardı.

"Riley'e söyleyelim mi? Gerçekten bilmiyor mu sen-ce?" diye sordum.

Diego derin bir nefes aldı ve elini çekti. "Bilmiyorum. Bunu onları bulurken düşünelim."

"Gündüz izlerini gündüz ararken dikkatli olmalıyız. Farkındaysan güneş ışığında biraz göze batıyoruz."

Sırttı. "Hadi Ninja olalım."

Başımı salladım. "Süper gizli Ninja kulübü kulağa en iyi arkadaş kulübünden çok daha güzel geliyor."

"Kesinlikle daha iyi."

Herkesin adadan gittiği noktayı bulmamız birkaç saniyeden uzun sürmedi. Bu işin kolay kısmıydı. Anakarada nereye gittiklerini bulmak çok daha zordu. Bir an ikiye ayrılacak mı diye düşünsek de sonra ikimiz de bu fikre karşı çıktık. Bu gayet mantıklı bir hareketti. Birimiz bir şey bulursa, diğerine nasıl söyleyecekti? Ama ben daha çok ondan ayrılmak istemiyordum ve onun da aynı şekilde hissettiğini görebiliyordum. İkimiz de hayatımız boyunca doğru düzgün bir yandaş edinemediştik ve o an olanlar bir dakikası bile harcanamayacak kadar güzeldi.

Gitmiş olabilecekleri çok fazla yer vardı. Peninsula'ya, başka bir adaya, Seattle'ın varoşlarına veya kuzeye, Kanada'ya gitmiş olabilirlerdi. Evlerimizden birini her mahvettiğimizde veya yaktığımızda, Riley her zaman hırslı olurdu. Her zaman bir sonraki gideceği yeri biliyor gibi görünüyordu. Bunları önceden planlıyor olmalıydı ama hiçbirimize planını anlatmazdı.

Her yerde olabilirlerdi.

Kayıklardan ve insanlardan kaçmak için suya dalıp çıkmak bizi çok yavaşlatıyordu. Bütün günü şanssız geçirmiştik ama ikimizin de umurunda değildi. Şimdiye kadar hiç eğlenmediğimiz kadar eğleniyorduk.

Çok garip bir gündü. Kavgaları duymamaya ve saklandığım yerden tiksinnemeye çalışmak yerine, en iyi arkadaşım, ve belki daha da fazlasıyla, Ninjalık oynuyordum. Gölgelemlerden geçerken birbirimize taş atıyor ve neşeyle gülüyorduk.

Sonra güneş batınca birden endişelenmeye başladım. Riley bizi arar mıydı? Yandığımızı mı düşünecekti? Yoksa öyle olmayacağını biliyor muydu?

Daha hızlı hareket etmeye başladık. Çok daha hızlı. Yakındaki adaları çoktan incelemiştik, o yüzden artık anakaraya konsantre oluyorduk. Güneşin batışından yaklaşık bir saat sonra tanıdık bir koku aldım ve birkaç saniye sonra bu kokunun izini sürmeye başladık. Kokunun izlediği yolu bulduktan sonra iş bir fil sürüsünü karda takip etmek kadar kolaylaşmıştı.

Ne yapacağımızı konuştuk. Artık koşuyorduk ve ciddileşmiştik.

"Bence Riley'e söylememeliyiz," dedim. "Bütün günü mağarada geçirdiğimizi, daha sonra da onları aramaya çıktığımızı söyleyelim." Konuştuğumda paranoyam artmaya başlamıştı. "Daha da iyisi, mağaranın suyla dolu olduğunu söyleyelim. Hiç konuşmadığımızı."

"Riley'in kötü biri olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi bir süre sonra sessizce. Konuşurken elimi tutmuştu.

"Bilmiyorum. Ama her ihtimale karşı kötü biriymiş gibi davranmayı tercih ederim." Duraksadım ve sonra, "Sanırım kötü olduğunu düşünmemi istemiyorsun," diye ekledim.

"Evet," diye itiraf etti Diego. "Riley benim arkadaşım sayılır. Yani, senin arkadaşım olduğun gibi değil." Parmak-

larımı sıkı. "Ama diğerlerinden daha çok arkadaşım. Ve onun kötü olduğunu düşünmek..." Diego cümlesini bitirmedi.

Ben de onun parmaklarını sıkı. "Belki çok iyidir. Dikkatli davranmamız nasıl biri olduğunu değiştirmez."

"Haklısın. Tamam, o zaman mağaranın su altında olduğunu söylüyoruz. En azından başta... Onunla güneş hakkında daha sonra da konuşabilirim. Zaten gündüz konuşmayı tercih ederim, böylece iddiamı hemen kanıtlatabilirim. Ve biliyorsa, bize başka şeyler anlatmış olmasının bir sebebi varsa, ona yalnız söylemem daha doğru olur. Nereye gidiyorsa oradan dönerken şafak vakti onu yakalarım..."

Diego'nun konuşmasında çoğul şahıslardan çok tekil şahısların olduğunu fark etmiştim ve bu beni rahatsız etmişti. Ama aynı zamanda Riley'yi eğitmek de istemiyordum. Ona Diego'ya olduğu kadar güvenmiyordum.

Arkadaşımı güldürmek için birden, "Şafak vakti Ninja saldırısı!" diye bağırdım. İşe yaramıştı. Vampir sürümümüzü takip ederken yine şakalaşmaya başladık ama Diego'nun da benim gibi, şakaların altında aslında ciddi şeyler olduğunu düşündüğünü hissedebiliyordum.

Koşarken gerginliğim daha da arttı çünkü hızlı koşuyorduk ve yanlış iz üzerinde olmamızın da imkânı yoktu. Gerçi hâlâ onlara ulaşamamıştık ve yol çok uzun sürmüştü. Kıyıda çok uzaklaşmış, birkaç dağ tırmanmıştık. Burası normaldeki gibi bir yer değildi.

Şimdiye kadar ödünç aldığımız bütün evler bir dağda, adada ya da tarlada gizliydi, çok az ortak noktaları vardı. Ortak noktaların biri ölü sahipleri, bir diğeri de giz-

li yerleri ve bir şey daha. Hepsi Seattle'in etrafındaydı. Dünya'nın yörüngesindeki Ay gibi, şehri çevreliyorlardı. Seattle her zaman merkezdi, hedefti.

Artık yörüngeden çıkmıştık ve bu çok yanlış geliyordu. Belki hiçbir anlamı yoktu, belki yanlış gelmesinin tek sebebi bugün çok fazla şeyin değişmiş olmasıydı. Şimdiye kadar kabul ettiğim bütün gerçekler tersine dönmüştü ve başka herhangi bir değişimi kaldırarak halde değildim. Neden Riley normal bir yer seçmemişti ki?

"Bu kadar uzakta olmaları çok garip," diye mırıldandı Diego. Sesindeki gerginliği hissetmiştim.

"Veya korkutucu," diye ekledim.

Elimi sıkı. "Sorun yok. Ninja kulübü her şeyin üstesinden gelebilir."

"Gizli bir el sıkışması geliştirdin mi?"

"Hâlâ düşünüyorum," dedi.

Bir şey beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sanki garip bir kör nokta olduğunu hissediyordum. Görmediğim bir şey vardı ama ne olduğunu çözemiyordum. Çok bariz bir şey...

Ve sonra her zamanki yörüngemizin altmış kilometre batısında evi bulduk. Sesi duyup da anlamamak imkânsızdı. Basın çıkardığı bum bum bum sesi, oyunların müziği ve hırıltılar. Bunlar kesinlikle bizimkilerdi.

Elimi çektim. Diego şaşkınlıkla bana baktı.

Şakacı bir tonla, "Hey, seni tanımıyorum bile," dedim. "Seninle hiç konuşmadım, ne de olsa bütün gün suyun içinde oturduk. Bir Ninja veya vampir bile olabilirsin, nereden bilebilirim ki?"

Sırtı. "Aynı şey senin için de geçerli, yabancı." Sonra

kısık sesle hızla, "Dün ne yaptıysan onları tekrarla. Yarın gece buluşur ve neler döndüğünü anlamak için biraz daha kafa yorarsın."

"Güzel bir plan. Hiçbir şey anlatmıyoruz."

Eğilip beni öptü. Sadece ufak bir öpücükte ama tam dudağımdan öpmüştü. Hissettiğim şok bütün bedenimi sarstı. Sonra, "Hadi," deyip arkasına bile bakmadan gürültülü müziğin kaynağına doğru ilerledi. Çoktan rolünü oynamaya başlamıştı bile.

Biraz şaşırılmış bir halde birkaç metre arkadan onu takip ettim, aramıza herkesle arama koyduğum mesafeyi koymayı ihmal etmemiştim. Ev büyük, tahta kulübe tarzı bir yerdi. Çamların arasına gizlenmişti ve kilometrelerce ötede bile hiç komşumuz yokmuş gibi görünüyordu. Bütün pencereler sanki ev boşmuş gibi siyahtı ama duvarlar bodrumdan yükselen bas sesi yüzünden titriyordu.

İçeri ilk Diego girdi, ben de Kevin veya Raoul gibi hareket etmeye çalıştım. Etrafımdaki alanı korumak istercesine duraksıyormuş gibi davranıyordum. Arkadaşım merdivenleri buldu ve güvenli adımlarla aşağı indi.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz, salaklar?" diye sordu.

Kevin'in kesinlikle heyecan içermeyen bir ses tonuyla, "Aa, bakın, Diego hayattaymış," dediğini duydum.

Ben karanlık bodrumun içine sıvışırken Diego, "Ama senin bu konuda hiçbir yardımın dokunmadı," diye cevap verdi. Birkaç televizyon ekranından gelen ışıktan başka bir ışık yoktu, zaten bundan fazlasına da ihtiyacımız yoktu. Fred'in tek başına oturduğu koltuğa doğru ilerledim. Endişeli görünmem normal olduğu için memnundum

çünkü endişemi gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Fred'den öğrenmeye başlayınca sertçe yutkundum ve koltuğun arkasına, her zamanki yerime kıvrıldım. Ben eğildikten sonra Fred'in iğrendirme gücü biraz azalmış gibi geldi. Ya da belki sadece buna alışıyordum.

Gece yarısı olduğu için bodrumun yarısından fazlası boştu. Buradaki çocukların hepsinin gözleri benimkiyle aynıydı; parlak ve yeni beslenmiş.

"Yarattığın pisliği temizlemem biraz zaman aldı," dedi Diego. "Evin kalıntısına vardığımda neredeyse şafak söküyordu. Bütün gün su dolu bir mağarada oturmak zorunda kaldım."

"Git Riley'e şikâyet et. Umurumda değil."

Yeni bir ses, "Küçük kız da gelmiş," deyince ürperdim, bu Raoul'du. Adımı bilmediği için biraz rahatlamıştım ama beni fark ettiğinden dolayı dehşet içindeydim.

"Evet, beni takip etti." Diego'yu göremiyordum ama bunu umursamaz bir tavırla söylediğinden emindim.

"Büyük bir kahramansın," dedi Raoul küçümser bir sesle.

"Moron olmakla bir şey elde edilmiyor."

Keşke Diego Raoul'la dalga geçmeseydi. Keşke Riley hemen gelseydi. Raoul'u azıcık bile olsa susturabilen tek kişi Riley'di.

Ama Riley muhtemelen o dişi vampire götürmek için süprüntü çocuklar avlıyordu. Veya evde değilken her zaman her ne yapıyorsa onu yapıyordu.

"İlginç bir yaklaşım, Diego. Riley'in seni öldürsem bunu umursayacak kadar seni sevdiğini düşünüyorsun. Bence yanılıyorsun. Ama ne olursa olsun, bu gece zaten senin öldüğünü düşünüyor."

Diğerlerinin hareket ettiğini duyabiliyordum. Bazıları muhtemelen Raoul'a destek olmak için öne doğru birkaç adım atmışlardı, geri kalanlar ise aradan çekiliyorlardı. Saklandığım yerde bocaladım, Diego'yu onlarla savaşırken yalnız bırakmayacağımı biliyordum ama eğer iş oraya varmayacaksa sırrımızı açığa çıkarmak istemiyordum. Diego'nun bazı çılgın savaş tekniklerine sahip olduğu için bu kadar uzun süre hayatta kaldığını umdum. Ben bu açıdan çok büyük bir fayda sağlayamazdım. Burada Raoul'un çetesinden üç kişi vardı, birkaç kişi de sırf ona yaranmak için kavgaya yardım edebilirdi. Riley bizi yakmalarına fırsat kalmadan eve gelir miydi?

Diego, "Benimle tek başına kavgaya etmeye bu kadar korkuyor musun? Hiç şaşırmadım," derken sesi sakindi.

Raoul küçümser bir sesle homurdandı. "Bunun hiç işe yaradığı oluyor mu? Yani, filmler dışında demek istiyorum. Neden seninle tek başıma savaşayım? Seni yenmekle ilgilenmiyorum. Sadece işini bitirmek istiyorum."

Çömelir pozisyona gelmek için doğruldum, atlamaya hazırdım.

Raoul konuşmaya devam etti. Kendi sesini dinlemeyi çok seviyordu.

"Ama hepimiz seninle ilgilenmeyeceğiz. Bu ikisi, maa-
lesef hayatta olduğuna dair geriye kalan kanıt ortadan kal-
dıracak. Küçük kızı - adı her neyse."

Bedenim buz gibiydi, donakalmıştım. Savaşabilmek için üzerimdeki gerginliği atmaya çalıştım. Tabii bu bir fark yaratacağından değil.

Ve sonra başka bir şey hissettim. Tamamen beklenmedik bir şey. Hissettiğim tiksinti o kadar güçlüydü ki çöme-

lererek daha fazla duramadım. Yere yığıldım, dehşetle kesik kesik nefes alıyordum.

Tepki veren tek kişi ben değildim. Bodrumun her tarafından iğrenmiş hırıltılar ve öğürme sesleri geliyordu. Birkaç kişi odanın kenarlarına çekildi. Duvara iyice yaslanıp sanki bu korkunç histen kaçabilirlermiş gibi boyunlarını uzağa doğru çevirdiler. Bunlardan en azından biri Raoul'un çetesindendi.

Raoul'un hırıltısını da duydum, çete lideri merdivenlerden çıkarken hırıltısının sesi azaldı. Kaçan tek kişi o değildi. Bodrumdaki vampirlerin yarısı gitmişti.

Benim ise böyle bir seçeneğim yoktu. Zar zor hareket ediyordum. Bunun İğrenç Fred'e çok yakın olduğum için olduğunu fark ettim. Olanlardan o sorumluydu. Ve ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, yine de hayatımı kurtardığını anlamıştım.

Neden?

İğrenme hissi yavaş yavaş azaldı. Az da olsa gücüme kavuşunca koltuğun kenarına sürünüp etrafı inceledim. Raoul'un bütün çetesini gitmişti ama Diego televizyonların orada, büyük odanın en uzak kısmında duruyordu. Kalan vampirler yavaş yavaş rahatlasalar da hepsi biraz sarsılmış görünüyordu. Birçoğu Fred'e endişeli bakışlar atıyordu. Ben de Fred'in ensesine baktım ama hiçbir şey göremedim. Hemen başımı çevirdim. Fred'e bakmak mide bulan-tımı geri getirmişti.

"Sessiz olun."

Bu derin ses Fred'den gelmişti. Şimdiye kadar hiç konuştuğunu duymamıştım. Herkes şaşkınlıkla ona baktı ama sonra mideleri bulanınca hemen kafalarını çevirdiler.

Demek Fred sadece birazcık huzur istiyordu. Her neyse. Sonuçta bu sayede hayatta kalmıştım. Büyük ihtimalle Raoul şafağa kadar başka birine sinir olacak ve öfkesini yakındaki birinden çıkaracaktı. Ve Riley hep gecenin sonunda geri gelirdi. O zaman da Diego'nun dışarıda kalıp ölmek yerine bir mağarada saklandığını öğrenirdi ve Raoul'un, Diego'ya da bana da saldırmak için bahanesi kalmazdı.

En azından bu olabilecek en iyi şeydi. Bu sırada belki Diego'yla Raoul'dan uzak durmak için bir plan yapabiliydik.

Yine çok basit bir çözümü kaçırmışım gibi hissettim. Ama bunun ne olduğunu bulamadan düşüncelerim bölündü.

"Özür dilerim."

Bu derinden gelen, neredeyse sessiz mırıltı sadece Fred'den gelmiş olabildi. Bunu duyabilecek kadar yakın tek kişi ben varmışım gibi görünüyordu. Benimle mi konuşmuştu?

Ona baktığımda yine hiçbir şey hissetmedim. Yüzünü göremiyordum, hâlâ arkası dönüktü. Yoğun, dalgalı sarı saçları vardı. Daha önce gölgesinde saklanırken bunu hiç fark etmemiştim. Riley Fred'in özel olduğunu söylerken abartmamıştı. İğrençti ama çok özeldi. Riley acaba Fred'in bu kadar...bu kadar güçlü olduğunu biliyor muydu? Tek bir saniyede bütün bir odayı mahvetmeyi başarmıştı.

Yüz ifadesini göremememe rağmen Fred'in bir cevap beklediğini hissettim.

"Şey, özür dileme," dedim neredeyse sessiz bir fısıltıyla. "Teşekkür ederim."

Fred omzunu silkti.

Sonra yine ona bakamadığımı fark ettim.

Raoul'un gelmesini beklerken saatler normalden daha yavaş geçiyordu. Yarattığı korumanın ötesinde ne olduğunu görebilmek için arada tekrar Fred'e bakmayı deniyordum ama iğrenmeme engel olamıyor, çok fazla uğraştığımda ise öğürüyordum.

Fred'i düşünmek Diego'yu düşünmemek adına dikkatimi dağıtmak için iyi bir yoldu. Odada nerede durduğunu umursamıyormuş gibi yapmayı deniyordum. Ona bakmıyordum, nerede olduğunu anlamak için nefesinin sesine, kendine özgü ritmine odaklanıyordum. Odanın öteki tarafında oturuyor, dizüstü bilgisayarında müzik dinliyordu. Veya belki de sadece dinliyormuş yapıyordu, tıpkı benim de nemli sırt çantamdan çıkardığım kitaplarımı okuma taklidi yapmam gibi. Sayfaları her zamanki hızımla çeviriyordum ama hiçbir şeyi algılamıyordum. Raoul'u bekliyordum.

Neyse ki, önce Riley geldi. Raoul ve adamları hemen arkasındaydı ama her zamanki kadar gürültücü ve sinir bozucu davranmıyorlardı. Belki de Fred onlara biraz saygılı olmayı öğretmişti.

Gerçi muhtemelen öğretememişti. Muhtemelen onları kızdırmıştı. Fred'in kalkanını asla yanlışlıkla indirmemesini umdum.

Riley hemen Diego'nun yanına gitti, ben de sırtım dönük, gözlerim kitabımda, onları dinledim. Gözümün ucuyla Raoul'un aptallarından birkaçının en sevdiği oyunları veya Fred onları kovmadan önce uğraştıkları şeyleri aradıklarını gördüm. Kevin da onlardan biriydi ama eğlenceden daha belirgin bir şey arıyormuş gibiydi. Birkaç kere

gözleri oturduğum yere odaklanmaya çalıştı ama Fred'in aurası onu uzak tuttu. Birkaç dakika sonra pes etti, midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

"Döndüğünü duydum," dedi Riley, samimi bir şekilde memnun olmuş gibiydi. "Sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum, Diego."

Diego rahatlamış bir sesle, "Sorun değil," dedi. "Tabii bütün gün nefesimi tutmamı olumsuz bir olay olarak saymazsak."

Riley güldü. "Bir dahaki sefere o kadar ucundan dönme. Bebeklere daha iyi örnek ol."

Diego sadece onunla beraber gülmekle yetindi. Göz ucuyla baktığımda Kevin'in biraz rahatladığını gördüm. Gerçekten Diego'nun başını derde sokacağından mı korkmuştu? Belki de Riley Diego'yu düşündüğümünden daha fazla dinliyordu. Raoul'un bu yüzden mi o kadar çıldırdığını merak ettim.

Acaba Diego'nun Riley'yle arasının iyi olması iyi bir şey miydi? Belki de Riley iyi biriydi. Bu ilişki bizim aramızda oluşan arkadaşlığa zarar vermiyordu, değil mi?

Zaman güneş doğduktan sonra da hızlanmadı. Bodrum kalabalık ve dengesizdi, tıpkı diğer her gün olduğu gibi. Eğer vampirlerin sesi kısılıyor olsaydı, Riley'in sesi o kadar bağırımdan sonsuza dek kısılırdı. Birkaç çocuk kısa bir süreliğine uzuvlarından ayrıldı ama kimse yanmadı. Müzik, oyun sesleriyle yarıştı ve bütün bunlar başımın ağrımasına sebep olmadığı için memnundum. Kitap okumaya çalışıyordum ama sadece sayfaları çevirmekle

yetindim çünkü o an kitabı gözlerimi kelimelere odaklayacak kadar umursamıyordum. Sonunda kitapları Fred için koltuğun yanına bıraktım. Kitaplarımı hep ona bıraktım ama okuyup okumadığından hiçbir zaman emin olamıyordum. Ona zamanını geçirmek için ne yaptığını görebilecek kadar uzun süre bakamıyordum.

En azından Raoul benim olduğum yere bakmıyordu. Kevin veya diğerleri de. Saklanma yerim her zamanki gibi etkili olmuştu. Diego'nun beni görmezden gelecek kadar zekice davranıp davranmadığını bilmiyordum çünkü ben onu tamamen görmezden geliyordum. Fred dışında kimse takım olduğumuzdan şüphelenmiş olamazdı. Acaba ben Diego'nun yanında savaşmaya hazırlanırken mi Fred bunu fark etmişti? Çok fazla endişelenmiyordum. Eğer Fred bana karşı herhangi bir hınç besleseydi dün gece ölmeme izin verirdi ve bu çok da kolay olurdu.

Güneş batmaya başlayınca gürültü iyice arttı. Yukarı katta pencereler ne olur ne olmaz diye kapalı olduğundan güneş ışığının azaldığını göremiyorduk ama günlerce beledikten sonra günün ne zaman bittiğini anlamak kolaylaşmıştı. Çocuklar gerginleşmeye başlamıştı, Riley'e dışarı çıkıp çıkamayacaklarını sorup duruyorlardı.

"Kristie, daha dün gece çıktın," dedi Riley, sesinden sabrının son sınırlarında olduğu anlaşılıyordu. "Heather, Jim, Logan! Siz gidin. Warren, gözlerin kararmış, sen de onlarla git. Hey, Sara, kör değilim, buraya gel."

Gitmelerine izin vermediği çocuklar somurtuyorlardı, bazıları ise kurallara rağmen hemen dışarı sıvışmak için Riley'in gitmesini bekliyordu.

Riley bizim olduğumuz tarafa bakmadan, "Şey, Fred,

artık senin sıran gelmiş olmalı," dedi. Fred'in ayağa kalkarken derin bir iş çektiğini duydum. Odanın merkezine ilerlerken herkes yüzünü ekşitti, Riley bile. Ama diğerlerinin aksine, Riley kendi kendine azıcık gülümsemişti. Yetenekli vampirleri seviyordu.

Fred gidince kendimi çıplak kalmış gibi hissetmiştim. Artık herkes bana odaklanabiliirdi. Hiç kıpırdamadan başımı aşağıda tuttum ve dikkat çekmemek için elimden geleni yaptım.

Neyse ki Riley'in bu gece acelesi vardı. Açıkça kapıya doğru seçirten vampirleri tehdit etmeyi geç, onlara pis pis bakmadı bile ve hızla dışarı çıktı. Her gece bize dışarıda dikkat çekmememiz konusunda nasihat verirdi ama bu gece öyle yapmamıştı. Kafasında bir şeyler var gibiydi, endişeliydi. O dişi vampiri göreceğine emindim. Bu da şafak vakti onunla görüşme konusunda daha az hevesli olmama sebep oldu.

Kristie ve her zaman onun yanında olan üç vampirin dışarı çıkmasını bekledim ve onları sinir etmeden grubun bir parçasıymış gibi davranmaya çalışarak hemen arkalarından sıvıştım. Raoul'a bakmadım, Diego'ya da. Kimse-nin beni fark etmemesi için önemsiz görünmeye odaklanmıştım. Sadece sıradan bir vampir gibi...

Evden çıkar çıkmaz hemen Kristie'den ayrıldım ve ormanın içine daldım. Diego'nun beni kokumu takip edecek kadar umursamasını umuyordum. En yakın dağın yarısına kadar çıktuktan sonra komşularına birkaç metre fark atan büyük bir ladin ağacının üst dallarına kurul-dum. Bana saldırmaya çalışacak herkesi önceden görebilecektim.

Anlaşılan fazla dikkatli davranmıştım. Belki de bütün gün fazla dikkatliydim. Beni aramaya gelen tek kişi Diego oldu. Onu uzaktan görünce ağaçtan indim.

"Çok uzun bir gündü," dedi, bana sarılırken. "Planını uygulamak çok zor."

Ben de ona sarıldım, sarılmanın bana kendimi bu kadar rahat hissettirmesine şaşırmıştım. "Belki de sadece parano-yak davranıyorumdur."

"Raoul'u kızdırdığım için özür dilerim. Neyse ki ucuz atlattık."

"Fred'in o kadar iğrenç olması iyi oldu."

"Riley o çocuğun ne kadar güçlü olduğunu biliyor mu merak ediyorum."

"Sanmıyorum. Ben daha önce hiç bunu yaptığını görmemişim ve biliyorsun, yanında çok zaman geçiriyorum."

"Eh, bu iğrenç Fred'i ilgilendirir. Bizim Riley'e söyleyecek başka bir sırrımız var."

Ürperdim. "Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Riley'in tepkisini görene kadar bunu bilemeyiz."

"Bilinmez durumları sevmem."

Diego'nun gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Maceralar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Nasıl bir macera olduğuna göre değişir."

"Kulübümüzün önceliklerini düşünüyordum. Elimiz-den geldiğince fazla şey bulmayı."

"Ve...?"

"Bence Riley'yi takip etmeliyiz. Ne yaptığını ancak bu şekilde öğrenebiliriz."

Boş gözlerle ona baktım. "Ama onu takip ettiğimizi anlar. Kokumuzu alır."

"Biliyorum. Planım şöyle. Ben onun kokusunun izini süreceğim. Sen birkaç yüz metre arkada duracaksın ve sesimi takip edeceksin. Sonra Riley onu sadece benim takip ettiğimi sanacak ve ben de ona çok önemli bir şey anlatmam gerektiğini, o yüzden peşinden geldiğimi söyleyeceğim. İşte o sırada disko topu etkisini açıklayacağım. Ve tepkisini ölçeyeceğim." Gözleri benimkileri incelerken iyice kısıldı. "Ama sen...sen şimdilik hiçbir şey bilmiyormuş gibi yap, tamam mı? Sana bu konuda iyi tepki verip vermediğini söylerim."

"Ya gittiği yerden erken dönerse? Parladığını gösterebilmek için söylerken şafağın sökmesini istemiyor muydun?"

"Evet...bu kesinlikle önemli bir sorun ve konuşmanın gidişatını etkileyebilir. Ama bence bu riski göze almalıyız. Bu gece acelesi varmış gibiydi, değil mi? Sanki her nereye gidiyorsa bütün gece orada kalması gerekiyormuş gibi bir hali vardı."

"Belki. Ya da belki sadece o dişi vampiri görmek için acele ediyordu. Eğer o yakındaysa Riley'i şaşırtmasak daha iyi olabilir." İkimiz de irkilmiştik.

"Doğru. Ama..." Kaşlarını çatı. "Sanki her ne olacaksa artık vakit çok yaklaşmış gibi, değil mi? Sanki bunu anlamak için çok uzun zamanımız yokmuş gibi?"

Mutsuz bir halde başımı salladım. "Evet, öyle."

"O zaman şansımızı deneyelim. Riley bana güveniyor ve onunla konuşmak istiyorum."

Söylediklerini düşündüm. Onu bir gündür tanıyor ol-

sam da, bu kadar paranoyak davranmanın Diego'nun karakterine ters olduğunun farkındaydım.

"Bu incelikli planın..." dedim.

"Evet?"

"Tek başına yürüteceğin bir plana benziyor. Bir kulüp macerası sayılmaz. En azından tehlikeli kısım söz konusu olduğunda."

Yüzünü ekşitince onu köşeye sıkıştırdığımı anladım.

"Bu benim fikrim. Riley'e..." Duraksadı, bir sonraki kelimeyi söylemekte tereddüt ediyordu. "...güvenen benim. Eğer yanılıyorsam onun ters tarafıyla baş etmeyi göze alacak olan benim."

Korkak bir tavuk olabilirdim ama bunu kabullenemedim. "Kulüpler böyle işlemez."

"Pekâlâ, bunu yolda düşünüyoruz."

Bunu gerçekten kastederek söylediğine inanmamıştım.

"Ağaçlarda kal, beni yukarıdan takip et, tamam mı?"

"Tamam."

Yine kulübemize doğru döndü, çok hızlı hareket ediyordu. Onu dalların arasından takip ettim, çoğu dal birbirine o kadar yakındı ki bir ağaçtan diğerine zıplamam nadiren gerekli oluyordu. Ağırlığının altında dalların sadece rüzgârdan bükülüymüş gibi görünmesini umduğum için mümkün olduğu kadar yavaş hareket ediyordum. Meltemli bir geceydi, bu da yaratmak istediğim ilüzyona yardımcı olurdu. Yaz için soğuk bir gündü, gerçi hava beni rahatsız etmiyordu.

Diego hiç sorun yaşamadan Riley'in kokusunu evin orada buldu ve hızla izini sürmeye başladı, bense birkaç metre öteden onu takip ediyordum. Ağaçlar çok sıklaştı-

ğında onu kaybetmemem için arada ağaç gövdelerini salıyordu.

İlerlemeye devam ettik. O koşuyor, ben de adeta uçan bir sincap taklidi yapıyordum ki, aradan sadece on beş dakika geçtikten sonra Diego yavaşlamaya başladı. Yakınlaşmış olmalıydık. Daha yukarıdaki dallara tırmandım ve manzarası iyi olan uzun bir ağaç aradım. Komşularımın yanında dev gibi görünen bir tane bulunca ona çıktım ve etrafı inceledim.

Neredeyse yarım kilometre ötede ağaçlar kesiliyordu, birkaç dönümlük açık bir alan vardı. Alanın ortasında, doğudaki ağaçların yakınında kocaman, şekerden yapılmış gibi görünen bir ev vardı. Parlak pembe, yeşil ve beyaz renklerine boyandığı için abartılı bir şekilde göz alıcıydı ve her köşesi şık süsleme ve hotozlarla bezenmişti. Daha sakın bir durum içinde olsaydık, görünce kahkahalarla güleceğim bir evdi.

Riley ortada yoktu ama Diego tam ağacın altında hiç kıpırdamadan duruyordu, o yüzden takibimizin sonuna geldiğimiz sonucuna varmıştım. Belki de bu Riley'in büyük kulübemiz mahvolduktan sonra geçmemizi planladığı evdi. Ama şimdiye kadar kaldığımız bütün evlerden daha küçüktü ve bir bodrumu varmış gibi görünmüyordu. Seattle'dan, şimdiki kulübemizden bile daha uzaktı.

Diego'yla göz göze geldiğimizde bana katılmasını işaret ettim. Başını salladı ve tam olarak geldiği yoldan geri döndü. Sonra büyük bir sıçrama yaptı - genç ve güçlü olmama rağmen o kadar yükseğe zıplamayı başarıp başarmayacağımı merak ediyordum - ve bana en yakın ağacın ortalarındaki bir dala tutundu. Biri olağandışı bir şekilde

dikkatli olmadığı sürece, kimse Diego'nun yolda başka bir yere uğradığını anlayamazdı. Yine de birkaç ağaca daha zıpladı, izinin hemen benimkiyle birleştiğinin anlaşılmasını istemiyordu.

Sonunda bana katılmanın güvenli olduğuna karar verdiğinde hemen elimi tuttu. Sessizce şeker evi işaret ettim. Gülümsedi.

Aynı anda evin doğu tarafına doğru yavaşça ilerlemeye başladık, hâlâ ağaçların üzerindeydik. Cesaretimizin yettiği yere kadar yaklaştık, evle aramızda birkaç ağaç bırakmıştık. Daha sonra oturduk ve sessizce etrafı dinlemeye başladık.

Esen meltem bize yardımcı olacak şekilde hafiflediğinde bir şey duyduk. Garip sürünme ve tıklama sesleri. Başta duyduğum şeyin ne olduğunu anlayamadım. Diego hafifçe gülümsedi, dudaklarını büzüştürdü ve aramızdaki havayı öptü.

Öpme sesi vampirlerde insanlarda olduğundan farklıydı. Birbirine sürünüp şapırtı sesi çıkaracak yumuşak, etli, su dolu hücrelerimiz yoktu. Şimdiye kadar vampirler arasında tek bir öpüşmenin sesini duymuştum, o da dün gece Diego dudaklarını benimkilere değdirdiği zamandı ama bu seslerin bir öpüşmeye ait olduğunu anlamamın imkânı yoktu. Burada bulmayı beklediklerimden kesinlikle çok uzaktaydı.

Bu bilgi kafamın tamamen karışmasına sebep oldu. Riley'in ya yeni talimatlar almak için ya da ona yeni vampirler götürmek için o dışı vampiri görmeye gittiğini düşünmüştüm. Ama bir...aşk yuvasına rastlayacağımı hiç düşünmemiştim. Riley nasıl onu öpebilirdi? Titredim ve Diego'ya baktım. O da biraz dehşete düşmüş gibi görünüyordu ama benimle göz göze gelince omzunu silkti.

İnsanlığımın son gecesini düşündüm ve yanmanın zihnimde hâlâ canlı olan hissini hatırlayınca irkildim. Bütün bulanıklığa rağmen ondan önceki anıları hatırlamaya çalıştım... İlk olarak Riley karanlık eve yaklaşırken yaşadığım korkuyu hatırladım, aydınlık hamburgercide hissettiğim güven hissi tamamen kaybolmuştu. Uzakta durmaya çalışıyordum ama o birden çelik gibi sert elleriyle kolumu kuvvetle tutup beni hafif bir oyuncak bebekmişim gibi arabadan çekmişti. Kapıya olan on metreyi sıçrayarak geçtiğinde dehşete kapılmış ve gözlerime inanmamıştım. Beni kolumdan tutup siyah eve sürüklerken artık ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Kırılan kolumun acısı adeta bütün düşünce yetimi alıp götürmüştü. Ve sonra o sesi duymuştum.

Hatıraya odaklanınca sesi tekrar duydum. Küçük bir kız gibi tiz bir sesle şarkı söylüyordu ama bu ses aksi bir çocuğa aitti. Sanki olay çıkartan bir çocuk gibi...

Ne söylediğini hatırlıyordum. "Neden bunu getirdin? Çok ufak." En azından buna benzer bir şeydi. Kelimeler tam olarak böyle olmasa da, bu anlama gelecek bir şey söylemişti.

Riley'in cevap verirken onu memnun etmeye çalışır bir tavrı vardı, sanki onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkar gibiydi. "Ama yeni bir beden. En azından dikkat dağıtmak için kullanılabilir."

Sanırım bunun üzerine korkuyla inlemiştim, Riley de beni acı verecek şekilde sarsmış ama bir daha benimle konuşmamıştı. Sanki insan değil de, bir köpekmişim gibi.

"Bu gece boşa geçti," diye söylenmişti küçük kız sesi. "Hepsini öldürdüm. Off!"

Bunun üzerine evin bir araba çarpmış gibi titrediğini hatırlıyorum. Şimdi düşününce aslında bu titremenin kaynağının o olduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen sinirle bir şeyi tekmelemişti.

"İyi. Sanırım şu ufak şey hiç yoktan iyidir, anlaşılan elinden daha fazlası gelmiyor. Hem artık o kadar doydum ki durmayı başarabilirim."

Bunun üzerine Riley'in sert parmaklarının kolumdaki hissi kaybolmuş ve beni o sesle yalnız bırakmıştı. Ses çıkaramayacak kadar panik olmuştum. Gözlerimi sıkıca yummuştum, gerçi karanlıkta zaten tamamen kör gibiydim. Bir şey boğazıma saplanıp asitle kaplı bir kılıç gibi beni yakana kadar bağırmaştım.

Anıdan uzaklaşmaya, bir sonraki kısmı hatırlamamaya çalıştım. Onun yerine kısa konuşmayı düşündüm. Dişi vampir, sevgilisiyle de, arkadaşıyla da konuşuyormuş gibi değildi. Daha çok bir çalışanıyla konuşuyormuş gibi davranmıştı. Çok fazla sevmediği ve yakında kovacağı bir çalışanıyla.

Garip vampir öpüşme sesleri devam ediyordu.

Diego'ya bakıp kaşlarımı çattım. Bu bize çok fazla şey anlatmıyordu. Daha ne kadar kalacaktık?

Başını eğmekle yetindi, dikkatle sesleri dinliyordu.

Ve birkaç dakika sabrettikten sonra, kısık, romantik sesler birdenbire kesildi.

"Kaç tane?"

Uzaktan geldiği için sesler zor duyuluyor ama yine de anlaşılıyordu. Ve sahibini tanımamak imkânsızdı. Tiz, neredeyse kuş ötüşüne benzer bir ses. Şımarık küçük bir kızınine benzer bir ses.

"Yirmi iki," diye cevapladı Riley gururlu bir ses tonuyla. Diego'yla birbirimize sert bir bakış attık. En son sayımız yirmi ikiydi. Bizden bahsediyor olmalıydı.

"İkisini daha güneşe kurban verdim sanıyordum ama büyükçe çocuklarımdan biri...itaatkâr olan," diye devam etti Riley. Diego'dan çocuklarından biriymiş gibi bahsederken sesi neredeyse şefkatle çıkmıltı. "Yer altında bir yeri var, daha küçük olanla oraya saklanmışlar."

"Emin misin?"

Uzun bir sessizlik oldu, bu sefer romantizm sesleri gelmiyordu. Bu kadar uzaktan bile aralarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

"Evet. İyi bir çocuk. Eminim."

Yine gergin bir sessizlik oldu. Dişi vampirin sorusunu anlamamıştım. Emin misin, derken ne demek istiyordu? Diego'yu görmediğini, bu hikâyeyi başkasından duyduğunu mu düşünüyordu?

"Yirmi iki... Güzel," dedi ve gerginlik azalır gibi oldu. "Davranışları nasıl? Bazıları neredeyse bir yaşında. Hâlâ normal düzene uyuyorlar mı?"

"Evet," dedi Riley. "Bana yapmamı söylediğin her şey çok işe yaradı. Düşünmüyorlar, sadece her zaman yaptıklarını yapıyorlar. Susuzlukla dikkatlerini dağıtabiliyorum. Bu sayede kontrol altına alınabiliyorlar."

Diego'ya dönüp kaşlarını çattım. Riley düşünmemizi istemiyordu. Neden?

Yaratıcımız, "Çok iyi iş çıkardın," diye mırıldandı ve tekrar öpüştiler. "Yirmi iki!"

Riley hevesle, "Zamanı geldi mi?" diye sordu.

Dişinin cevabı çabuk geldi, adeta tokat hızıyla. "Hayır! Daha zamana karar vermedim."

"Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Düşmanlarımızın çok büyük bir güce sahip olduğunu anlamak yeterli. Ne kadar dikkatli olursak olalım yeterli olmayabilir." Sesi yumuşadı ve yine bal gibi tatlılaştı. "Ama yirmi ikisi de hâlâ hayatta. Düşmanlarımızın güçleri var ama...yirmi iki vampire karşı ne yapabilirler ki?" Neşeyle güldü.

Bütün bu konuşma boyunca Diego'yla, gözlerimizi birbirimizden ayırmamıştık ve artık gözlerinden düşüncelerinin benimkilerle aynı olduğunu okuyabiliyordum. Evet, bir sebep için yaratılmıştık, tıpkı tahmin ettiğimiz gibi. Bir düşmanımız vardı. Veya yaratıcımızın bir düşmanı vardı. Aradaki bu farkın bir önemi var mıydı ki?

"Karar vermek zor," diye mırıldandı dişi vampir. "Daha değil. Belki de emin olmak için birkaç vampir daha yaratmalıyız."

Riley bir an için tereddütle duraksayarak, "Yeni vampirler yaratmak sayımızı düşürebilir," dedi, sanki onu kızdırmamak için dikkatli davranmaya çalışıyor gibiydi. "Yeni bir grup geldiğinde her zaman bir sorun çıkıyor."

Dişi vampir, "Doğru," diyerek ona katıldığında Riley'in o kızmadığı için rahatlayarak içini çektiğini hayal ettim.

Diego aniden başını çevirdi ve çayıra baktı. Evde hiç hareket olduğunu duymamıştım ama belki de dişi vampir dışarı çıkmıştı. Başımı çevirdiğim anda bedenim kaskatı kesildi çünkü Diego'yu şaşırtan şeyi ben de görmüştüm.

Dört karaltı eve giden açıklığı geçiyordu. Çayıra batıdan girmişlerdi, saklandığımız yere en uzak olan noktadan. Hepsinin başlıklı, uzun, koyu cübbeleri vardı, o yüzden başta insan olduklarını sandım. Garip insanlardı ama

yine de insan olmalıydı çünkü tanıdığım hiçbir vampirde gotik kıyafetler yoktu. Ve hiçbirinin düzgün, kontrollü ve... zarif hareket etmiyordu. Sonra hiçbir insanın da bu şekilde hareket edemediğini düşündüm, üstelik bu kadar sessiz de hareket edemezlerdi. Koyu cübbeliler uzun çimlerin içinde tek bir ses bile çıkarmadan ilerliyorlardı. Yani ya vampirlerdi ya da doğüstü başka bir varlık. Belki hayalet olabilirlerdi ama eğer vampirlerse, tanımadığım vampirlerdi. Dişi vampirin bahsettiği düşmanların bunlar olma ihtimali vardı. Eğer öyleyse hemen buradan toz olmalıydık çünkü şu anda yanımızda diğer yirmi vampir yoktu.

Her an kaçmaya hazırdım ama bir yandan da cübbeli varlıkların dikkatini çekmekten çok korkuyordum.

Zarafetle ilerlemelerini izledim. Onlarla ilgili başka detaylar da fark etmiştim. Ayaklarının altındaki arazinin değişmesine rağmen hep karo oluşturacak şekilde hareket ediyorlardı. Karonun en önündekinin diğerlerinden çok daha ufak olduğunu ve cübbesinin de daha koyu olduğunu fark etmiştim. İz sürüyor gibi davranmıyorlardı, bir kokuyu takip ediyor gibi değillerdi. Açıkça nereye gideceklerini biliyorlardı. Belki de davet edilmişlerdi.

Direkt eve doğru ilerlediler ve onlar sessizce ön kapıya çıkan basamakları tırmanırken nefes almanın tekrar güvenli olabileceğini düşündüm. En azından Diego'yla bana doğru gelmiyorlardı. Gözden kaybolduklarında bir sonraki meltemin sesiyle ağaçların arasına karışabilirlerdi ve buraya geldiğimizi hiçbir zaman bilmezlerdi.

Diego'ya baktım ve başımla hafifçe, geldiğimiz yönü işaret ettim. Gözlerini kıstı ve işaret parmağını kaldırdı. Ah, harika, kalmak istiyordu. Gözlerimi devirdim, bu ka-

dar korkmuş olmama rağmen hâlâ alaycı olmayı başarabilmem beni şaşırtmıştı.

İkimiz de yeniden eve baktık. Cübbeli yaratıklar içeri girmişlerdi. Yaratıcımızın da Riley'in de biz ziyaretçileri gördüğümüzden beri konuşmadıklarını fark etmiştim. Ya bir şey duymuş ya da bir şekilde tehlikede olduklarını anlamış olmalıydı.

Son derece net, monoton bir ses tembelce, "Hiç uğraşmayın," diye emretti. Bu yaratıcımızinki kadar tiz olmasa da, bana yine de bir kızın sesi gibi gelmişti. "Sanırım kim olduğumuzu biliyorsunuz, o yüzden bizi şaşırtmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyor olmalısınız. Veya bizden saklanmanın. Bizle savaşmanın. Bizden kaçmanın."

Riley'e ait olmayan derin, erkeksi bir kahkaha evin duvarlarını çınlattı.

"Rahatla," diye emretti ilk ses - cübbeli kızın sesi. Sesindeki o tanıdık tını sayesinde hayalet veya başka bir tür kabus değil, bir vampir olduğuna emin olmuşum. "Buraya seni yok etmeye gelmedik. En azından şimdilik."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra hareket ettiklerini işittik.

Yaratıcımız, "Eğer buraya bizi öldürmeye gelmediyeseniz... o zaman niye geldiniz?" diye sordu, sesi gergin ve cırtlak çıkmıştı.

"Buradaki amaçlarını öğrenmek istiyoruz. Özellikle... belli yerel bir klanla ilgili olup olmadığını," diye açıkladı cübbeli kız. "Planının burada yarattığın kargaşayla bağlantılı olup olmadığını merak ediyoruz. Yasalara aykırı bir şekilde yarattığınız kargaşayla."

Diego'yla aynı anda kollarımızı çattık. Bunların hiçbirini bir anlam ifade etmiyordu ama en son kısım en garip ola-

nydı. Vampirler için yasalara aykırı ne olabilirdi ki? Hangi polis, hangi yargıç, hangi hapishane bize söz geçirebilirdi?

"Evet," diye tısladı yaratıcımız. "Planlarım tamamen onlarla ilgili. Ama daha harekete geçemeyiz. Biraz zor bir durum." Son cümleyi söylerken sesi huysuz bir hâl almıştı.

"İnan bana, zorlukları senden daha iyi biliyoruz. Bunca zamandır fark edilmemiş olman inanılmaz. Söylesene," -monoton sesi ilgiyle biraz canlanmıştı - "bunu nasıl başarıyorsun?"

Yaratıcımız duraksadı ve sonra aceleyle devam etti. San-ki biri onu sessizce korkutmuş gibi. "Daha karar vermedim," dedi sertçe. Sonra daha yavaş, isteksiz bir şekilde, "Saldırmaya. Daha onlarla hiçbir şey yapmaya karar vermemiştim," diye ekledi.

"Zor ama etkili," dedi cübbeli kız. "Ne yazık ki, düşünce süren sona erdi. Ufak ordunla ne yapacağına -şu anda -karar vermen gerekiyor." Bunu duyunca hem Diego'nun hem benim gözlerimiz büyüdü. "Yoksa seni yasaların uyardığı şekilde cezalandırmamız gerekecek. Ne kadar kısa sürmüş olsa da, bu kadar geç fark edilmen beni rahatsız ediyor. Biz bu şekilde iş yapmıyoruz. Sana tavsiyem bizi tehlikeli olmadığına ikna etmek...hem de bir an önce."

Riley, "Hemen saldırıya geçeriz!" diye araya karıştı ama aksi bir tıslamayla hemen durduruldu.

Yaratıcımız öfkeyle, "Elimizden geldiğince çabuk saldıracağız," diye düzeltti. "Yapacak çok şey var. Başarılı olmamızı istediğinizi varsayıyorum? O zaman onları eğitecek, onlara talimat verecek ve onları besleyecek süreye ihtiyacım var!"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Beş gün. Beş gün sonra seni cezalandırmaya geliriz. Ve seni ne saklanmak ne de hızla kaçmak kurtarabilir. Eğer geldiğimiz sırada henüz saldırmamışsan, yanarsın." Cübbeli kız bu cümleleri öfkeyle değil, tamamen kendinden emin bir şekilde söylemişti.

Yaratıcımız sarsılmış bir halde, "Peki ya saldırmışsam?" diye sordu.

Cübbeli kız şimdiye kadar kullandığından çok daha neseli bir ses tonuyla, "Bakarız," diye cevap verdi. "Sanırım bu ne kadar başarılı olduğuna bağlı. Bizi memnun etmek için çok uğraşmalısın." Bu son emir, hissiz, sert bir tonla verilmişti ve bedenimin merkezinde garip bir ürperme hissetmeme sebep oldu.

"Olur," diye hırladı yaratıcımız.

Riley de fısıltıyla, "Olur," diye tekrarladı.

Hemen sonra cübbeli vampirler sessizce evden çıkmaya başladılar. Diego da ben de onlar gözden kaybolduktan sonraki beş dakika boyunca nefes bile almadık. Evin içindeki yaratıcımız ve Riley de bizim kadar sessizdi. Bir on dakika daha sessizlikle geçti.

Diego'nun koluna dokundum. Bu kaçmamız için bir şanstı. Artık Riley'den o kadar fazla korkmuyordum. O koyu cübbelilerden elimden geldiğince uzaklaşmak istiyordum. Kulübede, kalabalığın yanında kendimi daha güvende hissetmek istiyordum ve yaratıcımızın da kalabalıktan güvence sağlamaya çalıştığını anlamıştım. O yüzden bizim gibi çok fazla vampir yaratmıştı. Dünyada düşündüğünden daha korkunç şeyler vardı.

Diego duraksadı, hâlâ dinliyordu ve bir saniye sonra sabrı ödüllendirildi.

"Eh," dedi dişi vampir, "artık biliyorlar."

Cübbelilerden mi, yoksa gizemli klandan mı bahsediyordu? Bütün bu olaylardan önce bahsettiği düşman kimdi?

"Bu önemli değil. Sayımız onlardan daha..."

Yaratıcımız Riley'in sözünü keserek, "Her türlü uyarı önemli!" diye hırladı. "Yapacak çok fazla şey var. Sadece beş günde nasıl yapacağız! Artık oyalanmak yok. Bu gece başlayacaksınız."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım!" diye söz verdi Riley.

Diego'yla aynı anda hareket ettik, durduğumuz ağaçtan bir sonraki ağaca atladık ve geldiğimiz yoldan hızla geri döndük. Riley acele içindeydi ve cübbelilerle olanlardan sonra Diego'nun izini bulursa ve o izin sonunda Diego olmazsa...

Diego hızla ilerlerken, "Geri dönüp beklemem gerek," diye fısıldadı. "Neyse ki izimin olduğu yerden ev görünmüyor! Duyduğumu bilsin istemem."

"Onunla beraber konuşmalıyız."

"Artık çok geç. Kokunun izlediğimiz yolda olmadığını fark eder. Şüphelenir."

"Diego..." Evet, bu konuşmaya katılamazdım.

Diego'nun bana katıldığı noktaya gelmiştik. Arkadaşım aceleci bir fısıltıyla konuştu.

"Plana sadık kal, Bree. Ona söylemeyi planladığım şeyi söyleyeceğim. Şafak vakti yakın değil ama bu şekilde söylemek zorundayım. Eğer bana inanmazsa..." Diego omzunu silkti. "Benim geniş hayalgücüm dışında endişeleneceği daha önemli şeyler var. Belki de şimdi daha açık fikirli

olur. Anlaşılan her türlü yardıma ihtiyacımız var ve gün içinde hareket edebilmek işimize gelir."

"Diego..." diye tekrarladım, başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Gözlerime baktı. Dudaklarında rahat bir gülümseme belirmesini, bana Ninjalarla veya en iyi arkadaş kulübüyle ilgili bir şaka yapmasını bekledim.

Yapmadı. Onun yerine yavaşça eğildi ve gözlerini benimkilerden ayırmadan beni öptü. Pürüzsüz dudakları uzun bir an boyunca benimkilerin üzerinde kaldı, yine de gözlerimizi birbirimizden ayırmamıştık.

Sonra doğruldu ve içini çekti. "Eve git, Fred'in arkasına saklan ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi yap. Ben de hemen arkandan geleceğim."

"Dikkatli ol."

Elini tutup sertçe sıktım ve sonra hemen bıraktım. Riley Diego'dan şefkatle bahsetmişti. Bu şefkatin gerçek olduğunu ummak zorundaydım. Başka bir seçeneğim yoktu.

Diego ağaçların arasında kayboldu, yaprakları hışırdatan bir meltem kadar sessizdi. Onu izleyerek vakit harcamadım. Dalların arasından direkt eve doğru yola koyuldum. Gözlerimin dün geceki beslenmeden sonra hâlâ bu geceki yokluğumu açıklayacak kadar parlak olduğunu umuyordum. Şanslı olduğumu söyleyecektim- tek başına dolaşan birini bulmuştum ve sıradışı hiçbir şey olmamıştı.

Beni karşılayan yüksek müzik çok tanıdık bir kokuya eşlik ediyordu; bir vampirin yanışının tatlı, dumansı kokusu. Paniğim iyice arttı. Evin içinde ölme ihtimalim, dışarıda ölme ihtimalimle aynıydı. Ama başka bir seçeneğim yoktu. Yavaşlamadım, sadece merdivenlerden aşağı hızla

indim ve zar zor İğrenç Fred'in durduğunu gördüğüm yere doğru ilerledim. Yapacak bir şey mi arıyordu? Oturmaktan sıkılmış mıydı? Ne yaptığını hiç bilmiyordum ve umursamıyordum da. Riley ve Diego gelene kadar ona yapışacaktım.

Zeminin ortasında sadece bir bacak veya kol olamayacak kadar büyük bir yığın vardı. Riley'in yirmi iki kişilik ordusu azalmıştı.

Kimse tüten bedenle ilgilenmiyormuş gibi görünmüyordu. Bu görüntüye çok sık rastlıyorduk.

Aceleyle Fred'e yaklaşırken ilk defa iğrenme hissim artmış, hatta kaybolmuştu. Beni fark etmişe benzemiyordu, elindeki kitabı okumaya devam ediyordu. Birkaç gün önce ona bıraktığım kitaplardan biriydi bu. Koltuğa yaslandığı noktaya yakınlaştıktan sonra ne yaptığını anlamakta zorlanmamıştım. Duraksayıp bunun neden olduğunu düşündüm. İstedığı zaman iğrendirme olayını tamamen bitirebiliyor muydu? Bu, şu anda ikimiz de korunmasız haldeyiz mi demek oluyordu? Neyse ki Raoul daha evde değildi ama Kevin buradaydı.

İlk defa Fred'i gerçekten görüyordum. Uzundu, boyu bir seksen beş vardı ve saçları daha önce de fark ettiğim gibi gür, kıvrıkcık ve sarıydı. Geniş omuzlu ve kaslıydı. Diğer birçok kişiden daha büyük görünüyordu - liseli değil de, üniversite öğrencisi gibi. Ve yakışılıydı, nedense beni en çok şaşırtan kısım bu olmuştu. Diğerleri kadar yakışıklıydı, belki de birçoğundan daha fazla. Bunun neden bu kadar garip geldiğini anlamamıştım. Muhtemelen onu bugüne kadar iğrenmeyle bağdaştırdığım için olmalıydı.

Ona dik dik baktığım için rahatsız olmuştum. Şu anda

Fred'in normal - ve yakışıklı - olduğunu fark eden başka biri var mı diye çabucak odaya bakındım. Kimse bize bakmıyordu. Kevin'a hızlı bir bakış attım, fark ettiği an başımı çevirecektim ama gözleri durduğumuz yerin biraz soluna odaklanmıştı. Hafifçe kaşlarını çatmıştı. Ben daha bakışımı çeviremeden, gözleri üzerimden geçti ve bu sefer de sağ tarafıma odaklandı. Kaşları daha da çatıldı. Sanki beni görmeye çalışıyordu ve bunu başaramıyordu.

Bu hoşuma gitmiş ve gülümsememe sebep olmuştu ama Kevin'ın körlüğünün tadını tam olarak çıkaramazdım çünkü endişelenecek çok fazla şey vardı. İğrençlik faktörünün dönüp dönmeyeceğini anlamak için tekrar Fred'e baktım ve onun da benimle beraber gülümsediğini gördüm. Gülümserken gerçekten de muhteşem görünüyordu.

Sonra paylaştığımız an sona erdi ve Fred kitabına geri döndü. Bir süre kıpırdamadım, bir şeylerin olmasını bekliyordum. Diego'nun kapıdan içeri girmesini. Veya Riley'in Diego'yla gelmesini. Veya Raoul'un gelmesini. Veya tekrar midemin bulanmasını, Kevin'ın olduğum yere ters ters bakmasını ve bir sonraki kavganın çıkmasını. Herhangi bir şeyin olmasını bekliyordum.

Hiçbir şey olmayınca sonunda kendimi toparladım ve zaten yapmam gereken şeyi yaptım; garip hiçbir şey olmuyormuş gibi davrandım. Fred'in ayağının yanındaki yığından bir kitap çektim ve olduğum yere oturup okuyormuş gibi yaptım. Bu muhtemelen dün okuyormuş gibi yaptığım kitaplardan biriydi ama tanıdık gelmiyordu. Sayfaları çevirip bakıyor ama hiçbir şey algılamıyordum.

Zihnim daireler çizip duruyordu. Diego neredeydi? Riley hikâyesine nasıl tepki vermişti? Cübbelilerle olan

konusma - ve cübbelilerden önceki konuşma - ne anlama geliyordu?

Anlamaya çalışıyordum, eski anılarımı düşündüm ve parçaları anlaşılır bir resim oluşturacak şekilde birleştirmeye çalıştım. Vampir dünyasında bir tür polis sistemi vardı ve bu polisler çok korkunçtu. Bu birkaç aylık vampirlerin oluşturduğu vahşi grup, bir tür orduydü ve bu ordu bir şekilde yasalara aykırıydı. Yaratıcımızın bir düşmanı vardı. Hayır, iki düşmanı. Beş gün sonra bu düşmanlardan birine saldırıyorduk, yoksa diğerleri, o korkunç cübbeliler, ona saldırıyorduk - veya bize, veya hem bize hem ona. Bu saldırı için eğitilecektik... Riley geri gelir gelmez. Kapıya bir bakış attım ve sonra gözlerimi tekrar önümdeki sayfaya odaklanmaya zorladım. Bir de ziyaretçilerden önceki konuşmalar vardı. Yaratıcımız bir tür karar hakkında endişeleniyordu. Bu kadar çok vampiri - bu kadar çok askeri - olduğu için memnundu. Riley Diego'yla ben hayatta kaldığımız için mutluydu... İki kişiyi daha güneşe kaybettiğini sandığını söylemişti, o yüzden vampirlerin güneş ışığına verdiği gerçek tepkiyi bilmiyor olmalıydı. Ama dişi vampirin söylediği garipti. Emin olup olmadığını sormuştu. Diego'nun hayatta kaldığına mı emin olup olmadığını sormuştu? Yoksa...Diego'nun hikâyesinin doğru olup olmadığına emin olup olmadığını mı?

Bu son düşünce beni korkuttu. Yoksa güneşin bize zarar vermediğini biliyor muydu? Eğer biliyorsa, neden Riley'e ve onunla beraber, bize, yalan söylemişti?

Neden bizi bilgisiz tutmak istiyordu? Cahil kalmamız çok mu önemliydi? Diego'nun başını belaya sokacak kadar önemli...Gerçek bir paniğe kapılmıştım, şaşkınlıktan

donakaldığım söylenebilirdi. Eğer hâlâ terleyebilseydim, şu anda terliyor olurdum. Sayfayı çevirmek için tekrar odaklanmalıydım, bu yüzden kendimi gözlerimi aşağıda tutmaya zorladım.

Riley aldatılmış mıydı, yoksa o da biliyor muydu? Riley iki kişiyi daha güneşe kaybettiğini söylediğinde, gerçekten güneşi mi kastetmişti...yoksa güneş hakkında söylediği yalan mıydı?

Eğer ikinci seçenek söz konusuysa, doğruyu bilmek mahvolmak demekti. Panik duygusu tüm düşüncelerimi kaplamıştı.

Mantıklı davranmaya ve bir açıklama bulmaya çalıştım. Bu Diego olmadan daha zor oluyordu. Konuşacak birinin olması konsantre olma yetimi artırmıştı. Tek başıma olduğumda ise korku düşüncelerimin kenarlarını emiyor ve her zaman içimde olan susuzluğu artırıyordu. Kanın çağırısı her zaman yüzeye yakındı. Şimdi bile, iyice beslenmiş olmama rağmen boğazımın yandığını ve kana duyduğum ihtiyacın arttığını hissedebiliyordum.

Dişi vampiri düşün, Riley'yi düşün, dedim kendi kendime. Neden yalan söylediklerini anlamam gerekiyordu- eğer yalan söylüyorlarsa - bu sayede Diego'nun sırlarını bilmesinin ne anlama geldiğini bulabilirdim.

Eğer yalan söylemeselerdi, eğer gündüz dışarı çıkmamanın gece çıkmak kadar güvenli olduğunu söyleselerdi, bu neyi değiştirirdi? Bizi bütün gün karanlık bir bodruma kapamasalardı, yirmi birimiz birden - ya da ava çıkanların durumuna bağlı olarak daha azımız - istediğimiz zaman istediğimiz şeyi yapabilseydik nasıl olurdu?

Avlanmak isterdik. Bu kesindi.

Eğer geri gelmek zorunda olmasaydık, saklanmak zorunda olmasaydık...eh, herhalde birçoğumuz düzenli olarak eve dönmezdi. Susuzluk bizi ele geçirdiğinde dönme-ye odaklanmak zor oluyordu. Ama Riley hepimizin aklına yanma tehditini, daha önce deneyimlediğimiz korkunç acıyı yaşama ihtimalini öyle bir yerleştirmişti ki... O sayede kendimizi durdurabiliyorduk. Kendimizi koruma içgüdü-
düsü, susuzluktan daha güçlü olan tek güdüydü.

Demek ki bu tehdit bizi bir arada tutuyordu. Diego'nun mağarası gibi, saklanacak başka yerler vardı ama başka kim böyle şeyler düşünüyordu ki? Gidecek bir yerimiz, bir evimiz vardı, o yüzden oraya gidiyorduk. Berrak bir zih-
ne sahip olmak, bir vampirin özellikle iyi olduğu bir alan değildi. Ya da en azından, genç vampirlerin iyi olduğu bir alan değildi. Riley'in zihni berraktı. Diego'nun zihni be-
nimkinden daha berraktı. O cübbeli vampirler ise görev-
lerine korkutucu derecede odaklanmışlardı. Ürperdim. Demek ki bu rutin bizi sonsuza kadar kontrol edemezdi. Daha büyüdüğümüz, daha akıllandığımız zaman ne yap-
caklardı? Kimsenin Riley'den daha büyük olmadığını fark ettim. Buradaki herkes yeniydi. Dişi vampir şu anda bu gizemli düşmanı için birkaç vampire ihtiyaç duyuyordu. Peki ama ya sonrası?

Sonrası için etrafta bulunmak istemediğime karar verdim. Ve birdenbire şaşırtıcı bir şekilde açıkça ortada olan çözümü fark ettim. Daha önce aklımın köşelerinde bul-
nan çözümdü bu, Diego'yla bu vampir evini ararken bul-
makta zorlandığım çözüm.

Sonrası için etrafta bulunmama gerek yoktu. Bir gece bile burada kalmak zorunda değildim.

Bu harika fikri düşünürken yine donakaldım.

Eğer Diego'yla çetenin muhtemelen gideceği yeri bil-
mesek, onları bulur muyduk? Büyük ihtimalle hayır. Ve büyük bir grup geniş bir iz bırakmıştı. Peki ya sadece tek bir vampir, belki de ağaçlara sığırayabilen, suda izini kaybet-
tiren bir vampir hareket etse...sadece bir, veya iki vampir, istedikleri kadar uzağa yüzebilirlerdi...Ve toprağa istedikleri yerde dönebilirlerdi. Kanada, Kaliforniya, Şili, Çin...

O iki vampiri bulmak imkânsız olurdu. Kaybolurlardı. Ortadan yok olurlardı.

Geçen gece dönmemize gerek yoktu! Dönmemeliydik! Neden bunu o sırada düşünememişim?

Ama...Diego bu konuda bana katılır mıydı? Birden buna hiç emin olamadım. Diego esasında Riley'e daha mı fazla bağlıydı? Riley'in yanında kalmanın onun sorum-
luluğu olduğunu mu düşünürdü? Riley'yle benden çok daha önce tanışmıştı, beni ise sadece bir gündür tanıyor-
du. Riley'e bana olduğundan daha mı yakındı?

Bunu düşünüp kaşlarımı çattım.

Eh, bir dakika yalnız kalabildiğimiz an bunu öğrenir-
dim. Ve o zaman belki, eğer gizli kulübümüzün gerçekten bir anlamı varsa, yaratıcımızın bizim için ne planladığının bir önemi olmazdı. Ortadan kaybolurduk ve Riley on do-
kuz vampirle idare etmek veya hemen birkaç yeni vampir üretmek zorunda kalırdı. Ne olursa olsun, bu bizim soru-
numuz olmazdı.

Diego'ya planımı söylemek için sabırsızlanıyordum. İçimde onun da aynı şeyi isteyeceğini hissediyordum. En azından öyle umuyordum.

Birdenbire, Shelly, Steve ve kaybolan diğer çocuklara

olan şeyin esasında bu olup olmadığını merak ettim. Güneşte yanmadıklarını biliyordum. Riley sadece bizi korkutmak, ve ona bağımlı olmamızı sağlamak için mi küllerini gördüğünü iddia etmişti? Her şafak vakti eve dönmemizi sağlamak için? Belki Shelly ve Steve kendi kendilerine kaçmışlardı. Raoul'dan kurtulmuşlardı. Yakındaki gelecekleri düşmanlar ve ordular tarafından tehdit edilmiyordu.

Belki de Riley güneşe kaybettim, derken bunu kastediyordu. Kaçmışlardı. Eğer öyleyse, Riley, Diego kaçmadığı için memnun olurdu, değil mi?

Keşke Diego'yla kaçsaydık! Shelly ve Steve gibi özgür olurduk. Kurallar da olmazdı, güneşin doğuşundan da korkmazdık.

Yine hepimizin eve dönüş saati olmadan serbest kaldığını hayal ettim. Zihnimde Diego'yla gölgelerde Ninja gibi hareket ettiğimizi görebiliyordum. Ama aynı zamanda Raoul'un, Kevin'in ve diğerlerinin kalabalık şehir sokaklarında canavar disko topları gibi parladıklarını da hayal edebiliyordum, cesetlerin biriktiğini, çılgınlık atıldığını, helikopterlerin yumuşak, çaresiz polisler vampirlerde delik bile açamayacak uyduruk kurşunlarla yardım ettiğini, haber kameralarını, bu görüntüler hızla dünyaya yayıldığına çıkacak olan paniği de.

Vampirler uzun süre boyunca sır olarak kalmazdı. Raoul bile insanları bu hikâyenin yayılmasını engelleyecek hızda öldüremezdi.

Burada bir mantık zinciri vardı, tekrar dikkatim dağılmadan bunu kavramaya çalıştım.

Bir, insanlar vampirlerin var olduğunu bilmiyordu. İki, Riley bize göze batmamamızı söylemişti, insanların dikka-

ti çekmememizi ve onlara var olduğumuzu öğretmememizi. Üç, Diego'yla bütün vampirlerin bu kurallara uyduna karar vermiştik, yoksa bütün dünya bizden haberdar olurdu. Dört, bunu yapmaları için bir sebep olmalıydı ve onları motive eden tek şey insan polislerinin işe yaramaz silahları olamazdı. Evet, bu sebep vampirlerin bütün gün basık bodrumlarda kalmasını sağlıyorsa, çok önemli bir sebep olmalıydı. Belki de Riley'yle yaratıcımızın bize anlatan söylemesine yetecek, bizi güneşte yanmak konusunda dehşete düşürmelerini sağlayacak kadar büyük bir sebep... Belki Riley bu sebebi Diego'ya açıklardı ve o da bu sırrı tutmaya söz verirdi ve başka sorun çıkmazdı. Tabii çıkamazdı. Ama peki ya Shelly ve Steve parlayan deri olayını keşfettilerse? Ya Riley'e anlattılsa?

Lanet olsun, işte izlediğim mantıklı yolda bir sonraki durak geliyordu. Mantık zincirim koptu ve yine Diego için endişelenmeye başladım.

Şafağın yaklaştığını hissedebiliyordum. Olsa olsa bir saat kalmıştı. O zaman Diego neredeydi? Peki ya Riley?

Bunu düşündüğüm sırada kapı açıldı ve merdivenlerden aşağı arkadaşlarıyla beraber Raoul indi, gülüyorlardı. Eğildim ve Fred'e yaklaştım. Raoul bizi fark etmedi. Odanın ortasında yatan kızarmış vampire baktı ve daha da fazla güldü. Gözleri parlak kırmızıydı.

Raoul ava çıktığı gecelerde hiçbir zaman eve gelmek zorunda olduğundan daha erken gelmezdi. Elinden geldiğince fazla beslenirdi. Geldiğine göre, şafak düşündüğümünden daha yakın olmalıydı.

Riley, Diego'dan söylediğini kanıtlamasını istemiş olmalıydı. Tek açıklama bu olabilirdi. Şafağı bekliyorlardı.

Ama...bu Riley gerçeği bilmiyor demek olurdu, yaratıcımız ona da yalan söylemiş demektir. Veya öyle miydi? Yine düşüncelerim karışmıştı.

Kristie de birkaç dakika sonra grubundan üç kişiyle beraber geldi. Kül yığımına hiç tepki vermedi. Kapıdan iki avcı daha girdiğinde çabucak sayımızı kontrol ettim. Yirmi vampir. Diego ve Riley dışında herkes evdeydi. Güneş ise her an doğabilirdi.

Bodrum merdiveninin üzerindeki kapı gıcırdayarak açıldı. Ayağa fırladım.

İçeri Riley girdi. Kapıyı arkasından kapadı. Merdivenden aşağı indi.

Arkasından kimse gelmedi.

Ben daha neler olduğunu anlayamadan Riley hayvansı bir öfke çığlığı attı. Yerdeki küllere bakıyordu, gözleri öfkeden yerlerinden fırlayacak gibiydi. Herkes sessizleşti, kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Hepimiz daha önce Riley'in sinirlendiğini görmüştük ama bu farklıydı.

Riley dönüp parmaklarını bangır bangır ses çıkaran bir hoparlörün içine soktu ve hoparlörü duvardan söküüp odanın ortasına fırlattı. Jen ve Kristie hoparlör öteki duvara çarpıp patlarken aradan çekilmek zorunda kaldılar, etrafa alçıpan tozları saçılmıştı. Riley ayağıyla ses sistemini ezdi ve bas sustu. Bunun üzerine Riley Raoul'un durduğu yere sıçradı ve onu boğazından kavradı.

"Burada bile değildim!" diye bağırdı Raoul, korkmuş görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Riley korkunç bir şekilde hırladı ve Raoul'u da tıpkı hoparlör gibi fırlattı. Jen ve Kristie yine aradan çekilmek zorunda kaldılar. Raoul'un bedeni duvarı delip geçti, geriye kocaman bir delik kalmıştı.

Riley, Kevin'i omzundan tuttu ve tanıdık bir bağırmayla sağ elini kopardı. Kevin acıyla bağırdı ve Riley'in elinden kurtulmaya çalıştı. Riley ise onun bacaklarına bir tekme attı. Yine sert bir çığlık geldi. Riley, Kevin'in kolunun geri kalanını tutuyordu. Kolu dirseğin ikiye böldü ve parçaları Kevin'in acıyla büzüşmüş yüzüne fırlattı -pat, pat, pat- sanki bir çekiçle taşı dövüyordu.

"Sizin sorunuz ne?" diye bağırdı Riley. "Neden hepiniz bu kadar aptalsınız?" Sarışın Örümcek Adam hayranına doğru davrandı, ama çocuk yana atladı. Fred'in fazla yakınına atlamıştı, o yüzden öğütürerek tekrar Riley'in yanına doğru tökezlemek zorunda kaldı.

"Burada kimsenin beyni yok mu?"

Riley, Dean adında bir çocuğu televizyona doğru itti ve ekran paramparça oldu, sonra başka bir kızı yakaladı -Sara- ve sol kulağını ve bir avuç saçını kopardı. Sara acıyla hırladı.

Birdenbire Riley büyük bir tehlike içinde olduğunu fark ettim. Burada bizden çok fazla kişi vardı. Raoul çoktan dönmüştü, Kristie ve Jen de, onlar genelde birbirlerine düşman olmalarına rağmen onu korumak istercesine yanında duruyorlardı. Geri kalan birkaç diğer vampir de gruplaşmıştı.

Riley'in bu tehlikenin farkına vardığı için mi, yoksa söylenmesi bittiği için mi sustuğunu bilmiyorum. Derin bir nefes aldı. Sara'ya kulağını ve saçını fırlattı. Sara hemen ondan uzaklaştı ve tekrar yapışması için kulağının yırtılmış kısmını yalayıp orasını zehirle kapladı. Ama saç için bir çözüm yoktu. Sara bundan sonra yarı kel olacaktı.

"Dinleyn beni!" dedi Riley, sesi kısık ama öfkeli çıkı-

yordu. "Hepimizin hayatı şu anda söylediklerimi dinlemenize ve düşünmenize bağlı! Hepimiz öleceğiz. Eğer birkaç gün boyunca beyniniz varmış gibi hareket etmezseniz hepimiz öleceğiz, siz de, ben de!"

Bu her zamanki nasihatleri ve kontrol için yalvarışları gibi değildi. Kesinlikle herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Büyüyüp kendi sorumluluğunuzu alma zamanınız geldi. Bedavadan bu şekilde yaşayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Seattle'da tükettiğiniz kanların bir fiyatı olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Ufak vampir grupları artık tehdit edici görünmüyordu. Herkesin gözleri büyümüşü, bazıları birbirine şaşkın bakışlar atıyordu. Göz ucuyla Fred'in başının bana döndüğünü gördüm ama bakışlarına karşılık vermedim. Dikkatim iki şeye odaklanmıştı: ya tekrar saldırırsa diye Riley'e ve kapiya. Kapı hâlâ kapalıydı.

"Artık dinliyor musunuz? Gerçekten dinliyor musunuz?" Riley durdu ama kimse onu onaylayan bir hareketle bulunmadı. Odada tek bir hareket bile yoktu. "Size içinde bulunduğumuz zor durumu anlatayım. Aptal olanlarınız için çok basit anlatmaya çalışacağım. Raoul, Kristie, buraya gelin."

O anda kısa bir süreliğine ona karşı takım oluşturmuş iki en büyük çetenin liderine işaret etti. İkisi de ona doğru ilerlemedi. Kollarını kavuşturmuş duruyorlardı, Kristie dişlerini gösteriyordu.

Riley'in yumuşamasını, özür dilemesini bekledim. Onların gönlünü alıp istediği şeyi yapmaları için onları ikna etmesini... Ama karşımda farklı bir Riley vardı.

"İyi," dedi sertçe. "Hayatta kalmak için liderlere ihtiyacımız var ama anlaşılın ikiniz de bu göreve hazır değilsiniz. Yeteneklisiniz sanmıştım. Yanılmışım. Kevin, Jen, lütfen bu takımın lideri olmak için bana katılın."

Kevin şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kolunu birleştirmeyi yeni bitirmişti. Bakışı endişeli olsa da, aynı zamanda kesinlikle gurur duyduğu belliydi. Yavaşça ayağa kalktı. Jen ise sanki izin istiyormuş gibi Kristie'ye bakıyordu. Raoul dişlerini gıcırdattı.

Merdivenlerin yukarısındaki kapı açılmadı.

"Siz de mi bunu yapamayacaksınız?" diye sordu Riley, sinirlenmişti.

Kevin Riley'e doğru bir adım attı ama Raoul hızla atıldı ve odayı iki büyük adımla geçti. Kevin'i tek kelime etmeden duvara itti ve Riley'in yanında durdu.

Riley hafifçe gülümsedi. Manipülasyonu belirsiz değildi ama etkili olmuştu.

Jen ise hâlâ ne yapacağını söylemesi için Kristie'yi bekliyordu. Kristie bir an Jen'e pis pis baktı, sonra da açık kahve saçlarını yüzünden uzağa savurup Riley'in öteki tarafına geçti.

"Buna karar vermeniz çok uzun sürdü," dedi Riley ciddiyetle. "Fazla zaman gibi bir lüksümüz yok. Artık oyalanamayız. Hepinizin istediğini yapmasına izin verdim ama bu, bu gece sona erecek."

Etrafına bakındı ve herkesle göz göze gelip dinlediğimizden emin oldu. Sıra bana geldiğinde gözlerine sadece bir anlığına baktım ama sonra gözlerim tekrar kapiya döndü. Daha sonra Riley'e tekrar baktığımda onun bakışları çoktan başkasına kaymıştı. Yaptığım hatayı fark edip etme-

diğini merak ediyordum. Ama belki de Fred'in yanında olduğum için beni görmemişti bile.

"Bir düşmanımız var," diye duyurdu Riley. Bir an için sustu ve bu haberi sindirmemize izin verdi. Bu fikrin bodrumdaki birçok vampir için şoke edici olduğunu görebiliyordum. Çünkü normalde düşman Raoul veya Raoul'un çetesi için Kristie'ydi. Düşman buradaydı çünkü bütün dünya buradaydı. Dışarıda bizi etkileyecek kadar güçlü varlıkların olması birçoğumuz için yeni bir şeydi. Dün olsa, benim için de yeni olurdu.

"Birkaçımız, biz varsak, başka vampirlerin de var olduğunu akıl etmiş olabilir. Daha büyük, daha zeki vampirler...daha yetenekli. Kanımızı isteyen vampirler!"

Raoul tısladı, sonra takipçilerinden birkaçı da onu taklit etti.

"Evet," dedi Riley, onları gaza getirmek konusunda kararlıydı. "Seattle bir zamanlar onlarındı ama uzun zaman önce buradan gittiler. Şimdi ise bizden haberleri oldu ve burada kolayca elde ettikleri kanı kıskanmaya başladılar. Artık bu kanın bize ait olduğunu biliyorlar ama geri almak istiyorlar. Hepimizi avlayacaklar! Onlar ziyafet çekerken biz yanacağız!"

"Hayatta olmaz," diyerek hırladı Kristie. Onun ve Raoul'un çetesinden birkaç kişi daha hırladı.

"Çok fazla seçeneğimiz yok," dedi Riley. "Eğer buraya gelmelerini beklersek, avantaj onların olur. Ne de olsa burası onların mekânı. Ve bizle savaşmak istemiyorlar çünkü sayımız onlardan fazla ve onlardan daha güçlüyüz. Bizi ayrı ayrı yakalamak istiyorlar; en büyük zayıflığımızı kullanmak istiyorlar. İçinizden herhangi biri bunun ne oldu-

ğunu bilecek kadar zeki mi?" Ayağının dibindeki külleri işaret etti - artık halıya iyice bulaşmışlardı ve eskiden bir vampire ait olduklarını anlamak çok zordu - ve bekledi.

Kimse hareket etmedi.

Riley öğrenmiş bir ses çıkardı. "Birlik!" diye bağırdı. "Birlik olamıyoruz! Birbirimizi öldürmeyi bırakmazsak onlara karşı nasıl bir tehdit oluşturabiliriz ki?" Tozu tekmeleyince ufak siyah bir bulut oluştu. "Bize güldüklerini hayal edebiliyor musunuz? Bizden bu şehri almanın çok kolay olacağını düşünüyorlar. Aptallıktan zayıfladığımızı düşünüyorlar! Kanımızı onlara devredeceğimizi sanıyorlar."

Artık odadaki vampirlerin yarısı itiraz içinde hırhırdı.

"Beraber çalışabilir misiniz yoksa hepimiz ölecek miyiz?"

"Onları alt edebiliriz patron," dedi Raoul.

Riley ona dönüp kaşlarını çatı. "Kendini kontrol edemezsen bunu başaramayız! Bu odadaki herkesle işbirliği yapmazsan başaramayız. Öldürdüğünüz herkes..." - yine ayağıyla külleri dürttü - "sizi hayatta tutabilecek biri olabilir. Takımınızdan öldürdüğünüz herkes düşmanlarınıza bir hediyedir. Hadi, demiş gibi oluyorsunuz, beni yen!"

Kristie ve Raoul birbirlerini sanki ilk defa görüyormuş gibi bakiştılar. Diğerleri de aynı şeyi yapıyordu.

Takım kelimesi tanıdıktı. Daha önce grubumuzu tanımlarken bu kelimeyi kullanmamıştık ama biz bir takımdık.

"Size düşmanlarımızı anlatayım," dedi Riley, bütün gözler ondaydı. "Bizden çok daha yaşlı bir klan. Yüzlerce yıldır varlar ve bu kadar zamandır hayatta kalmaları şansa

değil. Yetenekliler ve Seattle'ı almaya güvenle geliyorlar çünkü savaşmak zorunda kalacakları tek vampirlerin işlerinin yarısını onların yerine halledecek organize olamamış birkaç çocuk olduğunu biliyorlar!"

Yine hırlamalar başladı ama bazıları kulağa kızgından çok endişeli geliyordu. Daha sessiz vampirlerden birkaçı, Riley'in uysal diyeceği birkaç vampir korkmuş görünüyordu.

Riley de bunu fark etmişti. "Bizi böyle görüyorlar çünkü bizi birlik olmuş halde görmüyorlar. Birlik olursak onları mahvedebiliriz. Hepimizi yan yana savaşırken görseler, dehşete düşerler. Ve bizi öyle görecekler. Çünkü onların buraya gelip bizi ayrı ayrı öldürmelerine izin vermeyeceğiz. Onlara tuzak kuracağız. Dört gün içinde."

Dört gün mü? Anlaşılan yaratıcımız son tarihe kadar beklemek istemiyordu. Tekrar kapalı kapıya baktım. Diego neredeydi?

Bazıları dört güne şaşkınlıkla, bazıları ise korkuyla tepki verdi.

"Bu en son bekleyecekleri şey," diye bize güvence verdi Riley. "Hepimiz - beraber - onları bekliyor olacağız. Ve en iyi kısmı sona sakladım. Onlar sadece yedi kişi."

Kısa, inanmazlıkla dolu bir sessizlik oldu.

Sonra Raoul, "Ne?" dedi.

Kristie de Riley'e aynı inanmaz ifadeyle dik dik bakıyordu. Odadaki fısıltıları duyabiliyordum.

"Yedi mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hey," dedi Riley sertçe. "Bu klanın tehlikeli olduğunu söylerken dalga geçmiyordum. Bilgeler ve...kurnazlar

Sinsiler. Bizim yanımızda güç olacak; onların ise hile. Eğer onların istediği şekilde oynarsak, onlar kazanır. Ama kendi şartlarımızda savaşsak..." Riley cümlesini bitirmek yerine sadece gülümsedi.

"Hadi şimdi gidelim," dedi Raoul. "Onları hemen ortadan kaldıralım." Kevin da hevesle hırıldayarak ona katıldı.

"Kendine gel, moron. Körü körüne saldırmak kazanmamıza yardımcı olmaz," diye müdahale etti Riley.

Kristie Raoul'a üstünlük taslayan bir bakış atarak, "Onlar hakkında bilmemiz gereken her şeyi söyle," dedi.

Riley duraksadı, sanki bir şeyi nasıl anlatacağına karar veriyor gibiydi. "Pekâlâ, nereden başlayayım? Sanırım ilk olarak bilmeniz gereken şey...vampirler hakkında bilincek her şeyi bilmiyor olduğunuz. Başta sizi bilgiye boğmak istemedim." Yine bir sessizlik oldu, herkesin kafası karışmış gibiydi. "Yeteneklerle ilgili biraz deneyiminiz var çünkü takımımızda Fred var."

Herkes Fred'e baktı, ya da en azından bunu yapmayı denediler. Riley'in yüz ifadesinden Fred'in ortaya çıkarılmaktan hoşlanmadığını anlayabilmiştim. Riley'in deyişiyse, Fred gerçekten de 'yeteneğini' arttırmışa benziyordu. Riley yüzünü ekşitip hemen başını çevirdi. Ben ise hâlâ bir şey hissetmiyordum.

"Evet, şey, süper güç ve süper duyular dışında başka yeteneklere sahip olan vampirler de var. Bu yeteneklerden birini...takımımızda gördünüz." Tekrar Fred'in adını söylememeye dikkat etmişti. "Yetenekler çok nadiren görünür - belki ellide bir - ama herkesinki farklıdır. Çok fazla vampirde bir sürü değişik yetenek vardır ve bazı yetenekler diğerlerinden daha güçlüdür."

Artık bir sürü mırıltı duyuyordum, diğer vampirler yetenekli olup olmadıklarını merak ediyorlardı. Raoul çoktan yetenekli olduğuna karar vermiş gibi havalanmıştı. Benim görebildiğim kadarıyla ise, etrafta özel olan tek kişi yanımda duruyordu.

"Dinleyin!" diye emretti Riley. "Bunu size eğlenmeniz için anlatmıyorum."

"Bu düşman klan," diye araya girdi Kristie. "Onlar yetenekli. Değil mi?"

Riley onaylayarak başını salladı. "Kesinlikle. Burada en azından birinin ipuçlarını birleştirebildiğine sevindim."

Raoul'un üst dudağı seğirdi.

"Bu klan tehlikeli denecek kadar yetenekli," diye devam etti Riley, sesi kısık bir fısıltıya dönüşmüştü. "İçlerinde bir zihin okuyucu var." Yüzlerimizi inceledi ve bu bilginin önemini kavrayıp kavrayamadığımızı anlamaya çalıştı. Gördüklerinden memnun kalmamış gibiydi. "Düşünsenize! Kafanızdaki her şeyi bilecek. Saldırırsanız, yapacağınız hareketi daha siz yapmadan öğrenecek. Sola atıldığınızda, orada sizi bekliyor olacak."

Gergin bir sessizlik oldu.

"İşte bu yüzden o kadar dikkatli davrandık... Ben ve sizi yaratan vampir."

Riley o dişi vampirden bahsedince Kristie irkilerek geri çekildi. Raoul daha da kızgın görünüyordu. Odadaki bütün vampirlerin gerildiğini hissediyordum.

"Adımı bilmiyorsunuz, nasıl görüldüğünü de. Bu hepimizi koruyor. Eğer size tek başınızaayken rastlasalardı, onunla bağlantılı olduğunuzu anlayamazlardı ve sizi rahat bırakabilirdi. Ama eğer onun klanının bir parçası olduğunuzu bilselerdi, ölümünüz gecikmezdi."

Bu bana hiç mantıklı gelmemişti. Gizlilik bizden çok onu korumuyor muydu? Riley bu bilgiyi incelememize fırsat vermeden aceleyle devam etti.

"Tabii, artık Seattle'a geri dönmeye karar verdikleri için bunun bir önemi yok. Onları buraya gelirken şaşırtacak ve böylece ortadan kaldıracacağız. Yok olacaklar. Sonra sadece şehir bizim olmakla kalmayacak, diğer klanlar da bizimle uğraşmamaları gerektiğini öğrenecekler. Artık izlerimizi kapamak için çok fazla dikkat etmemize gerek kalmayacak. Ne kadar kan isterseniz, o kadar kanınız olacak. Her gece avlanacağız. Şehrin tam içine taşınacağız ve şehri yöneteceğiz."

Çıkan hırıltılar ve homurdanmalar alkış gibiydi. Herkes Riley'e katılmıştı. Benim dışımda. Kıpırdamadım, hiçbir ses de çıkarmadım. Fred de... Ama bunun niye olduğunu kim bilebilirdi ki?

Riley'e katılmıyordum çünkü verdiği sözler kulağa yalan gibi geliyordu. İnanırsam bütün mantık zincirim birden bozulurdu. Riley bizi dikkatle avlanmaya itenin bu düşmanlar olduğunu söylemişti. Ama bu bütün vampirlerin gizleniyor olması gerektiği, yoksa insanların çok önceden onlardan haberdar olacağı gerçeğiyle çelişiyordu.

Bunu daha fazla düşünmeye devam edemedim çünkü merdivenlerin yukarısındaki kapı hâlâ kıpırdamamıştı. Diego...

"Ama bunu beraber yapmalıyız. Bugün size birkaç teknik göstereceğim. Savaş tekniği. Savaşmak yerde çocuklar gibi kapişmaktan öte bir şey. Hava karardığında çalışmak için dışarı çıkacağız. Ve çok sıkı çalışmanızı ama odağınızı kaybetmemenizi istiyorum. Bu klanın bir üyesini daha

kaybetmek istemiyorum! Hepimizin birbirine ihtiyacı var! Her birimize! Daha fazla aptallığı tolere etmeyeceğim ve beni dinlemeniz gerekmediğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.” Kısa bir an için durdu. “Ve sizi ona götürdüğümde,” - ürperdim, diğer herkes de benim gibi ürperirken odanın titrediğini hissettim - “o bacaklarınızı sökerken ve yavaşça, yavaşça parmaklarınızı, kulaklarınızı, dudaklarınızı, dilinizi ve her türlü gereksiz uzantınızı yakarken, sizi kaçamamanız için tuttuğumda ne kadar yanıldığınızı anlarsınız.”

Hepimiz en azından bir uzvumuzu kaybetmiştik ve vampir olurken hepimiz yanmıştık, o yüzden bunun nasıl olacağını hayal etmek kolaydı ama esas dehşet verici olan tehdit değildi. Gerçekten korkutucu olan şey Riley’in yüzünün bunları söylerken aldığı şekildi. Yüzü normalde kızgın olduğundaki gibi değildi, sakın ve soğuktu, pürüzsüz ve güzel, dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeye bürünmüştü. Birdenbire bunun yeni bir Riley olduğu izlenimine kapıldım. Bir şey onu değiştirmiş, sertleştirmiş ama bir gecede bu zalim, mükemmel gülümsemeyi neyin oluşturabileceğini hayal edemiyordum.

Titreyerek başımı çevirdim ve Raoul’un gülümsemesinin de Riley’inkini taklit ediyor olduğunu gördüm. Gelecekte kurbanlarını çok çabuk öldürmeyecekti anlaşılan.

“Şimdi, gruplar halinde çalışabilmek için birkaç takım oluşturalım,” dedi Riley, yüzü normale dönmüştü. “Kristie, Raoul, adamlarınızı toplayın ve diğerlerini de eşit bir şekilde ikiye bölün. Kavgaya atmayın! Bana bunu mantıklı olarak yapabileceğinizi gösterin. Kendinizi kanıtlayın.”

Sonra ikisinden uzaklaştı ve anında tartışmaya başladı.

larını görmezden geldi. Odanın dış tarafını dolaşıyordu. Geçerken birkaç vampirin omzuna dokundu ve onları iki yeni liderden birine doğru yöneltti. O kadar geniş bir daire çizmişti ki başta bana yaklaştığını anlamadım.

“Bree,” dedi, durduğum yere doğru gözleri kısık bir halde bakarak. Bakmak için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyordu.

Ben ise kendimi bir buz kalıbı gibi hissediyordum. İzimin kokusunu almış olmalıydı. Ölecektim.

“Bree?” dedi, sesi biraz daha yumuşaktı şimdi. Sesi bana benimle ilk konuşmasını hatırlatmıştı. Bana iyi davrandığı zamanı. Sonra sesini daha da alçaltıp, “Diego’ya sana bir mesaj ileteceğime dair söz verdim. Sana bunun bir Ninja işi olduğunu söylememi istedi. Bu sana hiçbir anlam ifade ediyor mu?”

Hâlâ bana bakamıyordu ama yavaş yavaş yaklaşıyordu.

“Diego?” diye mırıldandım. Kendimi tutamamıştım.

Riley gülümsedi. “Konuşabilir miyiz?” Başıyla kapıyı işaret etti. “Bütün pencereleri iki kere kontrol ettim. Üst kat tamamen karanlık ve güvenli.”

Fred’den uzaklaştığım an çok güvende olamayacağımı biliyordum ama Diego’nun bana söylemek istediği şeyi duymak istiyordum. Ne olmuştu? Keşke Riley’le konuşmak için onun yanında kalsaydım.

Riley’i odanın içinde takip ederken başımı aşağıda tuttum. Riley Raoul’a birkaç talimat verdi, Kristie’ye doğru başını salladı, sonra da merdivenlerden çıkmaya başladı. Göz ucuyla birkaç kişinin merakla onu izlediğini gördüm.

Kapıdan önce Riley geçti. Evin mutfaklığı tıpkı söz verdi-

gi gibi tamamen karanlıktı. Onu takip etmemi işaret etti. Birkaç açık yatak odası kapısını, bir de kapısında asma kilit olan bir kapıyı geçtik. En sonunda garajda durduk.

Çok kısık bir sesle, "Cesursun," dedi. "Ya da bana çok güveniyorsun. Güneş tepedeyken seni yukarı çıkarmanın daha zor olacağını sanmıştım."

Lanet olsun. Daha korkak davranmalıyım. Ama artık çok geçti. Omzumu silktim.

"Diego'yla çok yakınsınız değil mi?" diye sordu fısılda-
yarak. Eğer bodrumdaki herkes sessiz olsaydı, onu duyabilirdi ama şu anda aşağısı oldukça gürültülüydü.

Yine omzumu silktim. "Hayatımı kurtardı," dedim.

Riley çenesini kaldırdı ve hafifçe başını salladı. Bana inanmış mıydı? Hâlâ gündüz vaktinden korktuğumu mu düşünüyordu?

"Çok iyi biri," dedi Riley. "Elimdeki en zeki çocuk o."

Başımı salladım.

"Bu durum hakkında konuştuk. Birinin o klanı gözet-
lemesi gerekiyordu. Körü körüne gitmek çok tehlikeli. Önceden gözetlemesi için güvenebileceğim tek kişi o." Neredeyse öfkeli bir şekilde içini çekti. "Keşke ondan iki tane olsaydı! Raoul hemen sinirleniyor ve Kristie de esas olayı anlayamayacak kadar egoist ama elimdeki en iyi iki lider onlar ve onlarla idare etmek zorundayım. Diego senin de zeki olduğunu söyledi."

Riley'in hikâyemizin ne kadarını bildiğine emin olamadığımdan sadece devam etmesini bekledim.

"Fred konusunda yardımına ihtiyacım var. O çocuk gerçekten çok güçlü! Bu gece ona bakamadım bile."

Yine dikkatle başımı salladım.

"Düşmanlarımızın bize bakmadığını bir düşünsene! İşimiz çok kolaylaşır!"

Fred'in bu fikri beğeneceğinden emin değildim ama belki de yanılıyordum. Klanımızla ilgili hiçbir şeyi umursuyor gibi değildi. Bizi kurtarmak isteyecek miydi? Riley'e cevap vermedim.

"Onunla beraber çok fazla vakit geçiriyorsun."

Omzumu silktim. "Onun yanında durunca kimse beni rahatsız etmiyor. Ama yanında durmak kolay değil.

Riley dudaklarını büzüp başını salladı. "Zekisin, tıpkı Diego'nun dediği gibi."

"Diego nerede?"

Bunu sormamalıydım. Kelimeler kendi kendilerine ağız-
zımdan çıkmıştı. Endişeyle bekledim, umursamaz görün-
meye çalışıyordum ama bunu büyük ihtimalle başarama-
dığımdan emindim.

"Harcayacak zamanımız yok. Önümüzdeki günlerde olacakları öğrenir öğrenmez onu güneye yolladım. Eğer düşmanlarımız önceden saldırmaya karar verirlerse, bunu bilmemiz gerekir. Diego onlarla savaşmaya başladığımızda bizle buluşacak."

Şu anda Diego'nun nerede olduğunu hayal etmeye çalıştım. Keşke onunla beraber olsaydım. O zaman belki onu Riley'in işini yapmaktan vazgeçirebilir, hayatını tehli-
keye atmamasını sağlayabilirdim. Ya da belki de vazgeçire-
mezdim. Görünüşe göre, Diego tıpkı endişelendiğim gibi Riley'e çok yakındı.

"Diego sana bir şey söylememi istedi."

Gözlerim hemen yüzüne kaydı. Çok hızlı, çok hevesli davranmıştım. Yine hata yapmıştım.

"Gerçi söylediği bana çok saçma geldi. Dedi ki, 'Bree'ye söyle, el sıkışmasını buldum. Ona dört gün sonra buluştuğumuzda göstereceğim.' Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. "Belki. Gizli bir el sıkışması bulması gerektiğini söylemişti. Sualtındaki mağarası için. Bir tür parola gibi. Ama sadece dalga geçiyordu. Ne demek istediğini anlamadım."

Riley güldü. "Zavallı Diego."

"Ne?"

"Sanırım o seni, senin onu sevdiğinden çok daha fazla seviyor."

"Ah." Şaşkınlıkla başımı çevirdim. Diego bu mesajı Riley'e güvenebileceğini göstermek için mi vermişti? Ama Riley'e güneşi bildiğini söylememiştir. Yine de, Riley'e bu kadar fazla şey söylediğine, beni umursadığını gösterdiğine göre, ona güveniyor olmalıydı. Ama çenemi kapalı tutmanın daha akıllıca olacağına karar verdim. Çok fazla şey değişmişti.

"Onu hemen eleme, Bree. Dediğim gibi, tanıdığım en iyi vampir o. Ona bir şans ver."

Riley bana aşk hayatım konusunda tavsiye mi veriyordu? Bu konuşma daha fazla garipleşmezdi. Başımı salladım ve, "Tabii," dedim.

"Fred'le konuşmayı dene. Bizimle beraber savaşmasını sağla."

Omzumu silktim. "Elimden geleni yaparım."

Riley gülümsedi. "Harika. Gitmeden önce seni kenara çekerim, konuşmanın nasıl geçtiğini söylersin. Çaktırmadan sorarım, bu geceki gibi değil. Fred'in onu gözetlediğini düşünmesini istemem."

"Tamam."

Riley onu takip etmemi işaet etti ve bodruma doğru yola koyuldu.

Eğitimimiz bütün gün sürdü ama ben eğitime katılmadım. Riley takım liderlerinin yanına döndükten sonra ben de Fred'in yanındaki yerimi almıştım. Diğerleri dört kişilik dört gruba ayrılmışlardı. Raoul ve Kristie onları yönetiyordu. Kimse Fred'i seçmemiştir, belki de Fred onları görmekten gelmişti, belki de onu göremiyorlardı bile. Ben ise onu hâlâ görebiliyordum. Çok göze batıyordu çünkü odada savaşmayan tek kişi oydu.

Raoul'un da, Kristie'nin de takımına katılmaya hiç niyetim yoktu, o yüzden sadece izlemekle yetindim. Kimse Fred'le oturduğumu fark etmemiş gibiydi. Yetenekli Fred sayesinde görünmez gibi olsak da, ben korkunç bir şekilde göze battığımı hissediyordum. Keşke kendime görünmez olabilseydim, keşke bu ilüzyonu görebilseydim, bu sayede görünmez olduğuma güvenebilirdim. Ama kimse bizi fark etmedi ve bir süre sonra az da olsa rahatladım.

Eğitimi yakından izledim. Ne olur ne olmaz diye her şeyi bilmek istiyordum. Savaşmak gibi bir planım yoktu. Diego'yu bulup kaçmak istiyordum. Ama ya Diego savaşmak isterse? Ya da diğerlerinden uzaklaşmak için savaşmamız gerekirse? Teknikleri öğrenmekle bir şey kaybetmezdim.

Sadece tek bir kişi Diego'yu sordu. Soran Kevin'dı ama ona bunu Raoul'un sordurduğunu hissetmiştim.

"Ee, Diego yandı mı?" diye sordu Kevin, sesinde zorlama bir alaycılık vardı.

"Diego onunla," dedi Riley ve kimse kimi kastettiğini sorma ihtiyacı hissetmedi. "Gözetleme görevinde."

Birkaç kişi titredi. Bir daha da kimse Diego'yla ilgili bir şey söylemedi.

Gerçekten onunla mıydı? Bunu düşününce korkudan olduğum yere sindim. Belki Riley sırf diğerleri Diego'yla ilgili soru sormasın diye öyle söylemişti. Raoul'un kiskanıp Diego'dan daha az becerikli olduğunu hissetmesini istemezdi, bugün Raoul'un çok ukala olmasına ihtiyacı vardı. Emin olamıyordum ve bunu sormayacaktım. Her zamanki gibi sessiz kaldım ve eğitimi izlemeye devam ettim.

Savaşanları izlemek sıkıcı ve susatıcıydı. Riley ordusuna üç gün ve iki gece boyunca ara verdim. Gündüz vakti kavgalardan kaçınmak daha zor oluyordu çünkü hepimiz bodrumda sıkış tıktır duruyorduk. Bu Riley için bir şeyi kolaylaştırıyordu - kavgalar çığından çıkmadan savaşanları durdurabiliyordu. Geceleyin ise dışarıda kavg edenlerin daha çok yeri oluyordu ve Riley kopan uzuvları toplamak için sağa sola koşturmak zorunda kalıyordu. Sinirine iyi hâkim oluyordu ve bu sefer bütün çakmaklara el koyacak kadar zeki davranmıştı. Bunun kontrolden çıkacağına emindim, Raoul'la Kristie'nin günler boyunca savaşacağını ve birkaç klan üyesini kaybedeceğimizi düşünüyordum. Ama Riley onları tahmin ettiğimden çok daha fazla kontrol edebiliyordu.

Yine de eğitim çoğunlukla tekrardan ibaretti. Riley'in tekrar, tekrar, tekrar aynı şeyleri söylediğini fark etmiştim. Beraber çalışın, sırtınızı kollayın, körü körüne saldırmayın, beraber çalışın, sırtınızı kollayın, körü körüne saldırmayın, beraber çalışın, sırtınızı kollayın, körü körüne saldırmayın. Bu biraz saçmaydı ve grubu çok aptal gös-

teriyordu. Ama Fred'in yanında sükûnetle onları izlemek yerine kavgaların ortasında olsam ben de bu kadar aptal olurdum, bundan emindim.

Bu bana Riley'in bizi güneşten nasıl korkuttuğunu hatırlatmıştı. Sürekli tekrar ederek.

Yine de, ilk gün on saat geçtikten sonra iş o kadar sıkıcı bir hâl almıştı ki, Fred bir deste kâğıt çıkarıp fal açmaya başladı. Bu aynı hataları sürekli olarak izlemekten daha eğlenceliydi, o yüzden ben de onu izlemeye başladım.

Yaklaşık on iki saat sonra tekrar içerideydik. Fred'e yana alabileceği kırmızı bir beşliyi gösterdim. Başını sallayıp beşliyi siyah altının altına aldı. O elden sonra kartları ikimize birden dağıttı ve remi oynadık. Hiç konuşmadık, ama Fred birkaç kere gülümsedi. Kimse bize bakmamış veya onlara katılmamızı istememişti.

Avlanmak için ara verilmedi ve zaman geçtikçe bunu görmezden gelmek de gitgide zorlaştı. Daha az provokasyona rağmen daha çok kavga çıkıyordu. Riley emirlerini artık daha tiz bir sesle veriyordu ve iki kişinin kolunu koparmıştı. Ben ise yakıcı susuzluğu mümkün olduğu kadar düşünmemeye çalışıyordum. Ne de olsa, Riley de susuyor olmalıydı, bu sonsuza kadar süremezdi ama genelde aklımdaki tek şey susuzluktu. Fred de çok gergin görünüyordu.

Üçüncü gecenin başlarında - artık tek bir gün kalmıştı ve akan kum saatini düşündüğümde boş midem düğümleniyordu - Riley bütün yapmacık kavgaları durdurdu.

"Toplanın çocuklar," dedi ve herkes ona bakacak şekilde yarım bir daire oluşturdu. Orjinal çeteler birbirlerine yakın duruyordu, yani beraber eğitim almak yandaşlıkla-

rı değiştirmemişti. Fred kartları arka cebine koyup ayakta kaldı. Ben de onun yanında durdum, tiksindirici sesinin beni gizleyeceğine güveniyordum.

"İyi iş çıkardınız," dedi Riley. "Bu gece, ödüllendirileceksiniz. İstedığınız kadar için çünkü yarın güçlü olacaksınız."

Herkesten rahatlamış hırıltılar geldi.

"Güçlü olmaya ihtiyacınız olacak yerine özellikle güçlü olmak isteyeceksiniz dedim," diye devam etti Riley. "Beni çok iyi öğrendiniz. Zeki davrandınız ve sıkı çalıştınız. Düşmanlarımız neye uğradıklarını şaşıraraklar!"

Kristie ve Raoul hırladı ve ikisinin de çeteleri hemen onları taklit etti. Buna şaşırmıştım, ama şu anda gerçekten bir orduya benziyorlardı. Formalarla uygun adım yürümüyorlardı ama verdikleri tepkilerde bir birlik vardı. Sanki hepsi büyük bir organizmanın parçasıymış gibi. Her zamanki gibi, Fred ve ben bu hırıltılara katılmamıştık ama sadece Riley'in bizim farkımızda olduğunu düşünüyordum, aslında o da çok farkında değildi. Ara sıra gözleri durduğumuz yere kayıyordu, sanki Fred'in yeteneğinin hâlâ varolup olmadığını kontrol ediyor gibiydi. Riley onlara katılmamamızı umursuyormuş gibi değildi. En azından şu anda.

"Şey, yarın gece, demek istiyorsun, değil mi patron?" diye düzeltti Raoul.

"Evet," dedi Riley, garip bir gülümsemeyle. Kimse cevabındaki garipliği fark etmemiş gibiydi - Fred dışında. Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Omzumu silktim.

"Ödülünüze hazır mısınız?" diye sordu Riley.

Küçük ordusu gürlledi.

"Bu gece rakiplerimiz ortadan kalktıktan sonra hayatın nasıl olacağını tadacaksınız. Beni izleyin!"

Riley ilerledi, Raoul ve takımı hemen arkasındaydı. Kristie'nin grubu ise öne geçmek için onları iteliyordu.

"Beni fikrimi değiştirmeye zorlamayın!" diye bağırdı Riley. "Hepiniz susuz kalabilirsiniz. Hiç umurumda olmaz!"

Kristie bağırarak bir emir verdi ve grubu hemen Raoul'un arkasına geçti. Fred'le onlar gözden kaybolana dek bekledik. Sonra Fred koluyla, önden bayanlar işareti yaptı. Sırtını kollamak istiyormuş gibi değildi, sadece nazik davranıyordu. Ordunun peşinden koşmaya başladım.

Diğerleri çoktan gitmişti ama kokularını izlemek çok kolaydı. Fred'le hoş bir sessizlik içinde koşuyorduk. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Belki de sadece susamıştı. Benim boğazım yanıyordu, o yüzden onununki de yanıyor olmalıydı.

Beş dakika sonra diğerlerine yetişmiştik ama yine de mesafemizi koruduk. Ordu şaşırtıcı bir sessizlikle ilerliyordu. Odaklanmışlardı ve daha...disiplinlilerdi. Keşke Riley bu eğitime biraz daha önce başlasaydı. Bu grubun yanında olmak daha kolaydı.

İki şeritli bir yolu ve başka bir ormanı geçip sahile geldik. Su pürüzsüzdü, kuzeye doğru ilerlemiştik, o yüzden boğaza varmış olmalıydık. Yolumuzun üzerinde hiçbir ev yoktu, Riley'in özellikle bu rotayı seçtiğine emindim. Çok susamıştık ve gergindik, ufak organizasyonumuzun birkaç insan gördüğümüzde dağılması işten değildi.

Daha önce hiç hep beraber avlanmamıştık ve şu anda

bunun iyi bir fikir olmadığına emindim. Kevin ve Ötümcek Adam hayranının Diego'yla konuştuğum ilk gece arabadaki kadın için nasıl kavga ettiğini hatırlıyordum. Riley bir sürü insan bulsa iyi olurdu, yoksa vampirler en çok kanı alabilmek için birbirlerine saldırmaya başlayacaklardı. Liderimiz suyun yanında durdu.

"Kendinizi tutmayın," dedi. "İyi beslenmenizi ve göğsü olmanızı istiyorum. Zirvenizde olmanızı. Hadi... gidiye eğlenelim."

Daha sonra zarafetle koya daldı. Diğerleri de suyun altına dalarken heyecanla hırılıyorlardı. Fred'le bu sefer gruba daha fazla yaklaştık çünkü suyun altından kokularını takip edemezdik. Ama Fred'in isteksiz olduğunu hissedebiliyordum. Gerçekten de istediğiniz kadar yiyin tarzı bir açık büfe yerine karşısına başka bir şey çıktığı an geri çekilmeye hazırdı. Anlaşılan o da benim gibi Riley'e güvenmiyordu.

Kısa bir süre yüzdükten sonra diğerlerinin yukarı çıktığını gördük. En son yüzeye çıkan Fred'le bendik ve Riley sanki bizi bekliyormuş gibi kafalarımız sudan çıktığı anda konuşmaya başladı. Diğerlerinin aksine o, Fred'in farkında olmalıydı.

Muhtemelen Kanada'dan en son seferini yapan büyük bir feribota doğru elini sallayarak, "İşte," dedi. "Bana sadece bir dakika verin. Elektrik gittiği zaman içindekilerle doya doya beslenebilirsiniz."

Heyecanlı mırıltılar yükseldi. Biri kıkırdadı. Riley kurşun gibi fırladı ve saniyeler sonra onu büyük motorun kenarında gördük. Geminin üzerindeki kontrol kulesine çıktı. Tahminen radyoyu susturacaktı. Dikkat etmemizin

tek sebebinin düşmanlarımız olduğunu söylüyordu ama tek sebebin bu olmadığına emindim. İnsanların vampirlerden haberdar olmaması gerekiyordu. En azından uzun bir süre boyunca. Sadece onları öldürmeden önceki saniyelerde haberdar olmalarında ise problem yoktu.

Riley öntündeki büyük cam pencereyi tekmeledi ve kulenin içinde kayboldu. Beş saniye sonra ışıklar sönmüştü.

Raoul'un çoktan yola koyulduğunu fark ettim. Riley'in arkasından gittiğini fark etmememiz için suyun altına dalmış olmalıydı. Diğer herkes de yüzmeye başladı ve deniz sanki birazdan kocaman bir barakuda saldırıcağı gibi dalgalandı.

Fred'le onların arkasından yavaşça yüzyorduk. Garip bir şekilde, sanki uzun zamandır evli bir çift gibi daranıyorduk. Hiç konuşmuyor ama her şeyi aynı anda yapıyorduk.

Üç saniye sonra feribota vardık, gece çoktan çığlıklarla ve kanın ılık kokusuyla dolmuştu. Koku ne kadar susadığımı fark etmemi sağladı ama en son fark ettiğim şey buydu. Bundan sonra beynim çalışmayı tamamen durdurdu. Boğazımda yakıcı acıdan başka bir şey yoktu ve her yerde bu ateşi söndürecek lezzetli kanlar vardı.

Beslenmemiz bittikten ve gemide bir tane bile atan kalp kalmadıktan sonra tek başıma kaç kişiyi öldürdüğüme emin olmadım. Kesinlikle daha önceki avlanmalarında öldürdüğümün en az üç katını öldürmüştüm. Kendimi sıcak ve canlı hissediyordum. Susuzluğumun tamamen bitmesinden sonra bile çok uzun bir süre içmeye devam etmişim, sadece kanın tadı için. Feribottaki kanın çoğu temiz ve çekiciydi - bu yolcular süprüntü değildi. Kendi-

mi tutmamış olsam da, muhtemelen öldürme konusunda sayı olarak bayağı aşağılardaydım. Raoul'un yanında o kadar fazla ceset vardı ki, ufak bir tepe oluşturmuyorlardı. Raoul ise bu tepenin üzerinde oturmuş, kendi kendine seali bir şekilde gülüyordu.

Gülen tek kişi o değildi. Karanlık gemi neşeli seslerle doluydu. Kristie'nin, "Bu harikaydı. Riley'e koca bir al-kış!" dediğini duydum ve grubundan birkaç kişi mutlu sarhoşlar gibi bağırıp çağırıyordu.

Daha sonra Jen ve Kevin'ı gördüm, sırlıslıklarlardı. Jen, Riley'e, "Hepsini öldürdük, patron," dedi. Demek ki birkaç kişi kaçmak için yüzmeye yeltenmişti. Onları fark etmemiştim.

Fred'e bakındım. Onu bulmam biraz zaman aldı. Sonunda satış otomatlarının oraya bakmadığını fark ettim ve o tarafa yöneldim. Başta sallanan feribotun midemi bulandırdığını sandım ama yeteri kadar yaklaştığımda bu his kayboldu ve Fred'in pencerenin yanında durduğunu gördüm. Bana gülümsedi ve arkama baktı. Ben de bakışlarımı takip ettim ve Riley'yi izlediğini gördüm. Sanırım bunu bir süredir yapıyordu.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Riley. "Tatlı hayatın tadına bak-tınız ama artık yapacak işlerimiz var!"

Herkes hevesle gürlledi.

"Size söyleyeğim üç şey daha var ve bunların biri tatlıyı içeriyor, o yüzden hadi, bu gemiyi batırıp eve gidelim!"

Ordu, hırlamalarla karışık kahkahalarla gemiyi mahvet-meye girişti. Fred'le pencereden kaçtık ve olayları uzaktan izledik. Feribotun metalin yüksek gıcirtısıyla ortadan bölünmesi çok uzun sürmedi. Başta geminin orta kısmı bat-

tı, kıç tarafı da pruva da hâlâ gökyüzüne bakıyordu. Sonra teker teker onlar da battı, kıç tarafı pruvayı birkaç saniyeyle geçmişti. Kocaman barakudalar sürüsü bize doğru ilerledi. Fred'le kıyıya yüzmeye başladık.

Diğerleriyle beraber eve koştuk ama mesafemizi yine koruduk. Birkaç kere Fred bana bir şey söyleyecekmış gibi baktı ama her seferinde fikrini değiştirmiş gibi başını çevirdi.

Eve geldiğimizde Riley zafer edasını azaltmaya çalıştı. Birkaç saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ herkesi ciddileş-tirmekte zorlanıyordu. İlk defa sonlandırmaya çalıştığı şey bir kavga değil, neşeli ruh halleriydi. Eğer Riley'in verdiği sözler yalansa, diye düşündüm, bu tuzak sona erdiğinde başı derde girecekti. Bütün bu vampirler gerçek bir ziyafet çektikten sonra artık kendilerini kolay kolay tutamayacak-lardı. Ama bu gecelik Riley bir kahramandı.

Sonunda -sanırım güneş doğduktan bayağı bir süre son-ra- herkes sessizleşti ve dikkat kesildi. Yüzlerinden Riley'in söyleyeceği her şeye hazır oldukları anlaşılıyordu.

Liderimiz merdivenlerde birkaç basamak çıktı, yüzü ciddiye.

"Üç şey," diye başladı. "Öncelikle, doğru klanı saldır-dığımızı emin olmalıyız. Yanlışlıkla başka bir klanı katle-dersek, gerçek düşmanlarımız planımızdan haberdar olur-lar. Onların kendilerine gereksiz yere fazla güvenmesi ve onları hazırlıksız yakalamamız gerek. Bu klanı belli eden iki şey var ve bunları fark etmemek imkânsız. Öncelikle, farklı görünüyorlar- gözleri bal rengi."

Şaşkınlık belirten mırıltılar yükseldi.

Raoul iğrenmiş bir sesle, "Bal rengi mi?" diye tekrar-ladı.

"Daha karşılaşmadığımız birçok vampir var. Size bu vampirlerin yaşlı olduğunu söylemiştim. Gözleri bizimkilerden daha zayıf, yaşlılıktan dolayı sararmış. İşte lehimin bir şey daha." Kendi kendine, biri gitti, dermiş gibi başını salladı. "Ama başka yaşlı vampirler de var, o yüzden onların aradığımız klan olduğunu anlamamız için kesin olarak bir yol var...ve işte burada işin içine bahsettiğim tatlı başlıyor." Riley sinsice gülümsedi. "Bunu anlamak zor olacak" diye uyardı. "Ben de anlamıyorum ama kendi gözlerimle gördüm. Bu yaşlı vampirler o kadar yumuşamışlar ki, yanlarında evcil bir insan besliyorlar."

Bildirisi sadece sessizlikle karşılandı çünkü kimse bunu inanmamıştı.

"Biliyorum, sindirmesi zor. Ama doğru. Onların doğru klan olduğundan emin olacağız çünkü yanlarında insan bir kız olacak."

"Yani...nasıl?" diye sordu Kristie. "Yanlarında besinlerini mi taşıyorlar?"

"Hayır, hep aynı kız, sadece bir kişi ve onu öldürmeyi planlamıyorlar. Bunu nasıl başarıyorlar veya niye başarıyorlar bilmiyorum. Belki de sadece farklı olmayı seviyorlardır. Belki kendilerini ne kadar iyi kontrol ettiklerini gösterip hava atmak istiyorlardır. Belki bunun onları daha güçlü hale getirdiğini düşünüyorlardır. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama onu gördüm. Hatta kokusunu aldım."

Riley yavaş ve dramatik bir şekilde ceketinin cebine uzandı ve içinde kırmızı bir kumaş duran ufak bir torba çıkardı.

"Son birkaç haftadır keşfe çıkıp bal rengi gözlerini araştırıyorum ama bizim alanımıza yaklaştıkları an," du-

rup bize babacan bir bakış attı. "Çocuklarımı gözetiyorum. Her neyse, bize yaklaştıklarını fark ettiğimde bunu aldım." Elindeki torbayı salladı. "Böylece onların izini daha kolay sürebileceğiz. Hepinizin bu kokuyu ezberlemesini istiyorum."

Torbayı Raoul'a verdi, Raoul fermuarlı torbayı açıp derin nefes aldı. Sonra da Riley'e şaşkın bir bakış fırlattı.

"Biliyorum," dedi Riley. "İnanılmaz, değil mi?"

Raoul torbayı Kevin'a uzattı, gözleri düşünceli bir hal almıştı.

Teker teker bütün vampirler torbayı kokladı ve herkesin gözleri büyüdü ama başka bir tepki vermediler. O kadar merak etmişim ki Fred'den tekrar midemin bulandığını hissedene kadar uzaklaştım, oluşturduğu korumadan çıkmıştım. Örümcek Adam hayranının yanına gelene kadar gizli gizli öne ilerledim. Çocuk torbayı kokladıktan sonra tam torbayı ona uzatan vampire geri verecekti ki elimi uzatıp sessizce tısladım. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi şaşırdı ve torbayı bana uzattı.

Anlaşılan o kırmızı kumaş bir bluzdu. Burnumu torbanın açıklığına soktum, ne olur ne olmaz diye gözlerimi yanımdaki vampirlerden ayırmadım ve kokuyu içime çektim.

Ah. Artık yüz ifadelerinin sebebine anlam verebiliyor ve benim yüzümde de onlarınkine benzer bir ifadenin oluştuğunu hissedebiliyordum. Çünkü bu bluzu giyen insanın kanı kesinlikle çok lezzetli olmalıydı. Riley tatlı derken çok doğru bir kelime seçmişti. Öte yandan, şimdiye kadar ilk defa bu kadar az susamıştım. O yüzden gözlerim

takdirle büyüse de, boğazım yüzümü ekşitecek kadar yanmadı. Bu kanın tadını almak harika olurdu ama şu anda tadını alamadığım için canım acımıyordu.

Ne zaman susayacağımı merak ediyordum. Genelde beslendikten birkaç saat sonra acı geri dönüyor ve gıgıde kötüleşiyordu, birkaç gün sonra ise bir saniyelğine bile acıyı görmezden gelmek mümkün olmuyordu. İştığım aşırı miktardaki kan bunu geciktirir miydi? Çok yakında bunu anlayacağım.

Kimseinin torbayı beklemediğine emin olmak için etrafıma bakındım çünkü Fred'in de oldukça meraklandığını tahmin ediyordum. Riley benimle göz göze geldi, hafifçe gülümsedi ve çenesiyle Fred'in durduğu köşeye işaret etti. Bu da biraz önce yapmayı planladığım şeyin tam tersini yapmak istememe sebep oldu ama Riley'i şüphelendirmek istemiyordum.

Fred'e doğru yürüdüm, mide bulantım kaybolana kadar tiksintimi görmezden geldim ve hemen yanında durdum. Torbayı ona uzattım. Onu da bu işin içine katmayı akıl ettiğim için memnun görünüyordu. Gülümseyip bluzu kokladı. Bir saniye sonra kendi kendine, düşünceli bir halde başını salladı. Bana manalı bir bakış atarak torbayı uzattı. Bir daha yalnız kaldığımızda daha önce ne paylaşmak istediye onu söyleyeceğini düşünüyordum.

Torbayı Örümcek Adam'a attım, çocuk torbayı yere düşmeden yakalamayı başardı.

Herkes bluzun kokusundan bahsediyordu. Riley ellerini iki kere çırttı.

"İşte, bahsettiğim tatlı buydu. Kız bal rengi gözlülerle beraber olacak. Ve ona önce kim ulaşırsa, tatlıyı o alır. Bu kadar basit."

Kalabalıktan takdir eden, hırslı hırıltılar yükseldi. Basit, evet, ama...yanlış. Bal rengi gözlü klanı yok ediyor olmamız gerekmiyor muydu? Birliğin çok önemli olması gerekiyordu, sadece tek bir vampirin kazanacağı, ilk önce gelenin alacağı bir ödül olması birlik kavramına tamamen tersti. Bu planın tek garanti edebileceği sonuç bir insanın daha ölecek olmasıydı, ben bu orduyu motive edecek yarım düzine çok daha iyi fikir üretebilirdim. En çok bal rengi gözlüyü öldüren kıızı alır. En çok takım ruhu gösteren kıızı alır. Plana en iyi uyan. Emirleri en iyi uygulayan. Vesaire. Odağımız tehlikede olmalıydı ve insan kız kesinlikle tehlikeli değildi.

Diğerlerine baktım ve hiçbirinin aynı mantığı yürütmediğine karar verdim. Raoul ve Kristie birbirine pis pis bakıyorlardı. Sara'yla Jen'in ise ödüllü paylaşmak konusunda aralarında fısıldaştıklarını duydum.

Belki de Fred düşündüğüm şeyi anlamıştı çünkü o da kaşlarını çatmış bir şekilde duruyordu.

"Ve son olarak," dedi Riley. İlk defa sesinde bir isteksizlik sezmiştim. "Bunu kabul etmek zor olacak, o yüzden size göstereceğim. Sizden benim yapmayacağım hiçbir şey istemeyeceğim. Bunu unutmayın- her adımda sizin yanınızda olacağım."

Vampirler yine hareketsizleşmişlerdi. Raoul'un içinde kumaş olan torbayı tuttuğunu ve sahiplenici bir şekilde sıkıldığını gördüm.

"Vampir olmak hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var," dedi Riley. "Bazıları diğerlerinden daha mantıklı gelebilir. Bu başta doğru gelmeyecek şeylerden biri ama kendim de deneyimledim ve size göstereceğim." Uzun bir an

boyunca düşündü. "Güneş, senede dört kere, belli, eşik bir açıdan geliyor. O gün, senede dört kere, güvendez. gündüz vakti dışarı çıkabiliriz."

Bütün küçük kıpırtılar sona erdi. Kimse nefes bile almıyordu. Riley artık bir grup heykelle konuşur gibiydi.

"Bu özel günlerden biri şimdi başlıyor. Bugün dışarıda doğan güneş hiçbirimize zarar vermeyecek. Ve bu nadir istisnayı düşmanlarımızı şaşırtmak için kullanacağız."

Düşüncelerim birden kontrolden çıktı. Demek Riley güneş varken dışarı çıkmamızın güvenli olduğunu biliyordu. Veya bilmiyordu, yaratıcımız ona bu 'dört gün' hikâyesini anlatmıştı. Ya da...bu doğrudu, ve Diego'yla şansa bu günlerden birine rast gelmiştik. Gerçi tabii Diego daha önce gölgede durmuştu. Ve Riley bunun her mevsimde bir kez olan, ekinoksumsu bir şey olduğunu ima etmişti, ve Diego'yla gün ışığına sadece birkaç gün önce çıkabilmiştik.

Riley'in ve yaratıcımızın bizi güneşten korkutarak kontrol etmek istemesini anlıyordum. Bu mantıklıydı. Ama neden şimdi doğruyu-sınırlayarak söylüyorlardı?

Eminim bu o korkutucu koyu cübbelilerle ilgiliydi. Yaratıcımız muhtemelen son güne yaklaşmak istememişti. Cübbeliler daha ona bütün bal rengi gözlüleri öldürürsek onun yaşamasına izin vereceklerini söylememişlerdi. Buradaki hedefini başarır başarmaz kurşun gibi fırlayıp gideceğinden emindim. Bütün bal rengi gözlüleri öldürüp Avustralya'da, ya da dünyanın öbür ucunda bir yerde uzun bir tatile çıkacaktı. Hiçbirimize özel davetiye göndermeyeceği de kesindi. Bizim de kaçabilmemiz için hemen Diego'ya ulaşmalıydım. Riley'den ve yaratıcımızdan

uzağa doğru gidebilmemiz için. Ve Fred'e de bunu söylemeliydim. Onunla yalnız kalır kalmaz bunu anlatmaya karar verdim.

Bu ufak konuşmada o kadar fazla manipülasyon dö-nüyordu ki, hepsini anlayabildiğime bile emin değildim. Keşke Diego burada olsaydı da, Riley'in konuşmasını beraber analiz edebilseydik.

Eğer Riley bu dört gün hikâyesini şimdi uydurduysa, sanırım neden olduğunu anlayabiliyordum. Şey, size bütün hayatınız boyunca yalan söyledim ama şimdi doğruyu söylüyorum, diyemezdi ya. Bugün onu savaşta takip etmemizi istiyordu; kazandığı güvenleri kaybedemezdi.

"Bu düşünceyle dehşete düşmeniz normal," dedi Riley heykellere. "Şimdiye kadar hayatta kalmanızın sebebi size dikkatli olmanızı söylediğimde beni dinlemiş olmanız. Eve zamanında geldiniz, hata yapmadınız. Bu korku sizi akıllı ve dikkatli hale getirdi. Bu zeki korkuyu kolayca bir kenara bırakmanızı beklemiyorum. Ben söyledim diye kapıdan dışarı koşmanızı da. Ama..." Odayı gözleriyle bir kez taradı. "Dışarı çıktığımda sizden beni takip etmenizi bekliyorum."

Gözleri sadece bir anlığına seyircilerinden uzaklaştı ve başının üzerindeki bir şeye odaklandı.

"Beni izleyin," dedi. "Beni dinleyin. Bana güvenin. İyi olduğumu gördüğünüzde gözlerinize güvenin. Bugünkü güneşin teninizin üzerinde ilginç etkileri olacak. Göreceksiniz. Hiçbir şekilde canınızı acıtmayacak. Sizi gereksiz yere tehlikeye sokmam. Bunu biliyorsunuz."

Merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Riley, geceyi bekleyemez mi..." diye başladı Kristie.

"Sadece izleyin," diye konuşmasını böldü Riley, hâlâ yavaş yavaş merdivenleri tırmanıyordu. "Bu bize büyük bir avantaj sağlayacak. Bal rengi gözlüler bugünün bu özelliğinin farkındalar ama bugünü bizim bildiğimizi bilmiyorlar." Konuşurken kapıyı açtı ve bodrumdan mutfığa çıktı. Pencereleri örtülü mutfakta hiç ışık yoktu ama yine de herkes açık kapıdan uzak durdu. Benim dışımda herkes. Riley konuşmaya devam ediyordu, ön kapıya yaklaşmıştı. "Bu istisnayı kabul etmek birçok genç vampirin uzun zamanını alıyor ve bu gayet doğal. Güneşli konusunda dikkatli davranmayanlar uzun süre yaşayamıyor."

Fred'in gözlerinin bende olduğunu hissettim. Ona baktım. Bana panik içinde bakıyordu, sanki kaçmak istemesine rağmen gidecek yeri yokmuş gibi.

"Sorun değil," diye fısıldadım sessizce. "Güneş bize zarar vermeyecek."

"Ona güveniyor musun?" dedi dudaklarını sessizce oynatarak.

Kesinlikle hayır.

Fred tek kaşını kaldırdı ve az da olsa rahatlamış görünüyordu.

Arkamıza baktım. Riley biraz önce neye bakmıştı? Bodrumda hiçbir şey değişmemişti. Arkamda birkaç ölü insanın aile fotoğrafı, ufak bir ayna ve bir guguklu saat vardı. Hımm. Saate mi bakmıştı? Belki de yaratıcımız ona da belli bir saat vermişti.

"Pekâlâ çocuklar, çıkıyorum," dedi Riley. "Bugün korkmanıza gerek yok, söz."

Işık açık kapıdan bodruma girdi ve Riley'in teninden

yansıyıp çoğaldı. Parlak yansımaların duvarlarda dans ettiğini görebiliyordum.

Klanım korkup hırlayarak Fred'in çaprazındaki köşeye çekildi. Kristie en arkadaydı. Çetesini kalkan olarak kul lanmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Rahatlayın," dedi Riley. "Tamamen güvendeyim. Acı-mıyor da, yanmıyorum da. Gelin bakın. Hadi!"

Kimse kapıya yanaşmadı. Fred yanımda, duvarın dibine çökmüştü, panikle ışığa bakıyordu. Dikkatini çekmek için elimi hafifçe salladım. Bana baktı ve tamamen sakin olduğunu gördü. Yavaşça doğrulup bana yaklaştı. Cesaret vericesine gülümsedim.

Herkes yanmanın başlamasını bekliyordu. Ben de Diego'ya bu kadar komik görünmüş müydüm acaba?

"Biliyor musunuz," dedi Riley yukarıdan. "İçinizde en cesur olan kim merak ediyorum. Kapıdan geçen ilk vampirin kim olacağını tahmin edebiliyorum, gerçi daha önce de yanıldığım oldu."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten de hiç belli etmedin, Riley.

Ama tabii ki işe yaramıştı. Raoul neredeyse Riley'in bunu söylemesinin hemen ardından merdivenlere davrandı. İlk defa Kristie Riley'in onayı için onunla yarışmaya hevesli görünmüyordu. Raoul, Kevin'a doğru parmağını şıklattı ve Örümcek Adam hayranıyla beraber isteksizce onu takip etmeye başladılar.

"Beni duyabiliyorsunuz. Yanmadığımı biliyorsunuz. Bebek gibi davranmayın! Siz vampirsiniz. Ona göre davranın."

Yine de, Raoul ve arkadaşları, merdivenleri geçeme-

mişlerdi. Başka kimse kıpırdamadı. Birkaç dakika sonra Riley geri döndü. Ön kapıdan gelen ışıla eşikte hafifce parıldıyordu.

"Bana bakın, iyiyim. Gerçekten! Sizin adınıza utanıyorum. Hadi Raoul!"

Sonunda Riley'in Kevin'ı çekiştirmesi gerekti. Raoul, Riley'in ne düşündüğünü anlar anlamaz aradan çekilmişti. Daha sonra vampiri zorla yukarı kadar götürdü. Güneş çıktıkları an ışıık yansımaları nedeniyle her yer parlaklaşmıştı.

"Söyle onlara, Kevin," diye emretti Riley.

"İyiyim, Raoul!" diye seslendi Kevin. "Vay canına. Parlıyorum...Bu çığgınlık!" Güldü.

"Aferin Kevin," dedi yüksek sesle Riley.

Bu Raoul'u ikna etmeye yetti. Dişlerini gıcırdattı ve yukarı ilerledi. Hızlı ilerlemiyordu ama kısa bir süre sonra Kevin'ın yanında parlayıp gülmeye başladı.

O andan sonra bile bu süreç düşündüğünden daha uzun sürdü. Herkes birer birer çıkıyordu. Riley sabırsızlanıyor, artık cesaretlendirmek yerine tehditler savuruyordu.

Fred bana, Bunu biliyor muydun? dercesine bir bakış attı.

Dudaklarımı oynatarak sessizce, Evet, dedim.

Başını sallayıp yukarı çıktı. Çoğunluğunu Kristie'nin çetesinin oluşturduğu on kişi, hâlâ duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu. Ben ise Fred'le beraber gittim. Ortada çıkmak en iyisiydi.

Ön bahçedeki parlak, disko topu vampirleri görebiliyorduk, mest olmuş ifadelerle ellerine ve birbirlerinin

yüzlerine bakıyorlardı. Fred yavaşlamadan ışıığa doğru yürüdü, bence bu her şeye rağmen oldukça cesur bir hareketti. Kristie ise Riley'in beynimizi nasıl yıkadığının daha iyi bir örneğiydi. Önündeki kanıtlara rağmen bildiği şeye tutunuyordu.

Fred'le diğerlerinden biraz uzakta durduk. Dikkatle kendini inceledi, sonra bana baktı ve diğerlerine döndü. Fred'in sessiz olmasına rağmen çok iyi bir gözlemci olduğunu ve kanıt ararken neredeyse bilimsel bir tavır takındığını fark ettim. Bunca zamandır Riley'in cümlelerini ve hareketlerini incelemişti. Acaba ne kadarını anlayabilmiş-ti?

Riley Kristie'yi yukarı zorla çıkarmak zorunda kaldı ve Kristie'nin çetesini de onlarla beraber geldi. Sonunda hepimiz güneşteydik, birçok kişi bu kadar güzel olmalarının keyfini çıkarıyordu. Riley herkesi son bir egzersiz için topladı, sanırım bunu sırf tekrar dikkatlerini çekmek için yapmıştı. Vampirlerin bunu anlaması bir dakika sürdü ama herkes artık savaşa gideceklerini kavramıştı. Daha sessiz ve daha vahşi bir hale büründüler. Birçoğu için gerçek bir kavga fikrinin - başka vampirleri parçalamalarına ve yakmalarına izin verilmesinin ötesinde buna cesaretlendirilmenin - avlanma kadar heyecan verici olduğunu görebiliyordum. Bu Raoul, Jen ve Sara gibi kişilere çok cazip geliyordu.

Riley son birkaç gündür kafalarına sokmaya çalıştığı stratejiye odaklanmıştı. Bal rengi gözlülerin kokusunu aldıktan sonra, ikiye ayrılıp onları kuşatacaktık. Kristie yandan saldırırken, Raoul karşılarından atağa geçecekti. Bu plan ikisinin de stiline uyuyordu ama avlanmanın heyecanı bu stratejiye uyabileceklerinden emin değildim.

Riley bir saatlik egzersizden sonra herkesi etrafına toplayınca Fred birdenbire ters tarafa, kuzeye doğru yürümeye başladı; diğer herkes ise güneye bakıyordu. Ben de Fred'i takip ettim ama ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Fred yüz metre ötede, ormanın kenarındaki ladın ağaçlarının gölgesine varınca durdu. Kimse uzaklaştığını görmemişti. Fred ise sanki uzaklaşmamızı fark edip etmeyeceğini görmek için Riley'e bakıyordu.

Riley konuşmaya başladı. "Şimdi gideceğiz. Güçlü ve hazırsınız. Ve susadınız, değil mi? Boğazınızdaki ateşi hissedebiliyorsunuz. Artık tatlı zamanı."

Haklıydı. O kadar kan içmeme rağmen susuzluğun dö-nüşü gecikmemişti. Hatta, emin değildim ama, normalden daha hızlı ve daha kuvvetli dönmüş olduğunu düşünüyordum. Belki de fazla beslenmek bazı açılardan ters tepiyordu.

"Bal rengi gözlüler güneyden yavaş yavaş geliyor, bir yandan da güçlenmek için besleniyorlar," dedi Riley. "Yaratıcınız onları izliyordu, o yüzden onları nerede bulacağımı biliyorum. Yaratıcınız orada Diego'yla beraber bizle buluşacak." Biraz önce durduğum yere manalı bir bakış attı ve sonra kaşlarını çatı. "Onlara bir tsunami gibi saldıracağız. Onları kolaylıkla alt edeceğiz ve sonra kutlama yapacağız." Gülümsedi. "Bazılarınız ise kutlamaya erken başladı. Raoul, ver o torbayı." Riley otoriter bir şekilde elini uzattı. Raoul isteksizce içinde bluz olan torbayı ona fırlattı. Anlaşılan Raoul kızın kokusunu elinde tutarak tat-lının ona ait olduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Tekrar koklayın, hadi, odaklanalım!"

Kıza mı odaklanacaktık? Yoksa savaşa mı?

Bu sefer Riley bluzu kendi dolaştırdı, sanki herkesin susadığından iyice emin olmak istiyordu. Ve verilen tepkilerden, bütün vampirlerin boğazındaki yanmanın geri geldiğini görebiliyordum. Bluzun kokusu kaşlarını çatıp hırlamalarına sebep oldu. Riley'in bize bu kokuyu tek-rar göstermesine hiç gerek yoktu çünkü zaten hiçbir şeyi unutmazdık. Demek ki bu sadece bir testti. Ağzım kızın kokusunu düşününce bile zehirle dolmuştu.

"Savaşıyor muyuz?" diye bağırdı Riley.

Herkes onu onaylayarak bağırdı.

"Hadi onları mahvedelim!"

Yine bir barakudaya dönmüştük ama bu sefer kara-daydık.

Fred kıpırdamadı, o yüzden ben de onunla kaldım ama ihtiyacım olan zamanı harcadığımı biliyordum. Eğer Diego'ya ulaşip onu kavga başlayamadan uzaklaştıracaksam, saldırı grubunun önünde olmam gerekiyordu. Or-duya endişeyle baktım. Hâlâ birçoğundan daha gençtim-yani daha hızlıydım.

"Riley yirmi dakika falan boyunca beni düşünemeyecek," dedi Fred, sesi rahat ve tanıdık geliyordu, sanki daha önce milyonlarca kez konuşmuşuz gibi. "Bir süredir zamanı ölçüyordum. Uzakta bile olsa, beni hatırlamaya çalışınca midesi bulanacak."

"Gerçekten mi? Bu çok etkileyici."

Fred gülümsedi. "Bir süredir çalışıyordum, etkileri ölçüyordum. Artık kendimi tamamen görünmez hale getirebiliyorum. Eğer istemezsem kimse bana bakamıyor."

"Fark ettim," dedim ve durup, "Gitmiyor musun?" diye sordum.

Fred başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Bilmemiz gereken şeylerin söylenmediği gayet açık. Riley'in piyonu olmayacağım."

Demek ki Fred her şeyi kendi kendine anlamıştı. "Daha önce gidecektim, gitmeden önce seninle konuşmak istedim ama şimdiye kadar hiç şansım olmadı."

"Ben de seninle konuşmak istiyordum," dedim. "Riley'in güneş hakkında yalan söylediğini bilmen gerektiğini düşündüm. O dört gün olayı tamamen yalan. Sanırım Shelly, Steve ve diğerleri de bunu anladı. Ve bu kavga olayında bize anlattığından çok daha fazla politika dönüyor. Ortada sadece tek bir düşman yok." Bunu hızla söylemişim, güneş hareket ettikçe panikle zamanın geçtiğini fark ediyordum. Diego'ya ulaşmam gerekiyordu.

"Şaşırmadım," dedi Fred sükunetle. "Ve savaşılmayacağım. Tek başıma keşif yapacağım, dünyayı göreceğim. Veya tek başıma yapacaktım ama sonra senin de gelmek isteyeceğini düşündüm. Benimle güvende olursun. Kimse bizi takip edemez."

Bir an duraksadım. Şu anda güvenlik fikrini reddetmek zordu.

"Diego'yu bulmak zorundayım," dedim, başını iki yana sallayarak.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Eğer ona kefil olmaya hazırsan, onu da getirebilirsin. Bazen kalabalık oldukça fayda sağlıyor."

"Evet," diye hararetle onayladım, dört cübbeli geldiğinde ağaçta Diego'yla yalnızken ne kadar savunmasız hissettiğimi hatırlamıştım.

Fred ses tonumu duyunca tek kaşını havaya kaldırdı.

"Riley en azından çok önemli bir şey hakkında yalan söylüyor," diye açıkladım. "Dikkatli ol. İnsanların bizden haberdar olmaması gerekiyor. Klanlar vampir olduklarını ortaya çıkardıklarında onları durduran bir grup korkunç vampir polis var. Onları gördüm ve emin ol, seni bulmalarını istemezsin. Gündüz vakti ortalarda görünme ve avlanırken dikkatli ol." Endişeyle güneye baktım. "Acele etmem gerek."

Bildirilerimi ciddiyetle düşünüyormuş gibiydi. "Pekâlâ. Eğer istersen sonradan bana yetiş. Anlattıklarının devamını dinlemek isterim. Seni bir günlüğüne Vancouver'da bekleyeceğim. O şehri biliyorsun değil mi? Sana iz bırakayım..." Bir an düşündü ve hafifçe güldü. "Riley Park'ta. İzimi sürüp beni bulabilirsin. Ama yirmi dört saat sonra ortadan kaybolacağım."

"Diego'yu alıp sana yetişeceğim."

"İyi şanslar, Bree."

"Teşekkürler, Fred! Sana da iyi şanslar. Görüşürüz!" Çoktan koşmaya başlamıştım bile.

Arkamdan, "Umarım," dediğini duydum.

Diğerlerinin kokusunun peşinden fırladım. Şimdiye kadar hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Şanslıydım, bir şey için durmuşlardı. Riley'in azarlaması için olmalı diye tahmin ettim. Onlara düşündüğümünden daha çabuk yetiştim. Ya da belki Riley Fred'i hatırlamıştı ve bizi aramak için durmuştu. Orduya yetiştiğimde hepsinin aynı hızda koştuğunu gördüm, dün geceki gibi disiplinlilerdi. Dikkat çekmeden grubun arasına katılmaya çalıştım ama Riley'in arkasındakileri incelemek için etrafa bakındığımı fark ettim. Gözleri bana odaklandı ve sonra daha hızlı koş-

maya başladı. Fred'in benimle olduğunu mu düşünmüştü? Halbuki Fred'i bir daha asla göremeyecekti.

Her şeyin değişmesi beş dakika sürdü.

Raoul kokuyu aldı. Vahşi bir hırıltıyla öne fırladı. Riley bizi öyle gaza getirmişti ki, patlamamız için ufak bir tıvılcım yetmişti. Raoul'un yanındakiler de kokuyu almış ve herkes delirmişti. Riley'in bu insan üzerinde durmuş diğer talimatlarını gölgede bırakmıştı. Artık avcılara dönüşmüştük, bir ordu değildik. Ortada takım falan yoktu. Sadece kan için yarışıyorduk.

Riley'in hikâyesinde birçok yalan olduğunu bilsen de kokuya tamamen karşı koyamıyordum. Sürünün arkasından koşarken, birden içimde onları geçme isteği duyduğum. Taze. Güçlü. İnsan yakın zamanlarda burada bulunmuştu ve kokusu çok tatlıydı. Dün gece içtiğim kandan sonra sağlıklıydım ama bunun önemi yoktu. Susamıştım. Boğazım yanıyordu.

Diğerlerinin peşinden koştum ve zihnimi açık tutmaya çalıştım. Yavaşlayıp diğerlerinin arkasında durmam çok zor olmuştu ama bunu başardım. Bana en yakın vampir Riley'di, o da mı geride duruyordu?

Talimat verip duruyordu, genelde hep aynı şeyi tekrarlıyordu. "Kristie, yan tarafa git! İlerle! Bizden ayrıl! Kristie, Jen! Hadi!" İki taraflı tuzak planı mahvolmuştu.

Riley ana grubu hızlandırdı ve Sara'nın omuzunu yakaladı. Riley onu sola doğru çevirirken Sara onu ısırmaya çalıştı. "Yan tarafa git!" diye bağırdı Riley. Adımı hiçbir zaman öğrenemediğim sarışın çocuğu yakaladı ve onu Sara'ya doğru itti, Sara'nın bundan dolayı mutlu olmadığı açıkça belli oluyordu. Kristie avlanma isteğini stratejik bir şekilde

hareket etmesi gerektiğini anlayacak kadar uzun bir süre boyunca bir kenara bırakmayı başarmıştı. Raoul'a dik bir bakış attı ve takımına bağarmaya başladı.

"Bu taraftan! Daha hızlı! Yandan dolaşın onları geçecekleriz ve kızı daha çabuk varacağız! Hadi!"

Riley Kristie'ye, "Ben Raoul'la mızrağın ön tarafındayım," diye bağırıp arkasını döndü.

Ben ise duraksayıp öne doğru koşmaya devam ettim, 'mızrağın ön tarafında' falan olmak istemiyordum ama Kristie'nin takımı çoktan birbirine düşmüştü bile. Sara sarışın çocuğun boynunu sıkıyordu. Kafasının kopmasının sesi kararımı vermeme yardımcı oldu. Riley'in peşinden fırlarken Sara'nın Örümcek Adam taklidi yapmayı seven çocuğu yakmak için durup durmayacağını merak ettim.

Riley'i görecek kadar yakınlaşmıştım ve Riley Raoul'un takımına ulaşana kadar onu uzaktan takip ettim. Kızın kokusu esas önemli olan şeylere odaklanmamı zorlaştırıyordu.

"Raoul!" diye bağırdı Riley.

Raoul homurdandı, arkasını dönmemişti bile. Tatlı koku kandan dolayı kendini kaybetmişti.

"Benim Kristie'ye yardım etmem gerek! Seninle orada buluşuruz! Odaklanmaya devam et!"

Aniden durdum, kararsızlıkla donakalmıştım.

Raoul ilerlemeye devam etti, Riley'in kelimelerine hiçbir tepki vermemişti. Riley'in koşması yavaşladı ve sonra yürüyüşe dönmüştü. Kaçmalıydım ama muhtemelen saklandığımı duyardı. Arkasını döndü, gülümsüyordu ama sonra beni gördü.

"Bree. Ben senin Kristie'yle olduğunu sanıyordum."

Cevap vermedim.

"Birinin yaralandığını duydum. Kristie'nin bana Raoul'dan daha fazla ihtiyacı var," diye çabucak açıkladı.

"Bizi...yalnız mı bırakıyorsun?"

Riley'in yüzü değişti. Değişen taktiklerini yüz hatlarında görebiliyordum. Gözleri büyümüş ve birden çok gerginleşmişti.

"Endişeliyim, Bree. Size yaratıcınızın geleceğini, bize yardım edeceğini söylemiştim ama kokusunu almadım. Yanlış bir şeyler var. Onu bulmam gerek."

"Ama Raoul bal rengi gözlülere varmadan onu bulman imkânsız," dedim.

"Neler olduğunu öğrenmem gerek." Sesi gerçekten çaresiz geliyordu. "Ona ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam!"

"Ama diğerleri..."

"Bree, gidip onu bulmalıyım! Hemen! Sayınız bal rengi gözlülere yenecek kadar fazla. Ben de elimden geldiği kadar çabuk döneceğim."

Çok samimi konuşuyordu. Duraksadım ve geldiğim yöne baktım. Fred Vancouver'a giden yolu yanılamış olmalıydı. Riley ise onu sormamıştı bile. Belki de Fred'in yeteneği onu hâlâ etkiliyordu.

"Diego orada, Bree," dedi Riley aceleyle. "İlk saldırıda o da olacak. Biraz önce kokusunu almadın mı? Kokusuna yeteri kadar yaklaşmadın mı acaba?"

Başımı iki yana salladım, kafam tamamen karışmıştı.

"Diego orada mı?"

"Şimdi Raoul'la beraber. Eğer acele edersen onu hayatta tutmaya yardımcı olabilirsin."

Uzun bir an boyunca birbirimize baktık, sonra Raoul'un izlediği yola, güneye baktım.

"Aferin," dedi Riley. "Ben yaratıcınızı bulacağım ve geri gelip etrafı temizlemenize yardım edeceğiz. Siz bu işi halledersiniz! Hatta sen oraya vardığında kavga bitmiş bile olabilir."

İlk geldiğimiz yolun dikine doğru ilerlemeye başladı. Yolumu bu kadar iyi biliyormuş gibi görüldüğü için öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. Son ana kadar yalan söylemişti.

Ama bir seçimim varmış gibi hissetmiyordum. Yine bütün hızımla güneye doğru yola koyuldum. Diego'yu bulmam gerekiyordu. Eğer gerekirse onu kavgadan uzağa sürükleyecektim. Fred'e yetiştirdik. Veya tek başımıza giderdik. Kaçmamız gerekiyordu. Diego'ya Riley'in yalan söylediğini anlatırdım. Riley'in başlattığı kavgada bize yardım etmek konusunda niyeti olmadığını anlardı. Artık Riley'e sadık davranmanın hiçbir anlamı yoktu.

İnsanın kokusunu aldım, sonra da Raoul'ununki. Diego'nunkini ise almamıştım. Çok mu hızlıydım? Yoksa insanın kokusu duyularımı tamamen ele mi geçirmişti? Zihnimin yarısı garip bir şekilde ters tepecek olan avadoklanmıştı. Elbette kızı bulacaktık ama bulduğumuz zaman hep beraber savaşılmaya hazır mıydık? Hayır, ona ulaşmak için birbirimize saldırırdı.

Sonra hırlamaları ve çığlıkları duyunca savaşın başladığını anladım, Diego'dan önce oraya varmayı başaramamıştım. Daha hızlı koşmaya başladım. Belki onu hâlâ kurtarabilirdim.

Rüzgârın taşıdığı dumanın kokusunu aldım - vampirlerin yanışının tatlı, yoğun kokusunu. Karmaşanın sesi

kokudan bile daha güçlüydü. Belki de savaş bitmişti. Bizim zafetlerini kutlarken, Diego'yu da beni bekledi mi bulacaktım?

Yoğun dumanın içinden fırladım ve kendimi geniş menli bir alanda buldum.

Bir kayanın üzerinden atlarken saniyesinde onun kafasız bir ceset olduğunu fark ettim.

Gözlerim alanı taradı. Her tarafta vampir parçaları vardı ve ortada da güneşli gökyüzüne doğru mor dumanlar çıkan büyük bir ateş yanıyordu. Dalgalar halinde kabarmış sin altında göz alıcı, parıldayan bedenlerin öne atıldığını ve boğuştuğunu görebiliyordum, bir yandan da sürekli olarak vampirlerin parçalandığını duyuyordum.

Sadece tek bir şeyi aranıyordum: Diego'nun kıvrık siyah saçlarını. Görebildiğim kimsenin saçları o kadar kıvrık değildi. Bir vampirin koyu kahve saçları neredeyse sıvıya çalışıyordu ama o çok iriydi ve ona odaklandıktan sonra in vampirin Kevin'in başını koparmasını, ateşe atmasını ve başka birinin sırtına atlamasını izledim. Sırtına atladığı kişi Jen miydi? Birinin de düz saçları siyahtı ama o da Diego olamayacak kadar ufaktı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, kız mıydı, yoksa erkek mi, anlayamamıştım.

Yine etrafı hızla inceledim, korkunç bir şekilde gün battığını hissediyordum. Vampirlerin suratlarını inceledim. Ölenleri saysak bile burada yeteri kadar vampir yoktu. Kristie'nin grubundan kimseyi görmüyordum. Birçok vampir çoktan yanmış olmalıydı. Hâlâ ayakta olan birkaç vampir ise bana yabancıydı. Sarışın bir vampir benim göz göze geldi ve gözleri günışığında altın bir pırıltıya büründü.

Kaybediyorduk. Hem de çok fena kaybediyorduk.

Ağaçlara doğru ilerledim, hâlâ Diego'yu aradığım için yeteri kadar hızlı ilerlemiyordum. En iyi dostum burada değildi. Burada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Kokusunu almama rağmen onunkini almadım. Kendi mi zorlayıp yerdeki vampir parçalarına da baktım. Hiçbiri Diego'ya ait değildi. Parmağını bile görsem tanırdım.

Arkamı döndüm ve bu sefer gerçekten ağaçlara doğru koştum, Diego'nun burada bulunmasının sadece Riley'in yeni bir yalanından ibaret olduğunu anlamıştım.

Ve Diego burada değilse, o zaman çoktan ölmüştü. Bu o kadar mantıklıydı ki ve bunu o kadar kolay kabul etmiştim ki, bir süredir bu gerçeği biliyor olduğum sonucuna vardım. Diego Riley'i o bodrum kapısından aşağı takip etmediğinden beri. O sırada çoktan ölmüştü.

Ağaçların arasında birkaç metre ilerlemiştim ki yakar top gibi bir güç bana arkadan çarptı ve beni yere düşürdü. Bir kol boynuma dolandı.

"Lütfen!" diye hiçkırıldım. Aslında şunu kastetmiştim, lütfen beni çabuk öldür.

Kol duraksadı. İlgüdülerim bana düşmanı ısırmanın, tırmalamam ve parçalara ayırmamı söylese de geri savaşmadım. Mantıklı tarafım bunun işe yaramayacağını biliyordu. Riley bu yaşlı, zayıf vampirler konusunda da yalan söylemişti ve aslında hiçbir zaman onlara karşı bir şansımız olmamıştı. Ama zaten bu vampiri yenecek gücüm olsaydı bile, hareket etmeyi başaramazdım. Diego artık yoktu ve bu can yakıcı gerçek içimdeki savaşma isteğini öldürmüştü.

Birdenbire havaya fırladım. Bir ağaca çarptım ve yere çakıldım. Kaçmaya çalışmalıyım ama Diego ölmüştü. Bundan kaçamazdım.

Açıklıkta gördüğüm sarışın vampir dikkatle bana bakıyordu, bedeni her an üzerime atlamaya hazır. Çok becerikli görünüyordu, Riley'den çok daha deneyimli olduğu belliydi. Ama bana doğru atılmıyordu. Raoul ve Kristie gibi kendini kaybetmemişti. Tamamen kontrollüydü.

"Lütfen," dedim yine, bu işin hemen bitmesini istiyordum. "Savaşmak istemiyorum."

Hâlâ atlamaya hazır durmasına rağmen yüzü değişmişti. Bana tamamen anlayamadığım bir şekilde bakıyordu. Bu yüzde çok fazla bilgi ve bir şey daha vardı. Empati mi? En azından bana acıyordu, o belliydi.

"Ben de, çocuğum," dedi, sakın, nazik bir sesle. "Sadece kendimizi savunuyoruz."

Garip bal rengi gözlerinde o kadar fazla dürüstlük vardı ki, Riley'in hikâyelerine nasıl inandığımı merak ettim. Kendimi...suçlu hissediyordum. Belki de bu klan hiçbir zaman Seattle'da bize saldırmayı planlamamıştı. Bana söylenenlere nasıl güvenebilirdim ki?

"Bilmiyorduk," diye açıkladım, nedense utanmıştım. "Riley yalan söyledi. Özür dilerim."

Bir an durup etrafı dinledi ve o zaman savaş alanının sessiz olduğunu fark ettim. Kavga sona ermişti.

Kazananın kim olduğuna dair herhangi bir şüphem olsaydı, bir saniye sonra yanımıza dalgalı kahve saçlı, bal rengi gözlü dişi bir vampir geldiğinde bu şüphem sona ererdi.

Şaşkın bir sesle, "Carlisle?" dedi, bana bakıyordu.

"Kavga etmek istemiyor," dedi sarışın vampir.

Kadın vampirin koluna dokundu. Sarışın vampir ise hâlâ atlamaya hazır, gerilmiş bir şekilde duruyordu. "Çok korkmuş, Carlisle. Onu bırakamaz..."

Sarışın vampir, Carlisle, ona baktı ve doğruldu ama hâlâ temkinli davrandığını görebiliyordum.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," dedi kadın. Yumuşak, rahatlatıcı bir sesi vardı. "Hiçbirinizle savaşmak istemiyorduk."

"Özür dilerim," diye fısıldadım yine. Kafamdaki karışıklığı çözemiordum. Diego ölmüştü ve asıl olay buydu, yıkıcı olay. Bunun dışında, savaş bitmişti. klanım mahvolmuştu ve düşmanlarım kazanmıştı. Ama ölü klanım benim yanmamı izlemeyi isteyecek vampirlerle doluydu ve düşmanlarım benimle nezaketle konuşuyordu. Dahası, bu iki yabancınn yanında kendimi vende hissediyordum. Raoul ve Kristie öldüğü için rahatlamıştım. Bu çok kafa karıştırıcıydı.

"Çocuğum," dedi Carlisle, "bize teslim olur musun? Bize zarar vermeyeceksen, biz de sana zarar vermemeye söz veririm."

Ona inandım.

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, teslim oluyorum. Kimseye zarar vermek istemiyorum."

Cesaretlendirmek için elini uzattı. "Gel, çocuğum. Ailemiz kendine gelsin, sonra sana birkaç soru soracağız. Eğer dürüstçe cevap verirsen, korkman için hiçbir sebep yok."

Yavaşça doğruldu, tehdit edici gibi algılanacak hiçbir harekette bulunmamaya çalışıyordum.

Bir erkek sesi. "Carlisle?" diye seslendi.
Sonra yeni bir bal rengi gözlü vampir bize kanlı. On
gördüğüm an bu yabancıların yanında hissettiğim hissi
güvence hissi kayboldu.

O da ilki gibi sarışındı ama daha uzun ve daha ince.
Teni tamamen yaralarla kaplıydı, en çok da yüzünde ve gö-
ğüslerinde izler vardı. Kolundaki birkaç yara tazeydi ama di-
ğerleri bugünkü kavgadan değildi. Hayal edebildiğimden
bile daha fazla kavgaya etmiş olmalıydı ve bütün bu kavgalar
kazanmıştı. Sarımsı kahverengi gözleri parlardı, duruşu
kızgın bir aslanın saldırımadan önceki vahşetini çağırıyordu.
Bir şeyler vardı.

Beni gördüğü an üzerime atılmaya hazırlandı.
"Jasper!" diye uyardı Carlisle.

Jasper irkilip durdu ve büyümiş göderle Carlisle
baktı. "Ne oluyor?"

"Bu vampir savaştırmak istemiyor. Teslim oldu."

Yaralı vampirin kolları çatladı, birdenbire ayağına
lendiğini hissettim ama neye sürüldüğüm anlamam.
Hiçbir fikrim yoktu.

"Carlisle, ben..." Duraksadı, sonra devam etti. "Lup-
nüm, ama bu mümkün değil. Volturi geldiğinde bu ve
vampirlerin bizimle alakası olduğunu düşünmemeli. Bu
nün bizi nasıl bir tehlikeye düşüreceğinin farkında mı-
sın?"

Tam olarak ne dediğini anlamamıştım ama yeterli kadar
algılayabilmiştim. Beni öldürmek istiyordu.

"Jasper, o daha çocuk," diye itiraz etti kadın. "Onu ve
güçsüzlükle öldüremeyiz!"

Kadının ikimiz de insanmışız gibi, cinayet kötü bir şey

miş gibi konuşmasını duymak garipti. Sanki cinayet kaçır-
ılabilir bir şeymiş gibi.

"Burada söz konusu olan ailemiz, Esmé. Bu kuralı çiğ-
nediğimizi düşünmelerine izin veremeyiz."

Kadın, Esmé, benimle, beni öldürmeye çalışan vampi-
rin arasına girdi. Anlaşılmaz bir şekilde sırtını bana dön-
müştü.

"Hayır. Bunu kabul edemem."

Carlisle bana endişeli bir bakış attı. Bu kadını çok sev-
diğini görebiliyordum. Ben de Diego'nun arkasında duran
herhangi birine böyle bakardım. Hissettiğim kadar yumu-
şak başı görünmeye çalıştım.

"Jasper, bu riski göze almak zorundayız," dedi Carlisle
yavaşça. "Biz Volturi değiliz. Onların kurallarına uymu-
yoruz ama kolay kolay öldürmeyiz. Onlara bunu açıklayabi-
liriz."

"Savunma için bizim de yeni vampirler yaratmamızı
düğünebilirler."

"Ama yaratmadık. Ve yaratmış olsak bile, burada öyle bir
kontrol yok, sadece Seattle'da var. Onları kontrol ettiğimi-
z süreci vampir yaratmamızı engelleyen bir yasa yok."

"Bu çok tehlikeli."

Carlisle yavaşça Jasper'ın omzuna dokundu. "Jasper.
Bu çocuğu öldüremeyiz."

Jasper nazik gözlü adama dik dik bakınca birdenbire öf-
kelendim. Herhalde bu iyi vampirle, sevdiği kadına zarar
vermezdi. Sonra Jasper derin bir iç çekti ve her şeyin yolu-
na girdiğini anladım. Öfkem de kayboldu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi, ama sesi daha sakindi.
"En azından kız benim sorumluluğumda olsun. Siz ikiniz

uzun süredir vahşi bir şekilde dolaşan biriyle nasıl baş edileceğini bilmiyorsunuz.”

“Tabii ki, Jasper,” dedi kadın. “Ama ona nazik davran.” Jasper gözlerini devirdi. “Diğerlerinin yanına dönmeliyiz. Alice çok vaktimiz olmadığını söyledi.”

Carlisle başını salladı. Elini Esmé’ye uzattı ve Jasper’i geçip açık alana doğru ilerlediler.

“Sen,” dedi Jasper, yüzü yine sertleşmişti. “Bizimle gel. Anı bir harekette bulunma, yoksa seni gerçekten öldürürüm.”

Bana dik dik bakarken yine öfkelendiğimi hissettim ve içimden hırlayıp dişlerimi göstermek geldi ama onun tam da böyle bir bahane aradığını biliyordum.

Jasper aklına bir şey gelmiş gibi durdu. “Gözlerinizi kapa,” diye emretti.

Duraksadım. Acaba beni öldürmeye mi karar vermişti? “Hadi.”

Dişlerimi gıcırdatıp gözlerimi kapadım. Kendimi biraz öncekinin iki katı kadar savunmasız hissediyordum.

“Sesimi takip et ve gözlerini açma. Etrafına bakarsan, kaybedersin, tamam mı?”

Neyi görmemi istemediğini merak ederek başımı salladım. Bir sırı korumaya çalıştığından dolayı biraz rahatlamıştım. Beni öldürecek olsaydı bunu yapmasına gerek kalmazdı.

“Bu taraftan.”

Yavaşça onu takip ettim, ona bana saldıracak bir bahane vermemek için dikkatli davranıyordum. Beni yönlendirirken düşünceliydi, en azından hiçbir ağaca çarpmamama dikkat ediyordu. Açıklığa vardığımızda havanın sesinin

değiştiğini duydum. Rüzgârın hissi de farklıydı ve klanımın yanışının kokusu artmıştı. Güneşin yüzümü ısıttığını hissedebiliyordum ve göz kapaklarımın içi ben pırıldarken parlaklaşmıştı.

Beni alevlerin boğuk çıtırtısına gitgide daha fazla yaklaştırıyordu, o kadar yakındık ki artık dumanın tenime değdiğini hissedebiliyordum. Beni istese her an öldürebileceğini biliyordum ama yine de ateşe yakın olmak beni endişelendiriyordu.

“Burada otur. Gözlerini kapalı tut.”

Toprak güneşten ve ateşten ısınmıştı. Hiç kıpırdamadan durdum ve zararsız görünmeye odaklanmaya çalıştım ama vampirin dik bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve bu gerginliği arttırıyordu. Gerçekten sadece kendilerini savunduklarına inandığım bu vampirlere kızgın olmasam da, garip öfke çalkantıları hissediyordum. Sanki öfke dışımdaydı, beni biraz önce gerçekleşen savaştan geriye kalan duygular etkiliyordu.

Ama öfke beni aptallaştırmamıştı çünkü çok üzgündüm. Acı derinliklerime kadar işlemişti. Aklımda sürekli Diego vardı ve nasıl öldüğünü düşünmeyi istemiyordum.

Riley’e isteyerek sırlarımızı söylemeyeceğine emindim. Bu sırlar Riley’e çok geç olana kadar güvenmeme sebep olmuştu. Kafamda Riley’in yüzünü tekrar gördüm. Adam gibi davranmadığımız sürece bizi cezalandıracağını söylerken yüzünde beliren o soğuk, mükemmel ifadeyi. Yine o ürpertici ve garip bir şekilde detaylı konuşmasını duydum - o bacaklarınızı sökerken ve yavaşça, yavaşça parmaklarınızı, kulaklarınızı, dudaklarınızı, dilinizi ve her türlü fu-

zuli uzantınızı yakarken sizi kaçamamamız için tuttuğum da ne kadar yanıldığınızı anlarsınız.

Şimdi Diego'nun ölümünü tarif ettiğini fark ediyordum.

O gece Riley'in içindeki bir şeylerin değiştiğine emin olmuştum. Riley'i değiştiren şey Diego'yu öldürmesi olmuştu, bu onu sertleştirmişti. Riley'in bana şimdiye kadar söylediği sadece tek bir şeye inanıyordum, Diego'ya hepimizden fazla değer verdiğine. Hatta onu seviyordum. Ama yine de yaratıcımızın ona zarar vermesini izlemişti. Şüphesiz ona yardım da etmişti. Diego'yu onunla beraber öldürmüştü.

Diego'ya ihanet etmem için ne kadar acı çekmem gerekeceğini düşündüm. Bunun bayağı çok olacağına karar verdim. Eminim ki Diego da bana ihanet ettiğine göre bu kadar fazla acı çekmişti.

Midem bulanıyordu. Diego'nun acıyla bağırmasın görünüşünün kafamdan çıkmasını istiyordum ama bu imge bir türlü gitmiyordu.

Ve sonra açıklıktan yeni çığlıklar geldi.

Göz kapaklarım kıpırdadı ama Jasper öfkeyle hırlayınca hemen onları sıkı sıkı kapadım. Sadece yoğun lila rengi dumanı görmüştüm.

Bağırış çağrışlar duydum ve garip, vahşi ulumalar. Ulumaların sesi çok yüksekti ve çok fazla kişi uluyordu. Birinin yüzünün bu sesi çıkarmak için nasıl bir hale geleceğini hayal bile edemiyordum ve bunu bilmemek sesi daha da korkunç hale getiriyordu. Bu bal rengi gözlü vampirler hepimizden çok farklıydı. Veya en azından benden farklılardı, geriye sadece ben kaldığıma göre. Riley ve yaratıcımız çoktan kaçmış olmalıydı.

Birilerinin isimlerinin çağrıldığını duydum, Jacob, Leah, Sam. Bir sürü farklı ses çıkıyordu ama ulumalar devam ediyordu. Elbette Riley buradaki vampirlerin sayısı hakkında da yalan söylemişti.

Ulumalar azaldı ve sadece tek bir sese dönüştü, acı dolu, insaninkine benzemeyen bir ses inliyordu ve bu ses disle rimi sıkıkmama sebep oldu. Diego'nun yüzünü zihnimde çok net bir şekilde görebiliyordum ve şimdi bu ses onun çığlığı haline gelmişti.

Carlisle'in diğer sesleri ve ulumayı bastırarak konuştuğunu duydum. Bir şeye bakmak için yalvarıyordu. "Lütfen bakayım. Lütfen yardım edeyim." Kimsenin onunla tartıştığını duymuyordum ama nedense ses tonu bu tartışmayı kaybediyormuş gibi çıkıyordu.

Sonra uluma yeni tiz bir oktava ulaştı ve birdenbire Carlisle hararetle bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ve ulumanın yanı sıra birçok bedenin hareket ettiğini duydum. Birçok ağır adım sesi yaklaşıyordu.

Daha dikkatle dinledim ve beklenmedik ve imkânsız bir şey duydum. Ağır nefeslerin dışında - ve klanımda kimsenin böyle nefes aldığını duymamıştım - bir düzine derin gümbürtü geliyordu. Sanki...kalp atışları gibi. Ama bunlar kesinlikle insan kalpleri olamazdı. İnsan kalplerinin sesini iyi biliyordum. Derin derin koklamaya çalıştım ama rüzgâr öteki taraftan esiyordu, bu yüzden tek koklayabildiğim şey duman oldu.

Bir şey uyarıcı bir ses bile çıkarmadan bana dokundu ve başımın iki tarafını sıkı sıkı tuttu.

Ayağa fırladığımda gözlerim panikle açıldı ama beni tutan ellerden kurtulmaya çalışırken yüzümün yaklaşık beş santim ötesinde Jasper'ın uyarı dolu bakışlarını gördüm.

"Kes şunu," dedi sertçe, ve beni aşağı itti. Onu zar zor duyabiliyordum, ellerinin başımın iki yanını sıkı sıkı tuttuğunu ve kulaklarımı tamamen kapadığını fark ettim. "Gözlerini kapa," diye emretti yine, bunu muhtemelen normal bir tonla söylemişti ama sesi bana çok kısık geliyordu.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve gözlerimi kapamaya zorladım. Duymamı istemedikleri bir şeyler vardı. Bununla yaşayabilirdim, eğer bu yaşayacağım anlamına geliyorsa.

Bir an Fred'in yüzünü gördüm. Beni bir gün boyunca bekleyeceğini söylemişti. Sözüünü tutacak mıydı? Keşke ona bal rengi gözlüklerle ilgili gerçeği ve bilmediğimiz ne kadar çok şey olduğunu anlatabilseydim. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz koca bir dünya vardı.

Bu dünyayı keşfetmek ilginç olurdu. Özellikle beni görürünmez yapabilecek ve güvende tutabilecek biriyle.

Ama Diego ölmüştü. Benimle beraber Fred'i bulmaya gelemezdi. Bu geleceği hayal etmeyi oldukça gereksiz kılıyordu.

Hâlâ bazı şeyler duyabiliyordum ama bunların arasından sadece ulumayı ve birkaç sesi seçebiliyordum. Bu garip gümbürtü sesleri her neyse, artık onları inceleyemeyeceğim kadar kısık geliyorlardı.

Ama Carlisle birkaç dakika sonra konuşunca birkaç kelimeyi algılayabildim, "Yapmalısın..." sesi bir an kısıldı, ama sonra- "...bundan sonra. Elimizde olsa yardım ederdik, ama buradan gidemeyiz."

Garip bir şekilde tehditkâr olmayan bir hırıltı geldi. Uluma ise hafif bir iniltiye dönüştü, sonra da yavaşça kayboldu, sanki benden uzaklaşıyordu.

Bir süre sessizlik oldu, sonra birkaç kısık ses duydum. Carlisle ve Esmé konuşuyorlardı, bir de tanımadığım birkaç yeni ses vardı. Keşke bir şeylerin kokusunu alabilseydim.

Körlükle seslerin kısıklığı birleşince her türlü duyuşsal bilgiye aç hale gelmişim. Ama tek koklayabildiğim o korkunç tatlı dumandı.

Diğerlerinden daha yüksek ve daha net bir ses vardı, bu sesi kolayca duyabiliyordum.

Sesin sahibinin, "Beş dakika daha," dediğini duydum. Konuşanın bir kız olduğuna emindim. "Ve Bella gözlerini otuz yedi saniye sonra açacak. Bizi şu an duyabildiğine eminim."

Bunu anlamaya çalıştım. Biri daha benim gibi gözlerini kapamak zorunda mı kalmıştı? Yoksa konuşan kız adının Bella olduğunu mu sanıyordu? Daha kimseye adımı söylememiştim. Yine herhangi bir şey koklayabilmek için uğraştım.

Yine mırıltılar. Aralarından bir sesin garip geldiğini düşündüm - hiçbir tonlaması yoktu. Ama Jasper'ın elleri kulaklarımın üzerindeyken buna emin olamıyordum.

"Üç dakika," dedi, yüksek, net ses.

Jasper'ın elleri kafamdan uzaklaştı.

"Artık gözünü açsan iyi olur," dedi, birkaç adım öteden. Bunu söyleyiş tarzı beni korkutmuştu. Çabucak etrafıma bakındım ve tonunun ima ettiği tehlikeyi arandım.

Gözümün önündeki koca bir alan koyu dumanla kaplanmıştı. Yakınımda, Jasper kaşlarını çatmış bir halde duruyordu. Dişleri kenetlenmişti ve bana neredeyse... korkmuş bir ifadeyle bakıyordu. Sanki benden korkmuyordu

da, benim yüzümden korkuyordu. Daha önce söylediği şeyi hatırladım, onları Volturi diye bir şey konusunda tehlikeye attığımı söylemişti. Bu yara izleriyle dolu, tehlikeli vampirin neden korkacağını hayal bile edemiyordum.

Jasper'ın arkasında, dört vampir arkaları dönük bir şekilde bir çizgi oluşturmuştu. Biri Esme'ydi. Yanında bir sarışın bir kadın, ufak tefek siyah saçlı bir kız ve koyu saçlı, ona bakmayı bile korkutucu hale getirecek kadar iri olan bir erkek vardı - Kevin'i öldüren vampirdi bu. Bir an bu vampirin Raoul'u ele geçirdiğini hayal ettim. Bu garip bir şekilde keyif verici bir hayaldi.

İri vampirin arkasında üç kişi daha vardı. Arada iri vampir olduğu için arkasındakilerin ne yaptığını tam olarak göremiyordum. Carlisle yere eğilmişti, yanında da koyu kızıl saçlı erkek bir vampir vardı. Yerde ise başka bir figür vardı ama onu çok seçemiyordum, sadece kot pantolon giydiğini ve ufak kahverengi botları olduğunu görmüştüm. Bu ya dişiydi ya da genç bir erkek. Vampirin parçalarını mı birleştiriyorlardı acaba?

Demek ki sekiz bal rengi gözlü vampir vardı, ve diğer bütün o ulumaları sayarsak - bu sesler ne tür garip vampirlere aitse - en azından sekiz farklı ses daha vardı. Toplamda on altı, belki de daha fazla kişilerdi. Sayıları Riley'in bize söylediğinin iki katından fazlaydı.

Kendimi öfkeyle o siyah cübbeli vampirlerin Riley'e yetişmesini ve ona acı çektirmesini isterken buldum.

Yerdeki vampir yavaşça ayağa kalkmaya başladı, tuhaf bir şekilde hareket ediyordu, sanki sakar bir insanmış gibi.

Rüzgâr yön değiştirdi, artık dumanı Jasper'la benden uzağa taşıyordu. Bir an Jasper dışında hiçbir şeyi göremez

oldum. Daha önceki kadar kör olmasam da, nedense birden çok endişelenmişim. Sanki yanımdaki vampirden endişe fişkırdığını hissediyordum.

Sonraki saniye, hafif meltem yine yön değiştirdi ve her şeyi görebilmeye ve koklayabilmeye başladım.

Jasper öfkeyle tısladı ve beni itip yere düşürdü.

Yerdeki oydu, daha birkaç dakika önce avladığım insan. Bütün bedenimin odaklandığı kokunun sahibi. Şimdiye kadar izini sürdüğüm en lezzetli kanın tatlı, ıslak kokusunun sahibi. Ağzım da boğazım da alev almış gibi yanıyordu.

Deli gibi mantığıma tutunmaya çalıştım- Jasper'ın beni öldürmek için tekrar ayağa kalkmamı beklediğine odaklanmaya - ama sadece bir yanım bunu yapabiliyordu. Kendimi yerde tutmaya çalışırken ikiye ayrılacakmışım gibi hissediyordum.

Bella adındaki insan bana şaşkın kahverengi gözlerle bakıyordu. Ona bakmak yanımayı daha kötü hale getirmişti. İnce derisinin altında kanın dolaştığını görebiliyordum. Başka bir yerlere bakmaya çalıştım ama gözlerim sürekli ona geri dönüyordu.

Kızıl saçlı, onunla kısıp bir sesle konuştu. "Bu vampir teslim oldu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Bunu teklif etmeyi ancak Carlisle düşünebilirdi zaten. Jasper bu durumu hiç onaylamıyor."

Kulaklarım kapalıyken Carlisle bunları o kızıl saçlı vampire açıklamış olmalıydı.

Vampirin iki kolu da insan kızı sarıydı ve kızın iki eli de onun göğsündeydi. Kızın boğazı vampirin ağzından birkaç santim ötedeydi ama kızın ondan korkuyormuş gibi

bir hali yoktu. Ve koyu kızıl saçlı vampir de avlanıyordu gibi görünmüyordu. Evcil bir insana sahip olan bir klan fikrini algılamaya çalışmışım ama bu hayal ettiğim şey hiç yakın değildi. Eğer kız vampir olsaydı, kızıl saçlı vampirle sevgili olduklarını düşünürdüm.

"Jasper iyi mi?" diye fısıldadı insan.

"İyi. Zehir batıyor," dedi vampir.

"Isırıldı mı?" diye sordu kız.

Bu kız kimin nesiydi? Neden diğer vampirler onun yanlarında kalmasına izin veriyordu? Neden onu daha öldürmemişlerdi? Kız neden onlarla sanki onu hiç korkutmuyorlarmış gibi rahattı? Bu dünyanın bir parçasıymış gibi görünüyordu ama yine de bu dünyanın gerçekliklerini anlamıyordu. Tabii ki Jasper ısırılmıştı. Biraz önce bütün klanımla savaşmış ve onları mahvetmişti. Bu kız ne olduğumuzu bile bilmiyor muydu?

Ahh, boğazımdaki ateşi kontrol etmek imkânsızdı! Ateşi kızın kanyla söndürmeyi düşünmemeye çalışıyordum ama rüzgâr kokusunu burnumun dibine getirip duruyordu!

Zihnimi toplayabilmek için artık çok geçti- avladığımı insanın kokusunu almıştım, ve artık bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Kızıl saçlı vampir, "Aynı anda her yerde olmaya çalışıyordu," dedi insana. "Alice'in hiçbir şey yapmaması için uğraşıyordu." Başını iki yana sallayıp ufak tefek, siyah saçlı kıza baktı. "Alice'in kimsenin yardımına ihtiyacı yok."

Alice adındaki vampir Jasper'a dik dik baktı ve berrak soprano sesiyle, "Aşırı koruyucu ahmak," dedi. Jasper ba-

kışına yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi, bir saniyelikine benim varlığımı unutmuş gibiydi.

Bu açığından faydalanıp insan kıza saldırma içgüdümle zar zor savaşılabildim. Bu bir saniyeden kısa sürerdi, ve sonra onun ılık kanı-kalbinin pompalandığını duyduğum kanı-boğazımdaki susuzluğu giderirdi. Kız o kadar yakındı ki-

Koyu kızıl saçlı vampir benle göz göze gelip şiddetle uyarıcı bir bakış attı, eğer kıza atılmaya çalışırsam öleceğimi anladım, ama boğazımdaki acı, sanki ona saldırmazsam da ölecekmişim gibi hissettiriyordu. O kadar canım acıyordu ki sinirle çığlık attım.

Jasper bana hırladı, kıpırdamamaya çalıştım ama sanki kızın kanının kokusu beni yerden zorla çeken kocaman bir el gibiydi. Şimdiye kadar hiçbir zaman ava çıktıktan sonra kendimi beslenmekten vazgeçirmeye çalışmamıştım. Ellerimi toprağa gömüp tutunacak bir şey arandım, ama hiçbir şey bulamadım. Jasper çömelip bana yaklaştı, ölümden iki saniye ötede olduğumu bilsem de, susuzlukla dolu düşüncelerimi uzaklaştıramıyordum.

Ve sonra Carlisle geldi, eli Jasper'ın kolundaydı. Bana nazik, sakın gözlerle baktı. "Fikrini mi değiştirdin, genç kişi?" diye sordu. "Seni yok etmek istemiyoruz, ama eğer kendini kontrol edemezsen, ederiz."

"Buna nasıl katlanıyorsunuz?" diye sordum, neredeyse yalvarıyordum. Onun da boğazı yanmıyor muydu? "Onu istiyorum." Kıza baktım, çaresizce aramızdaki mesafenin azalmasını istiyordum. Parmaklarım ise işe yaramaz bir şekilde çakıllı toprağı kazıyordu.

"Katlanmalısın," dedi Carlisle ciddiyetle. "Kontrolü öğrenmelisin. Şu anda seni kurtaracak tek şey bu."

Bu garip vampirler gibi insan kızı tolere etmek hayatta kalmak için tek şansım, çoktan mahvolmuştum. Boğazımdaki ateşe katlanamıyordum. Ve zaten hayatta kalmak konusunda kararsızdım. Ölmek istemiyordum, acı çekmek istemiyordum, ama yaşamın ne anlamı vardı ki? Diğer herkes gitmişti. Diego günlerdir ölüydü.

İsmi dudaklarımın arasındaydı. Neredeyse sesli bir şekilde Diego, diye fısıldayacaktım. Onun yerine iki elimle de kafatasımı tuttum ve canımı acıtmayacak bir şey düşünmeye çalıştım. Kızı da, Diego'yu da düşünmek istemiyordum. Ama bu pek işe yaramadı.

İnsan boğuk bir fısıltıyla, "Ondan uzağa gitmemiz gerekmiyor mu?" deyince konsantrasyonum dağıldı. Gözlerim yine ona çevrildi. Derisi çok ince ve yumuşaktı. Boyunda nabzının attığını görebiliyordum.

"Burada kalmalıyız," dedi, tutunduğu vampir. "Şu anda açıklığın kuzey ucuna doğru geliyorlar."

Kim geliyordu? Kuzeye baktım, ama orada dumandan başka bir şey yoktu. Vampir Riley'le yaratıcımı mı kastemişti? Yeni bir panik gerilimi hissettim, arkasından da ufak bir umut doğdu. Yaratıcımın Riley'in hepimizi öldüren bu vampirlere karşı hiçbir şansı olamazdı değil mi? Diğerleri olmasa bile, Jasper tek başına o ikisiyle başa çıkabilecek gibi görünüyordu.

Yoksa kızıl saçlı vampir bu gizemli Volturi'den mi bahsediyordu?

Rüzgar yine kızın kokusunu yüzüme savurunca, düşüncelerim dağıldı. Susamış bir şekilde ona baktım.

Kız da gözlerini bana dikti, fakat yüz ifadesi olması gerekenden çok farklıydı. Dudaklarımın dişlerimi gösterecek

şekilde yukarı kıvrıldığıнын farkındaydım, ona saldırma için sarf ettiğim çabayla titriyordum ama kız benden korkuyormuş gibi görünmüyordu. Tam tersi, sanki büyülenmişti. Neredeyse benimle konuşmak istiyormuş gibiydi- cevaplamamı istediği bir sorusu varmış gibi.

Sonra Carlisle ve Jasper ateşten-ve benden- uzaklaşmaya başladı, diğer vampirlerle insan kıza yanaşıyorlardı. Hepsi arkama, dumana doğru bakıyordu, o yüzden korktukları şey her neyse onlardan çok bana yakın olmalıydı. Yakındaki alevlere rağmen dumana yaklaştım. Birden fırlayıp kaçmalı mıydım? Dikkatleri kurtulabileceğim kadar dağılmış mıydı? Nereye gidecektim? Fred'e mi? Yoksa tek başıma mı kaçsaydım? Riley'i bulup ona Diego'ya yaptıklarını ödetse miydim?

Son fikrimle büyülenmiş bir şekilde duraksadığımda, kaçabileceğim o an geçti. Kuzeyde bir hareketlenme duydum, ve bal rengi gözlemlerle her ne geliyorsa onların arasında kaldığımı anladım.

"Hmm," dedi, dumanın arkasından ölü bir ses.

Tek bir heceyle kim olduğunu tam olarak anlamıştım, ve beni ele geçiren dehşetle donakalmış olmasaydım koşarak uzaklaştırdım.

Gelen koyu kübbelilerdi.

Bu ne demek oluyordu? Yeni bir savaş mı başlayacaktı? Koyu kübbeli vampirlerin yaratıcımın bu bal rengi göz-lü klanı öldürmesini istediğini biliyordum. Yaratıcım ise açıkça başarılı olamamıştı. Bu onu yok edecekleri anlamına mı geliyordu? Yoksa onun yerine Carlisle'i, Esme'yi, ve buradaki diğerlerini mi öldüreceklerdi? Eğer seçim bana kalsaydı, kimin yok olmasını istediğimi biliyordum ve seçimim beni rehin tutanlar değildi.

Bu garip vampirler gibi insan kızı tolere etmek hayatta kalmak için tek şansım, çoktan mahvolmuştum. Boğazımdaki ateşe katlanamıyordum. Ve zaten hayatta kalmak konusunda kararsızdım. Ölmek istemiyordum, acı çekmek istemiyordum, ama yaşamının ne anlamı vardı ki? Diğer herkes gitmişti. Diego günlerdir ölüydü.

İsmi dudaklarımın arasındaydı. Neredeyse sesli bir şekilde Diego, diye fısıldayacaktım. Onun yerine iki elimle de kafatasımı tuttum ve canımı acıtmayacak bir şey düşünmeye çalıştım. Kızı da, Diego'yu da düşünmek istemiyordum. Ama bu pek işe yaramadı.

İnsan boğuk bir fısıltıyla, "Ondan uzağa gitmemiz gerekmiyor mu?" deyince konsantrasyonum dağıldı. Gözlerim yine ona çevrildi. Derisi çok ince ve yumuşaktı. Boyunda nabzının attığını görebiliyordum.

"Burada kalmalıyız," dedi, tutunduğu vampir. "Şu anda açlığın kuzey ucuna doğru geliyorlar."

Kim geliyordu? Kuzeye baktım, ama orada dumandan başka bir şey yoktu. Vampir Riley'le yaratıcımı mı kastetmişti? Yeni bir panik gerilimi hissettim, arkasından da ufak bir umut doğdu. Yaratıcım Riley'in hepimizi öldüren bu vampirlere karşı hiçbir şansı olamazdı değil mi? Diğerleri olmasa bile, Jasper tek başına o ikisiyle başa çıkabilecek gibi görünüyordu.

Yoksa kızıl saçlı vampir bu gizemli Volturi'den mi bahsediyordu?

Rüzgar yine kızın kokusunu yüzüme savurunca, düşüncelerim dağıldı. Susamış bir şekilde ona baktım.

Kız da gözlerini bana dikti, fakat yüz ifadesi olması gerekenden çok farklıydı. Dudaklarımın dişlerimi gösterecek

şekilde yukarı kıvrıldığına farkındaydım, ona saldırma için sarf ettiğim çabayla titriyordum ama kız benden korkuyormuş gibi görünmüyordu. Tam tersi, sanki büyülenmişti. Neredeyse benimle konuşmak istiyormuş gibiydi- cevaplamamı istediği bir sorusu varmış gibi.

Sonra Carlisle ve Jasper ateşten-ve benden- uzaklaşmaya başladı, diğer vampirlerle insan kıza yaşıyorlardı. Hepsi arkama, dumana doğru bakıyordu, o yüzden korktukları şey her neyse onlardan çok bana yakın olmalıydı. Yakındaki alevlere rağmen dumana yaklaştım. Birden fırlayıp kaçmalı mıydım? Dikkatleri kurtulabileceğim kadar dağılmış mıydı? Nereye gidecektim? Fred'e mi? Yoksa tek başıma mı kaçsaydım? Riley'i bulup ona Diego'ya yaptıklarını ödetse miydim?

Son fikrimle büyülenmiş bir şekilde duraksadığımda, kaçabileceğim o an geçti. Kuzeyde bir hareketlenme duydum, ve bal rengi gözlülerle her ne geliyorsa onların arasında kaldığımı anladım.

"Hmm," dedi, dumanın arkasından ölü bir ses.

Tek bir heceyle kim olduğunu tam olarak anlamıştım, ve beni ele geçiren dehşetle donakalmış olmasaydım koşarak uzaklaşırdım.

Gelen koyu cübbelilerdi.

Bu ne demek oluyordu? Yeni bir savaş mı başlayacaktı? Koyu cübbeli vampirlerin yaratıcımın bu bal rengi gözlü klanı öldürmesini istediğini biliyordum. Yaratıcım ise açıkça başarılı olamamıştı. Bu onu yok edecekleri anlamına mı geliyordu? Yoksa onun yerine Carlisle'ı, Esme'yi, ve buradaki diğerlerini mi öldüreceklerdi? Eğer seçim bana kalsaydı, kimin yok olmasını istediğimi biliyordum ve seçimim beni rehlin tutanlar değildi.

Koyu cübbeliler dumanın içinden geçip bal rengi gözlülere yaklaştılar. Hiçbiri bana bakmıyordu. Ben ise hiç kıpırdamadan duruyordum.

Bir önceki seferdeki gibi, sadece dört kişiydi. Ama bal rengi gözlülerden yedi kişi olması bir fark yaratmıyordu. Onların da bu koyu cübbelilerden Riley ve yaratıcım kadar çekindiğini hissedebiliyordum. Cübbelilerde gözle görülenin ötesinde bir güç vardı, bunu kesinlikle sezebiliyordum. Bunlar cezalandırıcılardı, ve hiçbir zaman kaybetmiyorlardı.

"Hoşgeldin Jane," dedi, insanı tutan bal rengi gözlü vampir.

Demek ki birbirlerini tanıyorlardı. Ama kızıl saçlı vampirin sesi hiç arkadaş canlısı değildi- Riley'inki gibi zayıf ve memnun etmeye hevesli de değildi, yaratıcım gibi korkmuş da. Sesi sadece soğuk, nazikti, ve şaşkınlıktan yoksundu. Yani Volturi bu koyu cübbeliler miydi?

Koyu cübbelilerin lideri olan ufak vampir- anlaşılan adı Jane'di- yavaşça yedi bal rengi gözlüyle insanı taradı, ve sonunda başını bana çevirdi. İlk defa yüzünü gördüm. Benden daha gençti, ama aynı zamanda çok daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordum. Gözleri koyu kırmızı güllerin kadifemsi rengindeydi. Artık dikkatinden kaçmam için çok geç olduğunu bildiğim için başımı öne eğip yüzümü ellerimle kapadım. Belki kavga etmek istemediğim açık olursa, Jane de bana Carlisle gibi davranırdı. Ama bu konuda çok umutlu değildim.

"Anlamıyorum." Jane'in ölü sesinde hafif bir sinir seziyordu.

"Teslim oldu," diye açıkladı kızıl saçlı vampir.

"Teslim mi oldu?" dedi Jane sertçe.

Başımı kaldırdığımda koyu cübbelilerin birbirleriyle bakıştıklarını gördüm. Zaten kızıl saçlı vampir daha önce kimsenin teslim olduğunu görmediğini söylemişti. Belki koyu cübbeliler de daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Carlisle ona bir seçenek sundu," dedi kızıl saçlı. Bal rengi gözlülerin sözcüsü oymuş gibi görünüyordu, ama liderlerinin Carlisle olduğunu düşünüyordum.

"Kuralları çiğneyenler için seçim hakkı diye bir şey yoktur," dedi Jane, sesi yine ölü çıkmıştı.

Kemiklerim buz gibiydi, ama artık panik hissetmiyordum. Artık her şey kaçınılmaz geliyordu.

Carlisle Jane'e yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bu senin elinde. Bize saldırmaktan vazgeçmeye istekli olduğuna sürece, onu yok etmek için bir sebep görmüyorum. Hiç eğitim görmemiş."

Kelimeleri hissiz olsa da, neredeyse benim için yalvardığını sezmiştim. Ama dediği gibi, kaderim ona bağlı değildi.

"Onun konuyla ilgisi yok," dedi Jane.

"Siz nasıl isterseniz."

Jane Carlisle'a yarı şaşkın, yarı sinirli bir ifadeyle bakıyordu. Başını iki yana salladı, ve yüzü ifadesi yine okunmaz bir hal aldı.

"Aro seni görece kadar batıya gideceğimizi ummuştun, Carlisle," dedi. "Sana selam söyledi."

"Benim selamımı da iletirsen sevinirim," diye yanıtladı Carlisle.

Jane gülümsedi. "Elbette." Sonra yine bana baktı, du-

dağının kenarında hala hafif bir gülümseme kalmıştı. "Bugün bizim işimizi siz yapmışsınız gibi görünüyor... büyük bir bölümünü sadece profesyonel bir merakla soruyorum, kaç kişi vardı? Seattle'da oldukça fazla soruna sebep oldular."

İşlerden ve profesyonellikten bahsediyorsa haklıydım demek ki, cezalandırmak onun işiydi. Ve eğer görevleri cezalandırmaksa, ortada bir kural olmalıydı. Bunu Carlisle de daha önce söylemişti. Onların kurallarına uyuyoruz, demmişti, bir de, Kontrol edilebildikleri sürece vampir yaratmak yasalara aykırı değil. Riley ve yaratıcım Volturi'min, bu koyu cübbelilerin gelişyle çok korkmalarına rağmen fazla şaşırmamışlardı. Yasaları biliyorlardı, ve yasaları çiğnediklerinin de farkındalardı. Bunu neden bize söylemişlerdi? Ve bu dört kişiden daha fazla Volturi de vardı. Aro adında biri daha, ve muhtemelen birçok başka vampir daha mevcuttu. Herkes onlardan korktuğuna göre, sayılan oldukça fazla olmalıydı.

Carlisle Jane'in sorusuna cevap verdi. "Bununla birlikte on sekiz."

Dört koyu cübbelinin arasında seçemediğim mırıltılar dolaştı.

"On sekiz mi?" diye tekrarladı Jane, sesinde şaşkınlık vardı. Yaratıcımız hiçbir zaman Jane'e kaç kişi olduğumuzu söylememişti. Acaba Jane gerçekten şaşırmış mıydı, yoksa sadece rol mü yapıyordu?

"Hepsi yepyenydi," dedi Carlisle. "Yeteneksizlerdi."

Yeteneksiz, ve Riley sağolsun, bilgisiz. Bu yaşlı vampirlerin bize nasıl baktıklarını anlayabilmeye başlamıştım. Jasper de bana Yeni, demişti. Yeni doğan bir bebekmiş gibi.

"Hepsi?" diye sertçe çıkıştı Jane. "O zaman yaratıcıları kimdi?"

Sanki daha önce tanışmamışlar gibi. Bu Jane Riley'den bile daha büyük bir yalancıydı, ve bu konuda ondan çok daha becerikliydi.

"Adı Victoria'ydı," diye yanıtladı kızıl saçlı.

Ben bile bunu bilmezken o bunu nasıl biliyordu? Riley'in bu klanın içinde bir zihin okuyucu olduğunu söylediğini hatırladım. Her şeyi bu sayede mi biliyorlardı? Yoksa zihin okuyabilme kabiliyeti de Riley'in yalanlarından biri miydi?

"Victoria'ydı?" diye sordu Jane.

Kızıl saçlı vampir başıyla doğuya doğru işaret etti. Yukarı baktığımda dağın kenarında tüten lila rengi dumani gördüm.

Victoria'ydı. O iri vampirin Raoul'u parçaladığını düşündüğümde olduğu gibi keyiflendim. Ama bu sefer çok, çok daha fazla keyiflenmişim.

"Şu Victoria," diye yavaş yavaş konuştu Jane. "Buradaki on sekizin dışında mıydı?"

"Evet," dedi kızıl saçlı. "Yanında sadece bir tane vardı. Bu vampir kadar genç değildi, ama bir yaştan fazla büyük de değildi."

Riley. Yoğun keyfim daha da artmıştı. Eğer bugün ölüsem- pekala, bugün öldüğümde- en azından onları canlı bırakmamış olacaktım. Diego'nun intikamı alınmıştı. Neredeyse gülümseyecektim.

"Yirmi," diye fısıldadı Jane. Ya bu beklediğinden çok daha fazlaydı, ya da çok iyi bir oyuncuydu. "Yaratıcıyla kim ilgilendi?"

Kızıl saçlı soğukkanlılıkla, "Ben," dedi.

Bu vampir her kimse, evcil bir insan besliyor olsa da benim arkadaşım. Sonunda beni öldürmeye çalışsa bile, yine de ona borçlu olacaktım.

Jane kısık gözlerle bana baktı.

"Sen," diye hırladı. "Adın ne?"

Ona göre çoktan ölmüştüm. O yüzden bu yalancı vampire neden istediği şeyi vermeliydim ki? Sadece ona dik bakmakla yetindim.

Jane bana masum bir çocuğun neşeli, mutlu tavrıyla gülümsedi ve birdenbire yanmaya başladım. Sanki hayatımın en kötü gecesine geri dönmüştüm. Bütün damarlarımda ateş dolaşıyordu, derimin her noktasını kaplamıştı, bütün kemiklerimin iliklerini kemiriyordu. Sanki klanımın cenaze ateşinin ortasında kalmıştım, ve her tarafımı alevler kaplamıştı. Hayal edilebilen en kötü acıyla yanmayan tek bir hücrem bile yoktu. Kulaklarımdaki acıdan dolayı kendi çığlığımı zar zor duyuyordum.

"Adın ne?" dedi Jane yine, ve o konuşurken alevler kayboldu. Sanki sadece benim hayalimin ürünüymüşler gibi, anında yok olmuşlardı.

"Bree," dedim elimden geldiğince çabuk bir şekilde, artık canım acımıyor olsa da, hâlâ nefes nefeseydim.

Jane yine gülümsedi ve her tarafımı alevler kapladı. Acı beni öldürmeden önce ne kadar zaman geçecekti? Artık çığlıklarım benden geliyormuş gibi bile değildi. Neden biri kafamı koparmıyordu? Carlisle bunu yapacak kadar nazikti, değil mi? Veya o zihin okuyucu her kimse. O ne çaktığını anlayıp bu acıyı durduramaz mıydı?

"Bilmek istediğin her şeyi söyleyecek," diye hırladı kızıl saçlı vampir. "Bunu yapmana gerek yok."

Yine acı yok oldu, sanki Jane bir tuşa basıp alevleri kapamıştı. Kendimi yere bakarken buldum, sanki havaya ihtiyacım varmış gibi kesik kesik nefesler alıyordum.

Jane'in neşeyle, "Ah, biliyorum," dediğini duydum. "Bree?"

Adımı söyleyince ürperdim, ama acı yine başlamadı.

"Hikâyesi doğru mu?" diye sordu. "Gerçekten de yirmi kişi miydiniz?"

Kelimeler ağzımdan fırladı. "On dokuz ya da yirmi, belki de daha fazla, bilmiyorum! Sara ve adını bilmediğim çocuk yolda kavgaya tutuştu..."

Daha iyi bir cevap bulamadığım için acının beni cezalandırmasını bekledim, ama bunun yerine Jane tekrar konuştu.

"Ve bu Victoria- sizi o mu yarattı?"

"Bilmiyorum," diye korkuyla itiraf ettim. "Riley hiçbir zaman adını söylememişti. O gece onu görmedim... çok karanlık ve çok canım acıydı!" İrkildim. "Riley yaratıcımızı düşünebilmemizi istemiyordu. Düşüncelerimizin güvende olmadığını söylemişti."

Jane kızıl saçlı vampire bir bakış attı, sonra yine gözlerini bana çevirdi.

"Bana Riley'den bahset," dedi Jane. "Neden sizi buraya getirdi?"

Mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde Riley'in yalanlarını tekrarladım. "Riley bize buradaki garip bal rengi gözlü vampirleri yok etmemiz gerektiğini söyledi. Bunun kolay olacağını belirtmişti. Şehrin onlara ait olduğunu, ve bize saldıracaklarını anlattı. Onlar yok olduktan sonra, şehirdeki bütün kanın bizim olacağını söyledi. Bize onun

kokusunu koklattı." İnsan kıza doğru işaret ettim. "Doğru klanı kolayca bulabileceğimizi, çünkü insan kızın onlarla beraber olacağını anlattı. Ve kıza kim önce ulaşırsa, onun kızı alacağını söyledi."

"Anlaşılan Riley bu işin kolay olacağı konusunda yanılmış," dedi Jane, sesinde hafif bir alaycılık gizliydi.

Jane hikâyemden memnun kalmış gibiydi. Birdenbire onun Riley'in bana, veya diğerlerine, Volturi'nin yaratıcımıza- Victoria'ya- yaptığı ziyaretten bahsetmemiş olmasından dolayı rahatladığını anladım. Bal rengi gözlülerim bu hikâyeye inanmasını istiyordu- Jane'i veya Volturi'yi içermeyen hikâyeye. Eh, ben de bu hikâyeye uyuyormuş gibi davranabiliirdim. Ama zihin okuyucunun çoktan bilmesi gerekenleri öğrendiğini umuyordum.

Bu canavardan fiziksel olarak intikam olamazdım, ama bal rengi gözlülere düşüncelerimle her şeyi anlatabilmeyi umuyordum.

Başımı sallayıp Jane'in ufak şakasını onayladım ve doğruldum, çünkü o her kimse, zihin okuyucunun dikkatini çekmek istiyordum. Hikâyenin klanındaki herhangi başka birinin anlatabileceği versiyonuna sadık kalmaya devam ettim. Kevin'mışım gibi davranıyordum. Taş kadar aptal ve tamamen cahilmiş gibi.

"Ne olduğunu bilmiyorum." Bu söylediğim doğrudu. Savaş alanındaki karmaşa benim için hâlâ bir gizemdi. Kristie'nin grubunu hiç görmemiştım. Onları o gizli uluyan vampirler mi alt etmişti? Bu sırrı bal rengi gözlüler için saklayacaktım. "İkiye ayrıldık, ama diğer grup hiç gelmedi. Ve Riley bizi bıraktı, söz verdiği gibi yardıma gelmedi. Sonra her şey kafa karıştırıcı hale geldi, herkes par-

çalanmıştı." Üzerinden zıpladığım başsız cesedi düşününce ürperdim. "Korkmuştum. Kaçmak istedim." Carlisle'a doğru başımı salladım. "O eğer savaşmayı kesersem bana zarar vermeyeceğini söyledi."

Bunu söylemekle Carlisle'a herhangi bir şekilde ihanet etmemiştim. Jane'e bu kadarını söylemişti zaten.

"Ah, ama böyle bir armağanı o sunamaz, genç vampir," dedi Jane. Çok keyif alıyormuş gibiydi. "Kuralları çiğnemenin sonuçları vardır."

Hâlâ Kevin'mış gibi yaparak bunu anlamayacak kadar aptalmışım gibi ona boş boş baktım.

Jane Carlisle'a baktı. "Hepsini öldürdüğünüze emin misin? Grubun diğer yarısı ayrılmış?"

Carlisle onaylayarak başını salladı. "Biz de ikiye ayrıldık."

Demek ki Kristie'yi yok eden gerçekten de o uluyanlardı. Onlar her neyse, uluyanların çok, çok korkutucu olduğunu fark etmiştim. Kristie bunu hak etmişti.

"Etkilendiğimi inkâr edemem," dedi Jane, sesi samimi geliyordu, bunun gerçekten doğru olduğunu düşündüm. Jane Victoria'nın ordusunun bu klana biraz zarar verebileceğini ummuştu, ama ordu açıkça başarısız olmuştu.

Jane'in arkasındaki üç vampir sessizce, "Evet," diyerek ona katıldı:

"Hiçbir klanın bu kadar büyük bir saldırıdan kaçabilmediğini görmemiştım," diye devam etti Jane. "Bu saldırının arkasında ne olduğunu biliyor muydunuz? Burada yaşayış tarzınız düşünülürse, bu saldırı biraz aşırı bir tepki olmuş. Ve neden olayın merkezinde kız yer alıyordu?" Gözleri bir an insana kaydı.

"Victoria'nın Bella'ya karşı garezi vardı," dedi kızıl saçlı ona.

Sonunda strateji mantıklı hale gelmişti. Riley sadece kızın ölmesini istemişti, ve bu sırada bizim ölecek olmamızı da hiç umursamamıştı.

Jane mutlulukla güldü. "Bu," deyip insana bana gülümsediği gibi gülümsedi- "bizim türümüzde garip derecede güçlü tepkiler doğuruyor gibi görünüyor."

Kıza hiçbir şey olmadı. Belki de Jane ona zarar vermek istememişti. Veya belki de korkunç yeteneği sadece vampirlerde işliyordu.

Kızıl saçlı vampir kontrollü ama öfkeli bir sesle, "Lütfen şunu yapmayı keser misin?" dedi.

Jane yine güldü. "Sadece kontrol ediyordum. Anlaşılan hiç zarar gelmedi."

Yüz ifadem Kevinimsi şekilde tutmaya ve ilgimi göstermemeye çalıştım. Demek ki Jane bu kıza bana verdiği gibi zarar veremiyordu ve bu Jane için normal bir şey değildi. Jane bu konuda gülüyor olsa da, bunun onu delirttiğini görebiliyordum. Bal rengi gözlüler bu yüzden mi insan kızı tolere etmişti? Ama kız bir şekilde özelse, neden onu direkt vampire dönüştürmüyorlardı ki?

"Eh, görünüşe göre bizim yapacağımız çok fazla şey kalmadı," dedi Jane, sesi yine ölü bir şekilde monotonlaşmıştı. "Garip. Gereksiz hale gelmeye alışık değiliz. Kavgayı kaçırmamız çok kötü oldu. Duyduklarımıza bakılırsa izlemesi zevkli olacakmış."

"Evet," diye cevap verdi kızıl saçlı. "Ve tam da ucundan kaçırdınız. Keşke yarım saat önce gelseydiniz. Belki o zaman buradaki amacınıza ulaşabilirdiniz."

Gülümsememek için kendimi tuttum. Demek ki zihin okuyucu kızıl saçlı olmalı ve duymasını istediğim her şeyi duymuştu. Yaptıkları Jane'in yanına kalmayacaktı.

Jane boş gözlerle zihin okuyucuya baktı. "Evet. İşlerin bu şekilde gelişmesi çok acıklı oldu, değil mi?"

Zihin okuyucu başını salladı ve Jane'in kafasında neler duyduğunu merak ettim.

Jane şimdi ifadesiz yüzünü bana çevirmişti. Gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu ama zamanının sona erdiğini hissedebiliyordum. Benden ihtiyacı olan şeyleri öğrenmişti. Ama ayrıca zihin okuyucuya da elinden geldiğince bilgi verdiğimi bilmiyordu. Ve klanlarının sırlarını da koruduğumu. Zihin okuyucuya bunu borçluydum. Benim yerime Riley'le Victoria'yı cezalandırmıştı.

Gözümün ucuyla ona baktım ve, Teşekkürler, diye düşündüm.

"Felix?" dedi Jane, tembelce.

Zihin okuyucu ise araya girip yüksek sesle, "Bir dakika," dedi.

Carlisle'a dönüp hızla konuştu. "Kuralları genç vampire anlatabiliriz. Öğrenmeye isteksiz gibi görünmüyor. Daha önce yasaları çiğnediğini bilmiyordu."

"Tabii ki," dedi Carlisle hevesle, Jane'e bakıyordu. "Bree'nin sorumluluğunu almaya kesinlikle hazırız."

Jane'in yüzünde sanki şaka yapıp yapmadıklarından emin olamıyormuş, ama eğer şaka yapıyorlarsa düşündüğünden çok daha komik olduklarını anlamış gibi bir ifade oluştu.

Ben ise çok duygulanmıştım. Bu vampirler bana yabancıydı ama benim için kendilerini tehlikeye atmuşlardı. Şimdiden işe yaramayacağını biliyordum, ama yine de...

"Kimseye istisna yapmıyoruz," dedi Jane, eğlenmiş gibiydi. "Ve kimseye ikinci bir şans vermiyoruz. Yoksa ünümüz zedelenir."

Sanki başka biri hakkında tartışıyormuş gibiydi. Beni öldürmekten bahsetmesini umursamıyordum. Bal rengi gözlülerin onu durduramayacağını biliyordum. Jane rengi pirlerin polisiydi. Ama vampir polisleri kötü olsa da- hem de çok kötü- en azından artık bal rengi gözlüler bunu biliyordu.

"Bu arada..." diye devam etti Jane, gözleri yine insan kızı takıldı ve gülümsemesi genişledi. "Caius hâlâ insan olduğunu duyunca bununla çok ilgilenecek, Bella. Belki de seni ziyaret etmeye karar verir."

Hâlâ insan olduğunu. Demek ki kızı dönüştüreceklerdi. Neyi bekliyorlardı acaba?

"Tarih belirlendi," dedi kısa siyah saçlı ve berrak sesli ufak vampir. "Belki de birkaç ay sonra biz sizi ziyarete geliriz."

Jane'in gülümsemesi sanki biri silmiş gibi kayboldu. Siyah saçlı vampire bakmadan omzunu silketti, ve insan kızıdan ne kadar nefret ediyorsa olsun, bu ufak vampirden onun on katı kadar nefret ettiğini hissettim.

Jane yine aynı boş ifadeyle Carlisle'a döndü. "Seninle tanışmak güzeldi, Carlisle- Aro'nun abarttığını sanmıştım. Eh, sonra görüşürüz..."

Demek ki şimdi hayatım sona erecekti. Korkmuyordum. Tek üzüldüğüm şey Fred'e bu konuda daha fazla şey anlatamamış olmamdı. Tehlikeli politikalarla, kötü polislerle ve gizli klanlarla dolu bu dünyaya tamamen gözü görmez bir şekilde dalmıştı. Ama Fred zeki, dikkatli ve

yetenekliydi. Onu göremedikleri sürece ona ne yapabilirlerdi ki? Belki de bal rengi gözlüler bir gün Fred'le tanıştırdı. Zihin okuyucuya doğru, Ona iyi davranın lütfen, diye düşündüm.

Jane başını bana doğru sallayıp umarsızca, "Hadi işi hallet, Felix," dedi. "Eve gitmek istiyorum."

Kızıl saçlı zihin okuyucu, "Bakma," diye fısıldadı. Gözlerimi kapadım.